

FAŞİZME, İMPERYALİZME, FEODALİZME, ŞOVENİZME VE HER TÜRLÜ GERİCİLİĞE KARŞI

halk DEMOKRASİSİ

Nisan 1992.

Yıl: 2 Sayı: 14

Aylık Siyasi Dergi

Fiyatı: 7.000.- (KDV Dahil)

YAŞASIN DÜNYA İŞÇİ SINIFININ ENTERNASYONAL
BİRLİK, DAYANISMA VE MÜCADELE GÜNÜ
ŞANLI 1 MAYIS

İBRAHİM KAYPAKKAYA'YI ANMA GECESİNE KATIL!

Uluslararası proletaryanın önderlerinden, TKP(M-L)'nin kurucusu çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın önderi, yaşamını proletaryanın halk demokrasisi, sosyalizm ve yüce komünizm mücadelesine adanmış, büyük dağ kartalı İbrahim KAYPAKKAYA'yı ölümünün 19. yılında ve her yerde bir kez daha saygıyla anıyoruz!

Önder yoldaşımız, yaralı olduğu halde 3,5 aylık vahşi bir işkenceden sonra, 1973'ün bir 18 Mayıs gecesi hunharca kurşuna dizilerek katledilmişti. İşe o gün bugündür, her 18 Mayıs günü sömürüye, zulme isyan günü oldu. Çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız daha bir yasa boğulur her 18 Mayıs'ta.

Gerillanın silahlı daha amansız bir şekilde düşmanı beyninden vurur. Beyinlerdeki İbrahim KAYPAKKAYA bilinci, yürüklerdeki kin her 18 Mayıs'la birlikte daha da kabarak gerillanın elindeki silaha mermi olup düşmanı canevinden vurur.

18 Mayıs isyan ateşi; Önder yoldaşımızın savaştığı can yoldaşı Ali Haydar YILDIZ'ı öncünün ilk şehidi olarak kaybetti ve bizzat kendisinin de yaralı olarak yakalandığı topraklarda yani, Dersim'de daha da gürleşecek...

18 Mayıs isyan ateşi; yine Önder yoldaşımızın 3,5 aylık işkenceye tabi tutulduktan sonra kurşuna dizilerek katledildiği Diyarbakır'da, Diyarbakır'ın dağlarını yükselen alevleri ile kızıla çevirecek...

18 Mayıs isyan ateşi; Önder yoldaşımızın sadık takipçisi Baba Erdoğan'ın kızıl kanyla sulandığı İç Anadolu'ya yayılacak, 18 Mayıs'ın isyan ateşinin alevi İç Anadolu'yu daha da kızılaştıracaktır.

Karadeniz de öyle. 18 Mayıs'ın isyan ateşi Karadeniz'i Kızıl denize çevirecek.

18 Mayıs isyan ateşi; Önder yoldaştan alınan ilhamla, önder yoldaş Süleyman Cihan ve Manuel DEMİR örneğinde olduğu gibi kızıl direnme ruhu ile, işkencehancler kızıl alevler içinde direniş kaleleri olmaya devam edecek.

18 Mayıs'ın isyan ateşi Yurt dışında da tutuşturulmalı. Yurt Dışı'ndaki emekçi halkımız da 18 Mayıs'ta komprador burjuvalara ve toprak ağalarına düzenlenen gecelerle şamar indirmelidirler.

İşte bu nedenle, Yurt Dışı'nda bir dizi yerde İbrahim KAYPAKKAYA'yı anma Geceleri düzenlenmiş durumdadır. İbrahim KAYPAKKAYA'yı anma Gecelerine var gücümüz ve bütün benliğimizle katılalım. Çünkü Önder yoldaşımızın açtığı yol, sınıfsız, sömürsüz, özgürlük ve mutluluk dolu bir yoldur. Kurtuluşumuzun yegane yoludur.

Selam Olsun Önder Yoldaşa,
Selam Olsun O'nun Yolunda Şehit Düşenlere,
Selam Olsun O'nun Yolunda Yürüyenlere!

PROGRAM

- ★ GRUP KIZILIRMAK (Türkiye'den) ★ FİLM ★ GANİ NAR-DİJWAR (Türkiye'den)
★ YILMAZ ÇELİK ★ DİA ★ ÇETİN ORHANER ★ BERİWAN ★ FOLKLOR
★ SKEÇ ★ ENTERNASYONAL MÜZİK GRUPLARI ★ NAZİM TANCA

TARİH : 2 MAYIS'92 Cumartesi
SAAT : 15.00
ADRES : Wijkgebouw Odeon
Gouvernest Str. 56
ROTTERDAM/HOLLANDA

TARİH : 9 MAYIS'92 Cumartesi
SAAT : 16.00
ADRES : Sestallengenossens
chaft Schützenweg 75
LAUFEN/İSVİÇRE

TARİH : 23 MAYIS'92 Cumartesi
SAAT : 16.00
ADRES : Eissporhalle
(Grosparplatz) Alsfelder
Str. 45
6100 DARMSTADT/ALMANYA

TARİH : 28 MAYIS'92 Perşembe
SAAT : 15.00
ADRES : Budo Center
Gutheischoder Gasse 9
1100 VIYANA/AVUSTURYA

TARİH : 31 MAYIS'92 Pazar
SAAT : 15.00
ADRES : Cir Que D'Hiver
110 Rue Amelot
70511 PARIS/FRANSA
METRO : Filles Du Calvaire

TARİH : 7 Haziran '92 Pazar
SAAT : 16.00
ADRES : 1 Philipe Lan
LONDRA/İNGİLTERE
BUS : 171 A-76-249-243-41
279-379
TOTTENHAM OTOBÜS
GARAJI KARŞISI

18 MAYIS'I ANMA GECESİ TERTİP KOMİTESİ

halk demokrasisi

OCAK YAYINLARI adına
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
Ali Musa Sarıçimen

Yönetim Yeri:
Oğul Sok. No.16/2 Sultanahmet/İST.
Tel: 516 25 38 - 518 84 29
Fax: 518 84 29

Dizgi: Yön
Baskı: Aydınlar Matbaacılık

Abone Koşulları:
Yurtiçi:

6 aylık 42.000.- TL.
1 yıllık 84.000.- TL.

Yurtdışı:
6 aylık: 42 DM - 15\$
1 yıllık: 84 DM - 30\$

Yurt İçi Hesap No:
Hüseyin Yıldız

Akbank Nuruosmaniye Şb.
Hes. No. 8983-9/A00/01

Yurt Dışı Hes. No:
Hüseyin Yıldız

Akbank Nuruosmaniye Şb.
Döviz Tevdiat hesabı
Hes. No. 6338-8BU6/01

BÜROLARIMIZ
İzmit

850. Sok. No.34 Üçüncübeşler
Yaparsoy İşhanı 5/504 Konak

İzmit
Karabaş Mah. A. Yüksel Cad.
Kaptanlar İşhanı No.8/204

Avrupa Temsilciliği
KÜLTÜR ZENTRUM
Sper str 94
4057 BASEL İSVİÇRE

Almanya
Neuerwal str 19
6000 Frankfurt 70 DEUTSCHLAND

Fransa
M. Karagöz
6 Rue Stendhal 78130
Les Mureaux/PARİS

İngiltere
H. DEMİR
74 Georgelarsburg Housse
Progresway N.22 LONDON

Avusturya
Ali Can
Postfach 426 1061 Wien

SUNU

Merhaba,

Newroz kutlamaları öncesi isteri krizine tutulmuş basın-yayın, TV ve bütün iletişim araçlarının tam desteği ile kürt ulusuna karşı başlatılacakları katliamı haklı göstermek için sovenizmi pompalayarak, Mart ayı boyunca Kürdistanı kana bulayan hakim sınıflar, şimdi de dönüp şehirlerde giderek yükselen devrimci halk muhalefetine yöneldiler.

Ulusal ve Sosyal kurtuluş mücadelesi ile artarak devam eden ekonomik ve siyasi krizlerini DYP-SHP koalisyonu ile aşmaya çalışan egemenler, işçi sınıfının birlik-dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs yaklaşıkça, bir taraftan halkın kabaran öfkesini dindirmek için, bir türlü açılmayan "demokrasi paketi"nin faziletlerini vaaz ederken, diğer taraftanda tutuklamalar,

işkenceler ve toplu kıyım politikalarını devam etmekte kararlı görünüyorlar.

Hakim sınıf sözcülerinin satır aralarına sıkıştırılmış açıklamalarında da belirttikleri gibi; giderek yükselen devrimci halk muhalefeti-nin kendisine zoru esas alan silahlı devrime kanalize olmasını engellemek için faşizmi uygulamaktan başka çareleri kalmamıştır.

Silahlı karşı devrimin halkımıza karşı başlattığı bu topyekün saldırıyı boşa çıkarmak için; Ulusalve sosyal kurtuluş mücadelesinin giderek yükseldiği, her açıdan tarihi bir dönemece ifade eden önemli olayların yaşandığı ülkemizde, başta çeşitli milliyetlerden işçi sınıfımız olmak üzere emekçi halkımızın uyanıklığı elden bırakmayarak, Türk ve Kürt ulusunun düşmanlığına kaynaklık eden milliyetçiliğe karşı enternasyonalizmin kızıl bayrağını yükseltmesi gerekiyor.

Yine bu sayımızda 1 Mayıs'ın tarihsel önemine dikkati çeken Başyazımızla, Kapak Konusu'nda TC'nin Newroz Bayramını kana bulayan politikasına ilişkin yazımızı bulacaksınız. İşçi Dosyası'nda işçi eylemlerine değinirken, 1 Mayıs'la ilgili yazımızda; "HAYDİ 1 MAYISTA 1 MAYIS ALANLARINA" diyoruz.

Ayrıca Dizi Yazımız Ulusal Soruna devam ediyor, gençliğin mücadelesinden kesitler sunarken diğer yazılarla da günceli yakalamaya çalıştık.

15. Sayıda buluşmak umuduyla
DOSTLUKLA

İÇİNDEKİLER

Başyazı.....	4
T.C. Tarafından Hazırlanan Katliam	6
Ortadoğu'da, Kürdistan'da Yeni Katliam İşgal ve İlhak	12
İşçi Dosyası.....	17
Haydi 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanlarına	21
Devrimci Şiddet, Sınırsız ve Sorumsuz Olamaz.....	28
Ulusal Sorun	32
"Olağanüstü Hal" ve SHP'nin Bunalımı	36
Gençlik Üzerine	41
Fırat Üniversitesi	53
Uludağ Üniversitesi	56
Liseli Gençliğin Mücadelesi	59
Dersim'de Newroz Coşkuyla Kutlandı!	60
"Şeffaflık mı? Terör Politikası mı?	63
Basına ve Kamuoyuna	65

BAŞYAZI

Ülkesi, birikmiş ve köklü devrimci çözümler bekleyen toplumsal sorunların ağırlığıyla çalkalanan sevgili işçiler!

İşte 106. 1 MAYIS'a eriştik. Yüz altı kezdir dünyanın kuzey yarımküresine bahar gelirken, yine bu yarımküreden bütün yeryüzüne sömürsüz, baskısız, insancıl, barış ve sevgiye dair, bütün insanlığın enternasyonalist kardeşliğine dair dünyayı saran heyecanını tekrarlıyoruz.

Bu özleme, bu bilince gelişigüzel ulaşmadık; yaşamış upuzun bir insanlık tarihinin acı deneyimleri sonucu

sizliklerden, adaletsizliklerden temizleyerek yeryüzüne cenneti siz indirebilirsiniz. Çünkü bütün bunların hiç birinde çıkarınız yoktur ve yeryüzünü dolduran ve her geçen gün daha çok kalabalıklaşan muazzam bir güce sahipsiniz. Oysa şimdi bu güç, ücretli kölelik zinciri altında uysal ve sessiz duruyor! Halbuki şimdi yine 1 Mayıs! Bütün insancıl özelemleri tutuşturan evrensel bir ateş yeryüzündeki bütün kardeşlerimizin kanını ısıtıyor; gücümüz kıpırdanıyor ve açığa çıkıyor: up-ulu bir insanlık sanki!.. Gerçekten her geçen gün daha çok milyon-

larca insan bir avuç mülk sahibi sınıfın egemenliği altında ücretli emekçiler haline geliyor ve giderek dünya bir avuç zenginlik, güç ve kudret sahibi ile ücretli bir insanlık kitlesine dönüşüyor!.

Bu güç 106 yıl önce kıpırdandığı zaman, işçileri ölesiye çalıştıran kapitalist açgözlülüğü dehşete düşürdü; cinayetler işlediler, zulümler yaptılar, ama işgünü süresini de yasal olarak sekiz saate indirmek zorunda kaldılar ve işçi sınıfının dünya çapındaki örgütlenmesi ve hak mücadelesi güçlendi, dünyanın üçte birinde kendi iktidarını kurdular. Halbuki şimdi tarihsel aşamada sayısız özveri ve kavgalarla kazandığımız iktidarlara kaybetmekle kalmadık, üstelik hala sömürücülere günde sekiz saat çalışmaya devam ediyoruz!..

Artık derlenip toparlanmanın ve insanlığın bütün acılı iniltilerine son vermenin zamanıdır!

Bugünkü tarihsel koşulların yarattığı durum, geçicidir ve yeni, güzel bir dünya yaratma çabamızda moral bozucu olamaz. Tarih, neler yaptığımıza ve daha neler yapabileceğimize tanıklık ediyor. Düşünün ki işçi sınıfı olarak ilk

Dünyayı sömürücü sınıfların açgözlü bencilliklerinden, haksız ayrıcalıklardan, din, dil, milliyet farkından, eşitsizliklerden, adaletsizliklerden temizleyerek yeryüzüne cenneti siz indirebilirsiniz. Çünkü bütün bunların hiç birinde çıkarınız yoktur ve yeryüzünü dolduran ve her geçen gün daha çok kalabalıklaşan muazzam bir güce sahipsiniz. Oysa şimdi bu güç, ücretli kölelik zinciri altında uysal ve sessiz duruyor! Halbuki şimdi yine 1 Mayıs! Bütün insancıl özelemleri tutuşturan evrensel bir ateş yeryüzündeki bütün kardeşlerimizin kanını ısıtıyor; gücümüz kıpırdanıyor ve açığa çıkıyor: up-ulu bir insanlık sanki!..

ulaştık ve bu ideallerden asla vazgeçemeyiz! Sömürücü sınıfların egemenliğine dayanan insanlığın upuzun geçmişi savaşlarla, hoyratlıklarla ve acılarla doludur. Oysa bu dünya ne kadar da büyüktür ve hepimize yeter. Üstelik şimdi, yeryüzünü halden hale sokan, taştan gıda arıtan teknik bilgi ve güce sahibiz. Bütün bu olanaklar insanlığın hizmetine sunulsa, yeryüzünde ne tek bir aç ve açık insan, ne birbirini modern silahlarla boğazlamaya hazır kimseler kalır. Oysa şimdi yeryüzü, açlık, sefalet, savaş ve korku çığlıklarıyla inliyor. Bunu kim dindirebilir? Yeryüzüne cenneti kim indirebilir?

Dünyayı sömürücü sınıfların açgözlü bencilliklerinden, haksız ayrıcalıklardan, din, dil, milliyet farkından, eşit-

ortaya çıktığımız zaman, kötülük ve zulümle dolu yeryüzünde bir çocuk gibiydik. 1789 Fransız devriminin yoğun sınıf çatışmalarının eğitici etkisiyle de ancak hayal kurabildik ve sadece ütopyalar yaratabildik. O zamanın yeni sömürücü sınıfı kapitalistlerinde kendilerinden öncekilerden farklı olmadığını anladığımız zaman artık iktidarı kaybetmiştik. İşçi sınıfı, Fransız devriminden sonra hayallerini, ütopyalarını gerçekleştirme işine girişti: 1820'lerden 1848 Haziran ayaklanmasına kadar bütün Avrupa'yı sarstı. Bu dönemdeki işçi sınıfının yenilgisi oldukça ağır ve acılı idi. Marks'ın deyimiyle işçi sınıfının binlerce yiğit militanı ümitsiz biçimde Atlantik ötelere kaçtı. Ama düşünün ki, aynı insanların ömrüne sığabilecek kadar kısa bir süre sonra, Paris Komünü 1871'de kuruldu. Paris Komünü'nden birkaç yıl sonra, bu kez,

Kuzey Amerika'da kükröyen işçi sınıfının sesi bütün dünyaya yayıldı. Bu, muazzam derinlikte genişlik kazanan enternasyonalist sınıf hareketi, Almanya'da iktidarı kılıpayı kırırken, Rusya'da sosyalizm çağını başlatan 1917 Ekim Devrimi'ne yolaçtı. İşçi sınıfı bu moralle emperyalist ve gerici dünyanın bütün saldırılarına karşı inatla direndi ve dünyanın üçte birine sömürsüz dünya idealinin bayraklarını astı.

İşte sınıfsal tarihimizin kısa özeti: Direndik, yenildik, yine direndik ve her yenilginin ardından daha büyük yenilgilere ulaştık.

Elbette işçi sınıfının bu iktidarlara hepsini kaybetmiş olması üzücüdür ve bütün işçileri daha iyi mücadelelere atılmak için düşündürmeli ve eğitmelidir! Aslında öyle de olmaktadır. Daha kısacık bir zaman geçtiği halde, başta iktidarın kaybedildiği olmak üzere, dünyanın her tarafındaki işçiler daha zengin bir bilgi ve deneyimle işe sarılıyorlar. Barış, eşitlik, özgürlük, kardeşlik ve sömürsüz dünya özlemini daha geniş ve daha sağlam bir biçimde gerçekleştirme eylemine girişiyorlar. Çünkü görüyorlar ki, sosyalizmin yıkıldığı her yerde yeni-

den kapitalist açgözlülük, ulusal, dinsel ve sınıfsal çatışmalar, kargaşa ve mutsuzluk başgösteriyor: İnsanlığı tehdit eden sayısız tehlike ve savaş olasılıkları gündeme geliyor. Elele sosyalizmi yıkan emperyalistler ve dünya gericiliği, şimdi birbirine dış gıcırdatıyor ve dehşet saçıyor. Demek ki sömürücü sınıfların egemenliğine dayanan bir dünyada umut ve huzur yoktur. Bütün "demokrasi", "barış" "silahsızlanma ve yumuşama" palavralarının yerini, sömürücülerin bilinen hayvanca tepinmesi ve adaletsizliği alıyor.

Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı, şimdi bu uluslararası gericiliğin en çok tepindiği bir bölgede, yığınla toplumsal sorunla çalkalanan Türkiye'de devrim yapma şansına sahiptir. Türkiye'de sürüp giden kargaşa ne milliyetçilikle ve ne de faşist koalisyon hü-

Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı, şimdi bu uluslararası gericiliğin en çok tepindiği bir bölgede, yığınla toplumsal sorunla çalkalanan Türkiye'de devrim yapma şansına sahiptir. Türkiye'de sürüp giden kargaşa ne milliyetçilikle ve ne de faşist koalisyon hükümetlerinin sahte reformlarıyla dinemez. Bütünüyle enternasyonalist bir halk devrimini gerekli ve zorunlu kılan bir durum yaşıyoruz. Kürtlerin eşitsizliğe karşı yönelmiş isyanı da ancak böyle bir enternasyonalist devrimle güzel ve evrensel bir anlam kazanır.

kümetlerinin sahte reformlarıyla dinemez. Bütünüyle enternasyonalist bir halk devrimini gerekli ve zorunlu kılan bir durum yaşıyoruz. Kürtlerin eşitsizliğe karşı yönelmiş isyanı da ancak böyle bir enternasyonalist devrimle güzel ve evrensel bir anlam kazanır.

Türkiye işçi sınıfı, ya mevcut devrimci durumdan yararlanarak bütün emekçilere ve ezilenlere önderlik yaparak enternasyonalist bir halk iktidarı kurar, ya da Türkiye'nin sürüklendiği ve faşist rejim altında daha çok sürükleneceği uluslararası gericilik macerasında, bütün emekçiler ve ezilenlerle birlikte boş yere kan akıtır, acılar çeker.

Türkiye işçi sınıfı, toplumsal sorunların seyircisi değil, çözücüsü olarak çelik pazularını daha girişken bir militanlıkla sıvamalıdır! Dünya işçi sınıfının enternasyonalist coşkusu ancak böyle yansır ve temsil edebiliriz.□

T.C. TARAFINDAN AYLAR ÖNCE KÜRDİSTAN'A YÖNELİK HAZIRLANAN KATLIAM PROVASI NEWROZ BAYRAMIYLA HAYATA GEÇİRİLDİ!

T.C. egemen sınıfları tarafından aylar önce yoğun bir biçimde propagandası yapılan ve emekçi kitleleri "bahar sendromu" tedirginliği içine sürüklemiş, "baharda ölmezde sağ kalırsak" sözleri dalga dalga bir uçtan bir uca yayılmıştı. Her kesimde bir beklenti, tedirginlik, göçtür almış başını gidiyor. Faili meçhul(!) cinayetler hız kazanmış, basın mensupları haber toplayamaz duruma getirilmiş ve bu tür engelleri aşanlar ise bir bir ortadan kaldırılmıştı.

T.C. egemen sınıfları, bütün toplumu, sonucu nerede biteceği belli olmayan derin bir koaso sürüklemektedirler. "Baharla birlikte büyük katliamlar yaşanacak, kan gövdeyi götürecektir, karların erimesiyle derelerde su yerine kan akacak" propagandası durmadan işlendi. Bütün bu akla-hayale gelmeyen senaryolar yazıldı ve günlük burjuva basında da propagandası yapılarak kamuoyunu oluşturmaya çalıştılar. Newroz kutla-

maları ile birlikte TC güçleri tarafından hazırlanan katliam gerçekleştirildi. Dereler su yerine kan aktı, karanlık güçler el ele vererek seri cinayetler ve en önemlisi de soykırım katliamı başlatıldı. Kontrgerilla en faal dönemini yaşıyor. Yoksul Kürt köylüleri inim inim inliyor, sonu olmayan işkence ve katliamlarla iç içe yaşamlarını idame ettirmeye çalışıyorlar.

Şüphesiz her şey yolunda gitmiyor. Asırlardır uygulanan politika artık iflas etmiştir. Totoliter ve üniter politikalar her türlü ayrımı inkara yönelmiş, herkesi "Türk" görmüş, bütün uygulamaları, belirlemeleri bu anlayış üzerine oturtmuştur. Emperyalist güçlerle birlikte oluşturduğu sınırları içinde kendisine ait bir bahçe kurmuş ve bu bahçede yetişen her cinsten ağaca tek aşı yapmaya çalışmıştır. Aşı bazı dönemlerde tutmuş, bazı dönemlerde de tutmamıştır. Aşı tutmayan ağaçları ya kesmeye yönelmiş, ya da yer-

lerinden söküp başka yerlere aktarmaya yönelmişlerdir. Yani asimilasyon ve soykırım hep iç içe sürmüştür günümüze dek. Ve bugüne değin, TC egemen güçleri, "Türkiye'de sadece Türkler yaşar" ikiyüzlülüğünü hiç bir zaman elden bırakmadılar. Kürtlere kah "dağlı Türkler", Kah "Türk boyları" olarak görüldü ve dünyaya bu şekilde lanse edildi. Kürt realitesi kabul edilmedi, yıkılması son derece güç olan bir tabu oluşturuldu. Ama bugün artık, bu realite tartışılıyor ve yarım ağızlada olsa kabul ediliyor. Bu sorunun (Kürt sorununun) yarım ağızla kabul edilmesi TC için yeni sıkıntılar yaratıyor ve bu sıkıntıya da kirli bir savaşla ortadan kaldırmaya yönelmiştir.

Bütün bu gelişmeler, günümüzde artık "inkar" politikası ile bir yere varılmayacaktır. Şimdiye kadar uluslararası alanda mevcut bulunan siyasi ve hukuki güçlük, fiili bir duruma dönüşmüştür. Yani sorun kendisini uluslararası

alanda da fiilen gündeme getirmiş ve ezilen bağımlı Kürt ulusal hareketi taraftar bulmasına hizmet etmiştir. TC egemen sınıfları bu fiili durumdan dolayı, hem ülke için ve hem de uluslararası alanda "Kürt sorunu yok, PKK teröristlerinin yarattığı tedirginlik vardır" yaygarasını yapıyor. Bu yaygarayı kullanarak Irak Kürdistanı'na yönelik sınır ötesi operasyonlar düzenliyor ve soykırımla, kirli savaş politikalarıyla sonuca varmaya çalışıyor. Diğer yanda ise, TC Kürt politikasında "eşik atlama" çabasını da elden bırakmıyor. Bu çaba sayesinde uluslararası tepkileri hafifletmeye ve kendi yararına kullanmaya çalışıyor. Bütün bunlar gösteriyor ki, Türk hakim sınıflarının politikası bir açmaz içindedir ve çeşitli ayak oyunları ile bunu aşmaya çalışıyor.

İşte bütün bunlardan dolayı, TC., aylar önceden hazırlıklarına giriştiği "Bahar operasyonu" ve milliyetçi partinin ayaklanma çağrılarını bulunmaz bir fırsat olarak kullandı. TC. hakim sınıfları, bu gerekçeyi kullanarak kamuoyunu katliama ikna etmeye çalıştı. Bunun yanında mil-

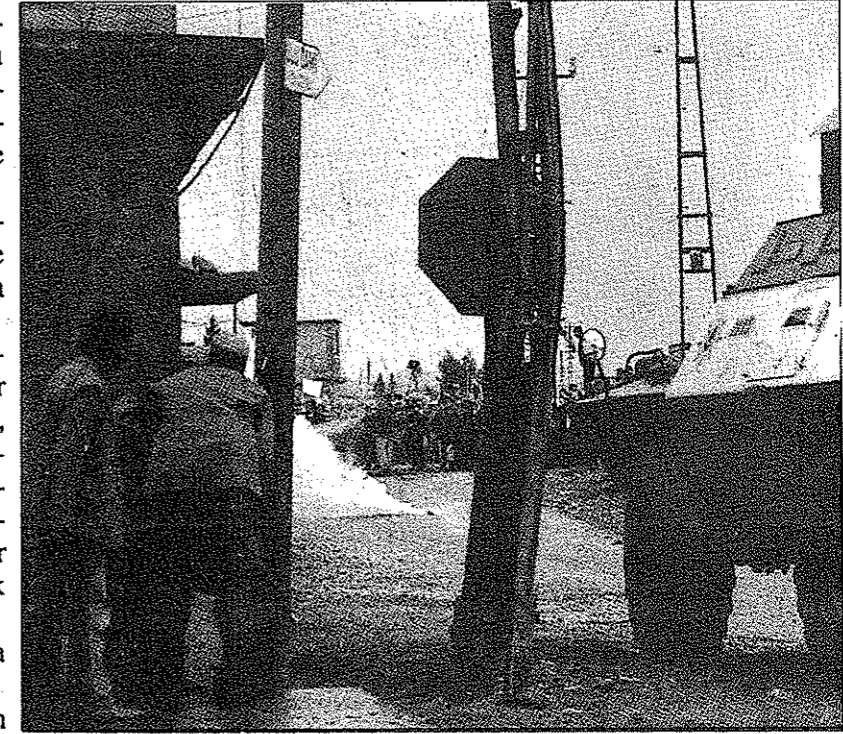
liyetçi partinin metropol kentlerde izlediği yanlış politika ve eylem çizgisini durmadan işledi. Newroz'da nelerin yapılacağını adeta ispatlarcasına, bu yanlış eylem çizgisini kullandı. Newroz kutlamaları öncesi, bölgeye korkunç bir askeri yığınak yaptı. Kontrgerillanın "en iyi" unsurlarını bölgeye kaydırıldı. Bu güçleriyle 21 Mart sabahı insan avı başlatıldı ve yoksul Kürt halkı katliamdan geçirildi. Devlet tarafından aylar önce şişirilen balon, tekrar devlet-

yeri, savaş yerine döndü. Beyaz karlar ve kara toprak kızıl kana boyandı. Kelle avcılar bayram yaparken, yoksul emekçi halk yasa büründü.

Kürt Ulusuna Uygulanan Soykırım Katliamına Karşı, Türk Hakim Sınıflarının Bütün Kesimleri Birleşiyor!

Türk hakim sınıfları, Newroz bayramından önce, "isteyen istediği biçimde kutlayacak" sözünde durmadılar. Feodal-faşist güçler, her za-

man olduğu gibi, halka yine kurşun ve ölüm yağdırdılar. Şovenizmin tahammülsüzlüğü yüzlerce insanın canına mal oldu. Düzen sahipleri hep bir ağızdan daha fazla kan, daha fazla can temposunu tutarak güzellim Kürdistan'a ölüm ve

tarafından söndürüldü. Ama ne varki, balonun gazından zarar görenler yine yoksul kürt emekçileri oldular.

Bu Newroz'da dağbaşlarında tomurcuklar patlayacağı yerde, toplar, tüfekler patladı. Uçaklardan ve helikopterlerden bombalar yağdı, bayram

kan kokusu çöktü. Kadın, çocuk, ihtiyar ve genç gözetilmeksizin kurşunlara, tanklara ve polis panzerlerine hedef oldular. İnsanların Newroz halayları, şenlik türküleri aniden çığığa dönüştü. Bu çığığa bütün burjuva kesimler kulaklarını kapadı. İktidar ve

muhalefeti birleştirdi. "Çözüm yok. Bu işin üstesinden silahla gelinir" açıklamaları bütün feodal-faşist güçlerin ortak açıklaması oldu. Ve bununla aynı zamanda katliamı haklı (!) çıkarmaya çalıştılar.

Başbakan Demirel; "Bu fırsattır". "İsyancı muamelesi görecektir." "Kimi yakalıyor, kimileri de savaş sırasında temizleniyor" diyerek katliamın "meşruluğunu" ispatlamaya çalışıyordu. Bir ağızla bunun bir savaş olduğunu kabul ederken, diğer ağızla bunun bir savaş olmadığını ileri sürüyorlardı. Dolayısıyla uluslararası savaş kurallarına uymuyorlardı. Burjuva basın mensupları acımasızca katlediliyor, basın kendi kayıplarına bile sahip çıkmıyordu. Düzen ve düzenin devamından yana olanlar için, katliamın devam etmesinin ne kadar önemli olduğu ortada idi. Hatta bazı çevreler, uygulanan baskının, zulmün ve katliamın yetersiz kaldığı yönünde tepkilerini dile getirdiler. İşte örneği, ANAP Genel Başkanı Mesut Yılmaz, "Demokrasi ve İnsan haklarını ön plana alan yaklaşımların çare olmadığı ortaya çıkmıştır" diyor. Bu halk düşmanına sormak istiyoruz; hangi insan haklarından bahsediyorsunuz? Olmayan İnsan Hakları ve uygulanan soykırımın neresi insan haklarıyla bağdaşıyor.

TC. Başbakanı Demirel, "Dersim yasaları uygulayamayız" sözlerini bilinçli olarak bir kenara attı. "Bu tam bir isyandır. Anayasada da yeri vardır. İsyancı muamelesi görecektir" diyerek katliamın bir numaralı savunucusu durumundadır. Sosyal Demokrat geçinen feodal-faşist SHP'de hükümet ortağı olarak katliama alkış tutmaktadır. "Kürtlere şefkat" politikasının ikiyüzlülüğü, Newroz olaylarıyla birlikte balon gibi

Kadife Kale'de kendini yakan genç kız

söndü. "Sorunları demokrasi, insan hakları ve hukuk çerçevesinde çözeceğiz" sözlerinin yerini savaş çığlıkları aldı. Bir kez daha ortaya çıktı ki, feodal-faşist düzen; kurşun, gözyaşı, işkence ve katliamdan başka Kürt ulusuna vereceği bir şeyi yoktur. Bu gerçeği Newroz ile birlikte başlatılan yeni dönemle de ortaya çıkmaktadır.

Geçmişin sözde sosyal demokrati, günümüzün Turancısı DSP Genel Başkanı Ecevit ise, Kürt sorununu hiç kabul etmeyenlerin başında

geliyor. Dolayısıyla O daha çok kan istiyor, hatta orta Asya ve Balkanlardaki Türkleri "kurtarmak" için askeri (savaş) yöntemlerine başvurulmasını istiyor. Bu Turancı fanatik; Kürt sözcüğünün yasaklanmasını ve sorunun kökünden çözümü için, terör, katliam akıldaneliğini yapıyor.

TC'nin en yüksek mevkisini işgal eden muhterem zat T. Özal ise, katliamı daha da turandırmak niyetinde. 12

Eylül sonrası karanlık dönemin yöneticisi olarak görev yapan ve en sonunda Cumhurbaşkanlığı makamını ele geçiren Özal; devlet içinde devlet olan Kontr-Gerilla güçleriyle bunu yapıyor. Kafa tasçı faşist Türkes, sıkıyönetim savunucusudur. Olağan üstü Hal uygulamalarını yetersiz görüyor ve hemen bütün ulusu kılıçtan geçirmek istiyor.

Feodal-faşist düzenin bütün odakları Kürt ulusunun boğazlanmasında birleşiyor. Uluslararası çevreleri ikna et-

mek ve oluşan tepkileri boşa çıkarmak için, elbirliği ile çaba gösteriyorlar. Körfez savaşı sırasında gösterdikleri uşaklığın bedelini istiyorlar. İşte bundan dolayı ABD yöneticileri, Avrupa ülkeleri üzerinde baskı uyguluyor.

Newroz Ve Bazı Çarpıtmalar

Newroz yaklaştıkça düzende panik havası arttı. Dağ taş ve bütün yerleşim alanları asker-Özel Tim ve polisle dolduruldu. Kısacası Kürdistan'ın taşı toprağı asker kesti. Ordu en üst düzeyde alarma geçirildi. Bütün hazırlıklar tamamlandı. Tabi bu arada, Newroz öncesi çeşitli muamalarda yaratıldı. Newroz yaklaştıkça tehditler arttı. "Sessiz kutlayın" ve hatta "Kökene Orta Asya'dan gelen Türk bayramıdır. Eğer böyle kutlarsanız, salon bile veririz" dediler. Buna uygun olarak bazı yerlerde salon verdiler. Sosyal Demokrat geçinen Kültür Bakanı Fikri Sağlar, "Baharın gelişini büyük bir heyecan ve sevinçle karşılamak amacıyla geleneksel bir biçimde kutlanması için" Valiliklere Newroz genelgesi gönderdi. Her nedense (biliyoruz) Newroz'un bayram olduğunu hatırlamışlardı ve papazı çok iyi oynuyorlardı. Papaz oyunu sonuç vermezse cellat rolü oynanacaktı ve uzun da sürmedi. Bu sahte gülücüklü yüzlerin iddia ettiği gibi, Newroz'un "kökeni Orta Asya'dan gelen Türk Bayramı" değildir. Newroz; Med halkının Demirci Kawa önderliğinde Dehak zulmüne

başkaldırı bayramıdır. Dolayısıyla Kürt ulusunun tarihten gelen bayramıdır. İşte bundan dolayı düzen sahipleri bir yanda Valiliklere genelge gönderip "resmi olarak kutlansın" denilirken, diğer yandan asker ve polisede "ayaklanma olursa ezin" genelgesini de ekte göndermeyi ihmal etmediler.

Newroz kısa ve öz olarak; Kürt ulusunun istemlerini/taleplerini dile getiren, zulme, işkenceye, katliama ve her türlü ayrımcılığa karşı mücadele günüdür. Bunu bilen feodal-faşist komprador düzen sahipleri, Newroz'un içini boşaltma ve yozlaştırma çabası içine girmiş, Newroz ateşleri eşliğinde Serhildan'lara dönüşmesini engellemeye çalışmıştır. Çünkü Newroz ateşi; onları yakacaktı ve yeni bir ortam yaratacaktı. Onun için T. Kürdistan'ında ve Türkiye'nin çeşitli yerlerinde yüzbinlerce bildiri havadan atıldı. Newroz'un nasıl "kutlanmayacağı" propagandası yapıldı. Havadan atılan bildirilerde "Ülke ve millet bütünlüğü aleyhine slogan atılmasına, bölücülüğü simgeleyen afiş, pankart ve bayrakların taşınmasına kesinlikle müsaade edilmeyecektir" ibarelerine yer vererek, kitleleri korkutmaya yöneldiler. Newroz'un "Türk bayramı" olduğu propagandası bol bol yapıldı.

Kısacası Newroz'da TC. yetkilileri hem yaptığı açıklamalarla ve hem de uyguladığı yöntemlerle "çağdaş Dehak"lığı çok iyi bir biçimde oynamıştır. Dehak zulmü al-

ında inim inim inleyen Med halkının devamı olan KÜRT Ulusu, TC'nin zulmü, katliamı ve işkencesi altında inlemeye devam ediyor. Kürdistan can pazarına dönüşmüştür. İnsanca yaşamının her türlü olanağı ortadan kaldırılmıştır. "Vaziyet-Düşman-Arazi-Kuvvet" raporları ile bu can pazarının canlandırılmasına çalışılmaktadır. Bu tür raporlarla ne kadar Dehak olduklarını gözler önüne sermişlerdir. Dehaklığı kabul etmeselerde, "Vaziyet-Düşman-Arazi-Kuvvet" in başka bir adı ve anlamı yoktur.

Kilit Noktalar Tutuluyor

Aylar önce Kürt ulusunu bahar saldırısı ile tehdit eden feodal-faşist düzen, parlamentodan orduya, polisten tüm haberleşme ve propaganda araçlarına kadar, tam anlamıyla bir "teyakuz" hali yaşadı. Kilit noktalar olarak tespit ettiği Şımak, Cizre, İdil, Diyarbakır, Bitlis, Hakkari, Midyat, Dargeçit, Nusaybin, Kulp, Lice, Derik, Kızıltepe, Kurtalan, Eruh ve Şemdinli çevresi sabah erken saatlerde tutuldu. Kısaca "Newroz gerginliği" diye propagandası yapılan şey, Kürt ulusuna karşı şovenizmin tahammülsüzlüğünden başka bir şey değildi. Halkımız Newroz'u karşılamaya hazırlanırken, TC. güçleri işgal görüntüsünü veriyordu. Uluslararası basın bölgeye hücum ediyor, bütün dünyanın kulağı ve gözü bölgeye dönmüş, tank-topla donanmış TC. güçleriyle silah-

sız ve savunmasız halk arasındaki gerginliğin nerede ve nasıl biteceği beklentisi başlamıştı.

Böyle bir beklentinin başlaması ve TC'nin yoğun bir biçimde propagandasını yaptığı, Milliyetçi Parti (PKK)'nin büyük şehirlerde izlediği yanlış eylem çizgisinin büyük payı vardır. Bunun yanında gerilla savaşındaki toplu ayaklanmacı yaklaşımların giderek hakim olması ve durmadan toplu ayaklanma çağrılarını tekrarlaması gerginliği tırmandırmıştır. Savaşan taraflardan hiç biri, savaşta uygulayacağı savaş taktiğini önceden açıklamaz. Çünkü o zaman savaş taktiğinin başarı kazanması büyük ölçüde ortadan kalkar. Yani karşı taraf, bu taktiğe karşı gereken önlemini alır ve onu boşa çıkarır. Nitekim bu böyle oldu. İşte bundan dolayıdır ki, TC güçleri PKK güçlerinin yoğun olarak bulunduğu alanları kilit noktalar olarak tespit etmiş, bu noktalarda gereken tedbiri alarak katliama yönelmiştir.

Newroz öncesinde yaratılan "Bahar sendromu", "ayaklanma" çağrıları, yapmak istenilene zemin hazırlamıştır. Bütün kesimler tahrik edilmiş, kitlesel kutlamalar ayaklanmanın başlangıcı olarak görülecek ve hesapları dü-rülecekti. Asker, polis, Özel Tim, Kontr-Gerilla cephele-rinde yapılan hazırlıklara propaganda ve psikolojik bombardımanlar eşlik ediyordu, halende devam etmektedir. Şovenizmin en küçük hücreci canlandırılmış, Türk-Kürt

emekçileri karşı karşıya getirmek istenmiş ve bazı gerici mihraklar hareketlenerek saldırıya geçmişlerdir. (Özellikle Newroz sonrası Malkara, İzmir vb. yerlerdeki Kürtlere saldırılarının yoğunlaşması bunun bir sonucudur).

TC güçleri tarafından tespit edilen kilit noktalarda konumlandırılan özel savaş birlikleri, araçların plakalarını sökerek TC plakasını taktılar. Panzerlere Türk bayrağı çekildi. Tanklarda disko müziği, polis panzerlerinde ise mehter marşı çalındı. Basın, Cankurtaran araçları beyaz bayraklarla donatıldı. Özel savaş için alınan Kobra helikopterleri, ağır makineli ve havadan karaya füzelerle donatıldı. Sabah halk uyandığında karşılaştığı manzara buydu. Cadelerde bayram taklamlarının yerini polis ve jandarma bari-katları almıştı. Renk renk balonlar yerine havadan ölüm kusan Kobra helikopterleri vardı.

Newroz günü, bütün bu provakasyon, propaganda ve tehdite rağmen, Newroz şenlikleri başladı. Sabahın erken saatlerinde halk, şenlik yerlerinde toplanmaya başladı. Renk renk giysileri ile alanı bahar tarlasına çevirdiler. Toplanan kitle kendi milli tür-külerini, marşlarını söyleyerek halaya durdular. TC'nin ölüm mangaları elleri tetikte emir bekliyorlardı. Beklenen an geldi. Silahlar ateş kuma-ya ve insanlar bir bir yere düşmeye başladı. Cizre'de, Şırnak'ta insan avı başlamıştı. Yaralıları hastaneye kaldırılmıyor, kaderleriyle başbaşa

birakılıyordu. Bir anda ortalık savaş alanına dönüştü. Şırnak halkı şehir dışındaki stadyuma toplatılarak tarihi, katliamlarla dolu olan TC., "silah" ve "terörist arama" bahanesiyle bir kez daha aynı oyunu oynamak istedi. Kısacası Kürdistan'ın bütün yerlerinde yoğun bir devlet terörü estirilerek katliam gerçekleştirildi.

TC güçleri pilot bölgeler olarak ilan edip kilit noktalarını tuttuğu bütün yerlerde devlet terörünün her çeşidi hiç bir insanı kural tanımadan dizginsiz olarak esdirildi. Olaylar burjuva basın-yayın organlarında çarpıtılarak kamuoyuna yansıtıldı. Terörü ve katliamı TC güçleri değil, başka güçlerin yarattığını durmadan işlediler. Ama her nedense bu başka güçler, TC güçlerini değil, savunmasız halkı katletmişlerdi(!) Resmi güçlerden ciddiye alınacak kayıp bulunmazken, her yerleşim alanından onlarca ölü ve yaralı çıkıyordu.

Metropol kentlerde de Newroz kutlamaları Kontr-gerilla tarafından provoke edildi. İstanbul ve İzmir'de bu açıkça yaşandı. Egemenler Kürt ve Türk, daha doğrusu çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın ardışık bir biçimde Newroz'u kutlamasını hazm edememiştir. Kendi resmi ve gayri resmi güçler aracılığıyla bu ardışıklığı bölmeye çalışmıştır, nifak tohumlarını ek-meye, onları karşı karşıya getirmeye yönelmiştir.

TC egemen güçleri, bütün bu olan bitenlerden sonra, kendilerini haklı çıkarma savunusu içine girmiştir. "Silah

çektiler, bayrak açtılar," demagojileri ile en küçük olayı terörün, katliamın ve işkencenin gerekçesi yapanlar, bu şekilde hiç bir yere varamayacaklardır. Döktükleri kanda boğulmaları uzak değildir.

Yüzyıllardır sömürü, milli baskı ve zulüm altında tutulan bir ulusun, kendi cellatlarına çiçek sunacak hali yoktur. Yüzyıllardır özbenliğinden, kimliğinden, dilinden, kültüründen tutunda her türlü değerinin yasak olduğu, horlandığı bir ulustan günümüzde kölece itaat etme körlüğünü bekleyen aldanır. TC halen kölece bir bağlılığı bekliyor ve bu bağlılığı artık göstermeyen Kürt ulusuna, devlet zorunun her türünü uygulamaktadır. Sağlamaya çalışıyor. Unutmasınlar ki "bir yerde sömürü ve katliam ne kadar katmerliyse, devrimci kaba-riş o kadar yüksektir."

Düzen İçi ve Tek Başına Kurtuluş Arayışları Yerine; Enternasyonalist Dayanışma ve Demokratik Halk Devrimi İçin, Birlikte Mücadeleye!

Newroz ile birlikte başlayan yeni dönemin de ortaya koyduğu gelişmeler ışığında, varolan ortak düşmana karşı, proletarya partisi saflarında ortak örgütlenme ve ortak mücadele kendini yakıcı olarak dayatmıştır. "Kürdistan gerçeği" subjesi arkasına gizlenerek, "gelin anlaşalım" söylemleri ve kendi yayın organlarında küfürnamelerin başına "çağrı"lar koymakla

bir yere varılamayacağının artık anlaşılması gerekiyor. Milliyetçi önderlik varolan nesnellığı göremiyor ve izlediği politika tıkanma noktasına geldiği için, masa başı çağ-

nalist dayanışma ve örgütlenmeyi sağlayacak olan proletarya partisinin saflarında örgütlenerek gerçekleştirilecektir. Çünkü proletarya partisi, çeşitli mil-

Yüzyıllardır sömürü, milli baskı ve zulüm altında tutulan bir ulusun, kendi cellatlarına çiçek sunacak hali yoktur. Yüzyıllardır özbenliğinden, kimliğinden, dilinden, kültüründen tutunda her türlü değerinin yasak olduğu, horlandığı bir ulustan günümüzde kölece itaat etme körlüğünü bekleyen aldanır.

lıları ile, toplu ayaklanma girişimleriyle bunu aşmaya çalışıyor. Kürdistan devriminin Türkiye devriminden bağımsız olarak gelişmeyeceği ve kurtuluşu tek başına sağlamayacağı gerçeğini yavaş yavaş görmüş olacaklar ki, Türkiye devrimine el atma çabası içine girmişlerdir. Ama buna karşı ayrı örgütlenme perspektifinde dayatması gibi bir anlamsızlığında elden bırakmıyor.

Kürdistan devrimi, ya da ayrılıp kendi kaderini kendisi tayin etmesi sorunu, Türkiye devrimi ile çözümlenecek bir sorundur. Yani ortak örgütlenme ve ortak mücadeleden geçiyor. Proletarya enternasyonalizmi, Marksizm-Leninizmin evrensel doğruluğu bunu emrediyor. Bunun dışındaki her türlü arayışlar milliyetçiliktir, Marksizm-Leninizmi kavramamaktır.

Çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız faşist düzenin her türlü sinsi planlarını bozacak, TC'nin Kürt sorununun çözümü için yalnızca katliamlara dayandığı politikalarını işlevsiz kılacak enternasyo-

liyetlerden emekçi halkımızın öncü gücü olarak örgütlenmekte ve komprador patronağa iktidarını bütün emekçi halkın ortak ve birleşmiş gücüyle yıkmak istiyor. Bütün halkların kardeşliği ve eşitliğine dayanan ortak bir demokratik halk iktidarı kurmak ve durmaksızın devrimi sürdürerek sosyalizme ve giderek altın çağa varmak istiyor. Bunun içindir ki, kırları ve gerilla savaşını kendine esas alıyor ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın zoruna dayalı uzun süreli halk savaşı perspektifi ile hareket ediyor. Bunun dışındaki her türlü girişim ve arayış, güçlerimizin bölünmesine hizmet edecektir. Toplu ayaklanma hayalleri ve masa başı çözüm arayışlarının sonu hüsrandır.

Çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız, TC'nin şovenizm dalgasıyla yarattığı sun-i düşmanlığı ortadan kaldıracak, Kürt kökenlilere karşı girişilen saldırılara karşı gereken tavırı alacaktır. Halkların Birliği-Kardeşliği ve enternasyonalizm ruhunu yükselecektir.□

ORTADOĞU'DA KÜRDİSTAN'DA YENİ KATLIAM, İŞGAL VE İLHAK PLANLARINI HALK SAVAŞLARIYLA BOŞA ÇIKARALIM!..

İçinden geçtiğimiz süreç, Türkiye'nin siyasal bağımlılığının perdelenemez ölçülerde arttığını göstermektedir. Cuntasından, sivil hükümetlerine kadar tümü, iç ve dış politika-da, ekonomiden, siyasete her alanda ABD'nin işaret aprmasını takip etmektedir. Yarı sömürgeciliğin "Şan"ından olan bu karakteristik özellik, günümüz DYP-SHP Koalisyonu hükümeti nezdinde kendini yinelemiş ve bu konuda Anap ve Özal'dan geri kalmayacaklarını göstermişlerdir. Ne de olsa söz konusu olan "batımı ortak değerleri"nin erdemlerine vakıf olma sorunudur. Kendi ekonomik-siyasi bunalımları içinde boğulan bir Türkiye'nin bu "ortak değerlere" katabileceği birşeyler kalmış mıdır? diye sorulursa; bu soru, emperyalizmin bölgeden beklentileri ve Türkiye'ye biçtikleri rol'le birlikte le alındığı ölçüde yanıt bulabilir. Bu nedenle konuyu biraz açalım.

ABD ve "SB" kutuplaşması temelinde kurulu statükonun yıkılmasından sonra oluşan belirsizlik sürecine, ABD'nin "Yeni Dünya Düzeni" projesi ve bu projenin tehdit, dayatma, saldırılar yoluyla yaşam bulması çabasının dışında, ABD'nin sahip olduğu büyük askeri potansiyele karşı ters orantılı ekonomik

durumu nedeniyle, başta Almanya ve Japonya olmak üzere Avrupalı emperyalistlerin giriştikleri rekabetle katkıları, yeni statükoların uzun ve sancılı bir yoldan gerçekleşeceğini gösteriyor. Henüz ABD ile kapışmayı göze alamayan ve askeri üstünlüğü nedeniyle şimdilik liderlik insiyatifine boyun eğen bu güçler, özellikle yeni pazar alanları olarak önlerinin açıldığı, Balkan, "SB"nin dağılan cumhuriyetleri ve Ortadoğu'da nüfuz ilişkilerine girme, geliştirme ve etki artırma yolları aramaktadırlar. Pazar üzerinde hakimiyet sağlamak için politik ve silahlı mücadeleleri yoğunlaştırmaktadırlar.

Bunların içinde son dönemin en net örneklerinden biri olarak Yugoslavya'daki durumu verebiliriz. Hırvatistan ve Slovenya'nın, birlikten ayrılma isteği ve tavrının Sırbistan merkezli içsel nedenleri yanında Almanya'nın etkisi ve desteği tartışmasız bir durumdur. ABD'nin tercihleri ile Almanya'nın tercihlerinin verili örnek üzerinde çatıştığını görmüştük. Aynı süreçte benzer durumu yaşayan, dağılan "SB"nde ilk bayrak açan Letonya, Litvanya ve Estonya için de söyleyebiliriz. Bu üç cumhuriyet Avrupa içinde yer almak istemlerini açıkça ifalendirmişler, Gorbaçov ve

Nomenklatura'nın baskısına direnerek birlikten kopmuşlardı. Merkezi Rusya Federasyonunun uzun bir süre daha grogi durumunu sürdüreceği kehanet sayılmaz. Bu anlamda 'SB'nin kötü bir kopyası olan BDT ve BDT dışındaki cumhuriyetlerde emperyalistler için açık pazar oluşturmaktadır. Özellikle Almanya'nın sahip olduğu ekonomik potansiyel ve girişimleri, Balkanlar, Ortadoğu ve "SB"nin geniş steplerine değin uzanıyor. Aynı alanlarda pastadan aslan payını almak için sahip olduğu liderlik avantajlarını kullanan ABD bölgenin jeopolitik özellikleri açısından son derece avantajlar sağlayacak bir mevzii olan Türkiye'ye sahip. Bu avantajın bilincinde olarak davranan ABD, TC'nin kontrolünde son derece hassas davranıyor. ABD-Türkiye ilişkilerinin bu çeperdeki konumuna, Özal'lı dönemde "stratejik işbirliği" Demirel'li dönemde ise "genişletilmiş ortaklık" gibi şatafatlı adlandırmalar konulmaktadır. Salt bu adlandırmalara bakarak daha gerisini görmek mümkün. Yine de burada sözü sahiplerine bırakarak amacı netleştiririm. Demirel'in ABD gezisi öncesi ABD'li bir dışişleri bürokrati bu ilişkiyi şöyle tanımlıyor.

"Yeni Dünya düzeninden

önce Türkler ile ne zaman bir araya gelsek sadece iki ülke ilişkilerini ilgilendiren konular üzerinde konuşurduk. Diyalogumuz sadece SEİA Anlaşması, askeri ve Ekonomik yardımlar ve Sinop'taki dinlenme tesisleri ile sınırlı kalırdı. Ancak şimdi biraraya geldiğimizde bu konulara çok girilmiyor. Daha çok Balkanlar, Orta Asya Cumhuriyetleri, Orta Doğu ve Irak gibi konular üzerinde duruyoruz. Kısacası Türkler ile her konuyu konuşuyor ve danışıyoruz."

ABD yetkililerinin "danışmak" üzere TC yöneticilerini sık sık Washington'a çağırıldığını biliyoruz. Kaldı ki bu aslında yeni bir durum oluşturmaz. ABD'nin TC egemenlerine yakınlığı, cunta olmadan cuntayı birgün önceden ilan etmek gibi "şaşırtıcı sonuçlara" vardırdığı da olmuştur. Söylem bir yana, görüntü, danışmadan çok dikte etmeye uygundur ve gerçeklikte fazlasıyla bu yöndedir. Ne zaman bir TC. yetkilisi ABD'ye gitmişse halkımızın başına bir çorap örüldüğü görülmüştür.

Her şeyden önce hükümet koltuğuna kim oturmuşsa, "danışılmak" üzere Washington'a çağırılır. ABD Başkanı, O meşgulse CIA başkanı tarafından takdis edilir. Eğer yerinde yeterince sağlam durmuyorsa, bu eğretiliği gizlemek için herhangi bir Amerikan üniversitesinden Fahri Profesörlük ve Başkanın koltuk altında çekirtilen birkaç fotoğrafla, ilgiye boğularak "onore" edilir. Bu tarzda destek ve ilgiden fazlasıyla nasibini alan Komprador Özal ve Ekibi siyasal miadını doldurunca kendileriyle beraber yıpranan düzeni pekiştirmek

seçim sonrası oluşturulan DYP-SHP Kutsal ittifakına düşmüştü. Halkımızın özlem ve istemlerini kaldıraç olarak kullanmak üzere reformcu söylemlerle başladığı seçim hazırlıklarını, Ulusal hareketin yanlış seçim taktikleri ve seçim sonrası tercihlerinde katkısıyla hükümet koltuğuna değin taşıyarak belli ölçüde halkta beklentilere yol açmayı başarmış olan Koalisyon ve başı, egemen sınıfların en kaşarlanmış temsilcilerinden S. Demirel bu geleneği bozmuş ve hükümeti kurduktan sonraki en önemli işini ABD'yi ziyaret ederek tamamlamıştır. Zaman zaman ABD'ye karşı hezeyan eder görünse de, hazretin sıkıntısı hükümet olana dekdir. Körfez savaşı esnasında Özal ve Ekibinin kraldan fazla kralcı tavırla ABD politikalarına angaje olmasına çatan aynı kişi, Hükümet olduktan sonra "Dünyadan kopamayız" demagojisine yaslanıp "dünyü dünde" bırakarak, ABD'ye karşı sadakat yarışında kimse den aşağı kalmamaya yeminli olduğunu ispatlarcasına Irak'a karşı ambargonun sürdürülmesi ve "Çekiç Güç"ün süresinin uzatılmasını sağladı. ABD'nin Irak'ı hedefleyen politikalarına tam destek sunduğu şüphe götürmez olan Demirel, ABD'ye SADDAM'ın işini BAAS Partisi içinde bitirmeleri için akılda veriyor.

ABD emperyalizminin "Yeni Dünya Düzeni" projesi çerçevesinde insan hakları ve demokrasi vitrinine özel ağırlık verdiğini biliyoruz. ABD tarafından Sosyalizm idealini bir daha geri gelmemek üzere gömme arzusuyla, insanlığın özlemlerini ifade eden kimi şiarları içini boşaltarak bay-

rak edinmesi ve bu politika-nın yayılması için kurumlar oluşturması ilgi çekicidir. Kimi küçük burjuva ve ulusal önderlikli hareketleri sahte demokratizmi ile avlayıp reformist zeminler devşirdiğini de gözönüne alırsak "Yeni Dünya düzeni"nde bu şiarların işlevi daha netleşir. Reformcu söylemi, ABD'nin stratejik yaklaşım çerçevesinde kısmide olsa başarı kazanan Demirel; ABD gezisinde, Kürt sorununu toptan şiddet yoluyla çözümünü için destek ve ABD'nin bölge nezdinde Türkiye'ye yükleyeceği görevlere ilişkin talimatları almak için gitmiş ve beklendiklerini almıştır. ABD'nin Türkiye'den beklentileri nelerdir? 1 Ekimde Büyükelçi olarak atanmasıyla ilgili ABD Senatosu Dışişlikler Komitesinin onay toplantısında ABD'nin Türkiye'ye biçtiği rolü bizzat Barkley'in ağzından alalım.

"Orta Asya Cumhuriyetlerinin kurulması ve Türkiye'nin, Gürcistan Ermenistan ve Azerbaycan ile ortak sınırları olduğu akılda tutulmalı ve sınırlar bunlar bu gelişmede bir rol oynamaya niyetlenecekler ve çağında buluncaklar. Bildiğiniz gibi, tüm Balkan Bölgesinde Türkiye'ye bakan müslüman azınlıklar var. Umarım Türkiye Bölgede önemli ve eminimki sorumlu bir rol oyanayacaktır. Aynı şey şüphesiz, Orta Doğu için de geçerlidir. Geçmişte görüşlerimizi koordine etmiştik. Sınırlar gelecekte de aynısını yapmaya devam edeceğiz."

Anlaşılabileceği üzere Türkiye geleneksel ikameci politikalarından, açılmaya yönlendiriliyor. Yeterli ekonomik alt yapısı bulunmayan ve Dev-

rimci durumun tüm unsurlarını yaşayan bir Türkiye için, dış pazarlara açılmanın hayali bile kurulamaz. Ancak ABD büyükelçisi Barkley'in diplomatik üslubunu bir yana bırakırsak, bölgede ABD için iş yapacak bir taşeron ve ABD çıkarlarını kararlıca savunacak bir jandarmaya ihtiyaç vardır. ABD'nin Kafkasya ve Orta Asya Cumhuriyetlerine yönelirken Türkiye'ye ihtiyaç duymasının çeşitli nedenleri var. En önemli nedeni bölgede ABD ile sıkı ilişkilere sahip bir başka taşeron adayının olmamasıdır. ABD için, bölgede, Ermenistan bir mevzii oluşturmasına karşın, Ermenistan ile çevresindeki cumhuriyetler arasında Milliyetçilik temelindeki çelişkiler bu mevziyi tecrit durumunda bırakıyor. Özellikle Azerbaycan ve diğer Türk cumhuriyetlerinde dinsel motiflerle etkili olmaya çalışan İran faktörünü de sayarsak, ABD için Türkiye biçilmiş kaftan gibi duruyor.

ABD ve Avrupa'lı emperyalistler, Kafkas ve orta asya cumhuriyetlerini borçlandırarak, ekonomik açıdan bağımlılaştırıp tipik birer yarı-sömürge haline getirmek istemektedirler. TC'nin ABD'den yana tavır almasına karşın, birçok Avrupa tekelininde Türkiye'yi köprü yapmak isteme nedeni sahip olduğu ekonomik model ve çevre ülkelerden nispeten gelişkin ticari potansiyelidir.

Bu konuda ünlü bir Alman tekelinin yönetim kurulu üyesi ve emekli general olan bir şahısla 91 yılı sonunda yapılan görüşmeden pasajlar aktaran 2000'e Doğru'da şunlar yeralıyor.

"Son dönemlerde batı,

Türkiye'ye çok miktarda yabancı sermaye sokuyor. ABD ve Avrupa Türkiye aracılığıyla Sovyetlere girmek istiyor. Bizzat ben birçok Alman ve Amerikan firmasının teklifi ile karşılaştım. Bana anlaşmalar, Joint venture önerileri getiriyorlar. Türkiye'de dört taraftan ortak arıyorlar. Özel bir şirket ya da devlet sırtında Sovyetlere girmeye çalışıyorlar."

"Sovyet tehditi"nin kalkmasından sonra kendisini bir süre için, boşlukta ve güvencesiz hissedenden Türkiye kompradorları için, Türkiye'nin zannedilenin tersine önem kazanması rahatlatıcı bir gelişmedir. Kafkasya, Orta Asya ve Ortadoğu'ya ilişkin taşeronluk ve jandarmalık bir yandan yeni kredi-borç-alma yolunu açıyor; diğer yandan da, emperyalist "ortağın" sözkonusu cumhuriyetleri soymasına aracılık etmesi karşılığında belli bir komisyon sağlayacaktır. Özbekistan'ın pamuk, Bakü'nün petrol potansiyeli Türkiye'li kompradorların iştahını ve "Kardeşlik" duyguların kabartıyor. DYP'nin kurmaylarından Cindoruk, Türkiyeli kompradorların hislerine tercüman olmaktadır. "TC emperyalist bir devlet değildir. Yapılacak iş bir kültür ve ülkelerarası yakınlaşmadır. Dünya giderek ortak değerler aramaya yöneliyor ama tarihin getirdiği ortak bağlar kopmuyor. Bu iki olguyu birleştirmek gerekir. Bunun en büyük yararı şu olacaktır. Dünya'da kardeş topluluklar yaşatarak, dünya barışına katkıda bulunabiliriz."

Emperyalistler için, Türkiye'nin Kafkasya ve Orta asya cumhuriyetleri ile tarihsel-kültürel bağları, pazar iliş-

kilerinin rahatça geliştirilebileceği sosyal bir paravandır. Türkiye'ye, sözkonusu cumhuriyetlerin yarı-sömürgeci ilişkilere hazırlanması rolü de düşmektedir. Batı ile ticari ilişkileri kolaylaştıracak başta dil olmak üzere kültürel formasyonlar içinde Türkiye olanaklarını zorlamak durumundadır. Akrabasının kızını dostuna hayasızca peşkeş çeken fahişe konumuna düşürülmeye çalışılan Türkiye sadece taşeron, kahya vs. değil, aynı zamanda emperyalizmin özelde ABD emperyalizminin çavuşluğunu yapmaya zorlanıyor.

Yeni Askeri Strateji ve Çavuş Türkiye!

RSE bloğuna karşı önce "Topyekün karşılık", daha sonraki yıllarda da karşılıklı nükleer risklerden dolayı "esnek karşılık" stratejilerine sahip olan NATO için Türkiye, ileri karakol konumunda ve Asker Deposu olma özelliğindedir. RSE bloğunun yıkılması ve ortadan kalkmasından sonra tehdit senaryoları, bu senaryolarla ilişkili stratejileri de rafa kaldırılmak zorunda kaldı. NATO'lu emperyalistler için bir çok şeyde olduğu gibi, askeri alanda da gerçekler değişmişti. Emperyalist sistem için şu ya da bu alternatif somutunda bir tehdit söz konusu değildir. Dolayısıyla mevcut askeri Paktın da anlamsızlaşması mantuki sonuç olması gerekir. Ancak, emperyalistler içinde buldukları durumdan hareketle mevcut denetimi kurmak istedikleri ya da zayıf düşürmeyi amaçladıkları kimi devletlerin yanısıra başta şanlı Peru proletaryasının zafere doğru giden Halk Devrimi örneği

Devrim ve ulusal savaşlarını boğmak için yeniden konumlandırırmaktadırlar.

"Yeni Dünya Düzeni"nin askeri ihtiyaçlarını ifade eden "Düşük yoğunluklu savaş" yada "Seçmecici caydırıcılık" stratejisi, dünyayı demokrasi ve terörizm ikileminde motive ederek halklara karşı kirli, kuralsız savaşın daha yoğunlaşarak güncelleşmesi oluyor. Artık NATO görev ve yetki alanına ilişkin yeni düzenlemeyle, genelde emperyalistlerin, özgülde de sorun çıkma olasılığı yüksek bölgelerdeki emperyalist ve işbirlikçilerinin güvenliğini yüklenmiş olmaktadır. Körfez savaşında bir yönüyle provası da yapılan bu stratejinin siyasal/hukuksal boyutunu Birleşmiş Milletler Genel Karargah ve Komutanlığını da ABD ve dolayısıyla Pentagon üstlenmiştir. Bu düzenlemeye göre seçilmiş bölgeler Ortadoğu, Latin Amerika, Kafkasya vb.dir. "Demokrasi" safındaki devletlerin terörist devletler ve/veya terörizm tehditine karşı konumlanmasının çerçevesidir bu. Türkiye bu düzenleme ve "demokrasi safında" olmanın gereği kadar bir başka sorumluluk daha yüklenmektedir. ABD çıkarlarının bölgedeki jandarmalığı!

Sayısal kabarıklığı savaşma kapasitesi ve teknik donatımı bakımından son derece hantal yapıya sahip TSK'nin modernizasyonu ve NATO görevleri ekstra'dan ABD'nin bekçiliği için "düşük yoğunluklu savaş" stratejisine göre teknik donatımı yüksek ve hareket kabiliyeti artırılmış daha küçük sayılarla örgütlenmesi gündemdedir. Teoriye uygun olarak sınırları içinde ve dışında kangren olan Kürt ulu-

sal hareketi mücadelesinin yarattığı sorunu askeri yollarla çözme sabit fikrini esasta koruyor oluşu, Balkanlarda, Kafkasya'da, Alman nüfuzunu ve eylemlerinin karşısına caydırıcı güç olarak çıkartılma projesi TSK'nin yeniden örgütlenmesine temel oluşturuyor. Taşeron ve jandarma misyonunu yüklenen Türkiye'ye, bir CIA eskisi olan Fuller'in ağzından "bölgesel süper güç" poh pohlaması da herhalde gayret arttırıcıdır.

Orta-Doğu'da Türkiye'nin Ağırlıklı Rolü Jandarmalık!

Dünyadaki statüko değişikliği ve alt üst olan dengelelerin sığacağı sığacağına Orta Doğu'ya yansımaması beklenemezdi. Özellikle de RSE'lerin taraf olarak bu alandan çekilmesi, yıllar yılı saflaşmada kendisi ile birlikte hareket eden kimi bölge ülkelerini yeni arayışlara soktu. ABD'nin başını çektiği kampın "soğuk savaş"tan zaferle çıkması, bölgede ulusalcı ve dinci motiflere sahip anti-emperyalist güçleri ve anti-emperyalist dalgayı geri çekilmeye itti. Bu yeni durum, bölgeyi sürekli sıcak tutan Filistin, Lübnan ve Kürt sorununa emperyalist çözümlerin dayatılması devrimlerin ve her türlü devrimci gelişmenin "terörist" damgası vurularak ezilmesi için elverişli ortamı yarattı. ABD'nin "Yeni Dünya Düzeni" projesindeki kararlılığını gösterme fırsatı bulunduğu Körfez Savaşı, Orta Doğu halklarına gözdağı ve emperyalizmin dışlanarak geliştirilecek çözüm arayışlarının akibetine ilişkin örnek oluşturdu.

Boynunda taşıdığı yeni sömürgecilik ilmiğinin biraz daha sıkılmasıyla, zedelenen çıkarları için Kuveyt'e fethe çıkan Irak'ın amaçları bir yana, ait olduğu Dünya'nın genel çıkarları zedelenmesinde uğradığı topyekün saldırı Irak'ı hizaya getirmenin ötesinde bölgede ABD'nin iyice yerleşmesi ve çıkarların sağlamlaştırılmasını sağladı. Çekiş Güç'ün Irak sınırlarını ve hükümlerini haklarını yok saymasının temelinde yatan elbette, savaş sonrası Irak'ın iç düzeni pekiştirmek ve Kürt, Şii ayaklanmalarını bastırmak için özellikle Kürt halkını katletmesi değildir. Orta Doğuya "Yeni Düzeni" Tank ve Topları, savaş uçaklarını dehşeti eşliğinde taşıyan ABD için, dertsiz bir arka bahçe planı, Orta Doğuda çibanbaşı olan odakları susturup en has jandarmalarından oluşacak bir mihver yaratmaktır.

Bu hedeflere varmak için öncelikle tüm Orta Doğu ve Arap halklarını doğrudan etkileyen, ABD uşağı Arap Devletleri için dahi, efendisine hizmette temkinlik alanı Filistin sorununun çözülmesi gerekiyordu. ABD'nin bölgeye verdiği gözdağı Filistin Kurtuluş Örgütü içinde uzun bir süredir hakim olan uzlaşmacılığı güçlendirdi. Lübnan'da ve Filistin'de önemli ölçüde etkisi ve askeri gücü zayıflamış bir FKÖ açısından "Yeni Dünya Düzeni" içinde ehven-i şer bir çözüm için diplomasi yolu, geriye dönüşü olmayan bir yol haline geldi. Emperyalistlerle diplomasi batağında boğulan Filistin ulusal direnişi böylece hal yoluna koyulunca, geriye bölgedeki diğer yangın odağı olabilecek ulusal direnişin, işbir-

likçiler kanalı ile tavsatılması ve boğulması kaldı. Baştan beri tutarlı mücadele çizgisinden yoksun Irak Kürdistanı'ndaki direniş önderliği, ABD ve Avrupa'nın icazet göstermesine bel bağlayan konumdadırlar. ABD için Orta Doğu'da insiyatif koruma ve tamamen lehine dengeler kurma şartlarını oluşturan koşullar bunlardır. ancak ABD için alanda bekçiliği üstlenecek mihverin iki önemli ögesi olan israil ve Türkiye için Kürdistanında gelişen ulusal mücadelesinin yapısı ve gelişim özellikleri, Güney Kürdistanı da kapsayacak bir alan için tehdit edicidir. Bu gerçekliği etinde en fazla duyan şüphesiz pazar kaybına uğrayacağı telaşı ve öfkesi içinde olan Türkiye'dir. Bu nedenle kendi sınırları içindeki sorunu dahi çözemeyecek güçsüzlüğünden dolayı AGİK, NATO vb. kurumların güvencelerini sağlamaya, bölge içinde tepki yaratmayan yumuşak çözümler arayan ABD'nin katliam da dahil her türlü güç kullanımı için onayı ve desteğini almaya yöneldi. Türkiye halkına hukuk devleti, demokratikleşme, şeffaflık ve şevkat demagojisi ile vaad yağdıran koalisyon hükümeti, devlet yapısı ve geleneğinin izin verdiği çözüm yolları ve politikalarından başka bir yönetim içine girmemektedir. Esasen böyle bir niyete de hiç bir zaman sahip olmamıştır. Sınırları içinde belli bir gelişkinliğe ulaşan Kürt ulusal direnişinin karşısında, TC kurmayları ve egemen sınıf sözcülerinin ufuklarını sadece bastırma ile sınırlamadıklarını görüyoruz. Sınıf içgüdüleri sürekli ABD ve diğer emperyalistlerce tahrik edilen

kompradorlar Kerkük petrol-lerine iştahlanıyorlar. Ancak tek başına buna olanak görmedikleri için ABD'nin de el atmasına çağrı yapıyorlar.

Bugün Koalisyon hükümetinin askeri çözüm yolunda yeni bir hamlesi daha başladı. Ancak "Bahar Taarruzu" olarak adlandırılan askeri operasyonun çapı ve sonuçları devrimci ve Ulusal hareketi silmeye yetmeyecektir. Demirel'in ABD gezisinde aldığı desteğin ne ölçüde sonuç getireceği bir yana, Pentagon çekmecelerinde saklı tutulan, PKK'nın ezilip, Kürt işbirlikçileri üzerinden, Irak Kürdistan'ını da kapsayan bir Amerikancı çözüm içinde fazla umut verici görünmüyor.

Bölgede ABD nüfuzunu ve emperyalist çıkarları sarsacak bir devrim dalgasının temeli ve başlangıç noktası, Türkiye içindeki dinamiklerin ileri fırlamasında yatmaktadır. Türkiye Kürdistanında gelişkin ulusal hareket ve Komünistlerin önderliğinde yaygınlaşmaya çalışan sınıf hareketi, Türkiye Devriminin hız kazanacağı ortamı oluşturuyorlar. Kırlarda ve şehirlerde kurumlaşmayı başardığı kitle-sel karakteri ile dayatıcılık kazandığı ölçüde ABD dümen suyunda emperyalist çıkarlar için bölge halklarına yıkıcı emperyalist kapitalizmin, silah tekelleri ve emperyalistlerarası çıkar çelişkileri doğrultusunda bölgesel gerici savaşların taşıyıcısı, taşeronu ve jandarması rolünü oynayamayacak kendisiyle birlikte bölgede ABD ve diğer emperyalistlerin yıkımını adım adım gerçekleştirecektir.

Sonuç olarak; ABD, Alman ve diğer emperyalistlere karşı rekabet şansını bölge ül-

keleri ile daha kolay ve ucuz yoldan ilişkiler geliştirip koryabilecek mevziilerde arıyor. ABD için Kafkaslar, Orta asya Balkanlar ve Orta Doğu'da en sadık uşak Türkiye'dir. Dış borçları, ekonomisinin bağımlılığı, bölgede varlık gösterebilmesi ve ayakta kalabilmesi için emperyalizme özel olarak ilişkilerinin en girift olduğu ABD emperyalizmine ihtiyacı olan TC'nin kendi bölge halklarının sömürülmesinde emperyalizme köprü ve bu sömürü ilişkilerinin çöpçatması dahası, kapı bekçisi yaparak aşağılamaktan başka çaresi yoktur. Sahip olduğu yapısal özellikler ve kimliğine damgasını vuran sınıflar, ihanet, kan ve emperyalist artıklarından gıdasını almaktadır.

Kafkas, Orta asya, Orta Doğu ve Balkan halkları için ABD'nin kahyası ve çavuşluğunu yüklenen TC. hakim sınıfları gerçek düşmanlardır. Bölgede dar milliyetçi boğazlaşmaları, hegemonya ve silah tekellerinin çıkarları için kışkırtan emperyalistler ve uşakları gerçek savaş suçluları ve halk düşmanlarıdır. Ülkelerini ucuz işgücü ve hammadde cenneti, halklarını modern köle olarak emperyalizme sunan işbirlikçi kompradorlar ve feodal toprak ağaları gerçek vatan hainleridir.

ABD Ve Tüm Emperyalistlerin Çıkarları İçin Köprü, Taşeron, Jandarma Olmaya Hayır!

Orta Doğu'da Kürdistan'da Yeni Katliam, İşgal ve İlhak Planlarını Halk Savaşlarıyla Boşa Çıkaralım!

İŞÇİ DOSYASI

İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİ FAŞİST TERÖRE TESLİM OLMAYACAKTIR!

*"Mutluluğumuzun terazisi,
Arada bir geliyor dengeye,
Yaklaşan günlerde onun için
Akıllı davranmak gerekiyor.
Sürekli yükselmen gerek senin,
Bükmeli ya da bükülmelisin,
Ya da çalışmalı duraksız hiç
Ya üzülmeli, ya gülmesin,
Ya örs olmalısın sen, ya çekiç!
Evet, örs olmak istemeyen, çekiç olmalıdır".*

Türkiye çok önemli olayların yaşandığı bir tarihsel dönemi yaşamaktadır. Zonguldak-Kozlu'da grizu patlaması, Erzincan depremi gibi "doğal afetler"e birde devletin topuyla-tankıyla ve kısacası bütün olanaklarını seferber ederek Kürdistan'da yarattığı felaket... Bir yanda doğa olaylarının karşısında süren çaresizlik (ki toplumumuzu çaresizlikler içinde bırakan ve bunu da "kader" olarak lanse eden devletin ekonomik ve siyasi bunalımının bir sonucudur) diğer yanda devletin katliamcılığı birbirini izliyor. Günümüzde artık zulüm ve haksızlıklara karşı ortak hareket etmenin ve insanca yaşamın yolu olarak direnmek bir görev olmuştur. Devletin uygulamaları, halkın sabrını isyan noktasına getirdi. Yıllardır "çağdaş uygarlık düzeyine

çıkarmak" safatasıyla çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız çağdı, yarı-feodal geri üretim ve siyasi düzen koşulları içinde iligine kadar sömürüldü/sömürülmektedir. Her beş yılda (dört yılda) bir "reform", "transformasyon", "demokrasi", "insan hakları" maskesini yüzüne geçirip seçim meydanlarına çıkıp oy avcılığını yapan düzen partileri, seçim sonrası ezilen emekçi kesimlere dişlerini gıcırdatarak faşizmin iğrenç yüzünü gösteriyorlar. Bu kısır döngü yıllardır tekrarlanıp durmaktadır.

Türkiye baştan başa ilkel koşullar içinde, yıkık ve çağ dışı koşullar yaşıyor. Alt yapı sistemi, üretim sistemi, ulaşım, maden ocakları, düzene her gün yeni kurbanlar sunuyor. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, bir de devletin resmi/

yarı-resmi cinayet şebekelerinin karanlık gölgesi dolaşıyor, durmadan politik cinayetler işliyor. Yaklaşan 1 Mayıs öncesi ve sonrasında da ne tür dolapların döneceğini şimdiden görür gibiyiz.

Yaklaşan 1 Mayıs ve günümüzde süren işçi kıyımlarına karşı nasıl bir politik hat izleneceği sorunuyla karşı karşıyayız. Devletin izlediği politika, bugün artık açmaz içindedir. Siyasi ve ekonomik olarak bir açmaz içine gömülmüştür. Gelişen olaylar karşısında çifte standartlara başvurmaktadır. Bu uygulamalara karşı, işçi sınıfı da kendi mücadelesinin yolunu ve taktik yönlerini belirlemeyle karşı karşıya bulunuyor. Düzen sahipleri durmadan uluslararası (Azeri-Ermeni çatışması) savaş propagandası ve Türkiye Kürdistanı'nda sürdürülen soy-

kırım savaşını "TC"ye ve "Türklere karşı yıkım felaketi" olarak kullanıyor. Gelişen işçi sınıfı eylemlerini bu hengabe içinde boğma çabasıdır. Türkiye genelinde gelişen sosyal kurtuluş mücadelesini özenle gizliyor, dolayısıyla işçi eylemlerini sessiz-sedasız bastırmak düzen için ve düzenin devamı için son derece önem kazanıyor.

Bütün bunların yanında, TC. nin emperyalist efendilerinden aldığı yeni icazetler doğrultusunda hareket ederek, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra ortaya çıkan yeni pazarlara açılma sevasındadır. DYP ve SHP koalisyon hükümetinin programında bu konu özel bir yer tutmaktadır. Türkiye'nin ucuz işgücünü bu alanlarda kullanmak istiyor. Şimdiden yabancı bankalar bir takım somut girişimler ve planlar hazırlamış bulunmaktadır. Bunun için ülkede gelişen sınıf mücadelesini bastırmak, hareketlenen sınıfı hareketsizleştirmek, Orta Asya rüyası için çok önemlidir. Diğer önemli bir sorunda, iç ve dış borçların faizlerini ödemek, T. Kürdistanı'nda yapılan askeri yatırımların faturasını çalışan emekçi kesime kesmesi gerekiyor. Dolayısıyla toplu sözleşmeleri ucuzlaştırmak, sosyal hakları budamak gerekiyor.

Çok önemli bir dönem içinden geçtiğimizi başta belirttik. Dolayısıyla başta işçi sınıfı olmak üzere, bütün emekçi kesimler dikkatlerini on kat, yüz kat artırmak zorundadırlar. Faşist tertiplere, soykırım planlarına, her türlü faşist zorbalığa karşı proletarya partisinin saflarında örgütlenerek, direnen bir halk ol-

malıyız. Demokrasi, özgürlük, bağımsızlık herkese iş, herkese ekmek kolay kolay elde edilemez. Bütün bunlar dövüşe dövüşe, direne direne, kan dökme dökme ve dağların doruklarında bir senfoni şeklinde yükselen mavzerlerin şakırtılan eşliğinde yürüyerek kazanılacaktır. Faşizmin cani hesaplarını bozacak, işçi kıyımlarını durduracak, memurun hakkını verecek, köylünün ürün değerini zamanında ödeyecek düzen, proletarya önderliğinde gerçekleşecek olan demokratik halk düzeni ile mümkün olacaktır.

Feodal-faşist düzenin çok planlı saldırılar içinde bulunduğu böylesi bir dönemde, başta proletarya partisi olmak üzere, sendikalar ve tüm demokratik kurumlara son derece önemli görevler düşmektedir. Bu bahar, sermayeye ve işçi kıyımlarına karşı, tüm anti-feodal, anti-faşist, anti-emperyalist demokratik güçler eylem birliği içinde ortak hareket etmelidirler. Demokratik bir düzen yaratmak için, böylece ilk adım atılmış olacaktır.

Lastik'te Huzursuzluk

Lastik fabrikalarında grev için geri sayma devam ediyor. Lastik işvereni, sendikanın ileri sürdüğü toplu sözleşme maddelerini kabul etmiyor. 750 işçinin çalıştığı Prelli, 300 işçinin çalıştığı Brisa, 450 işçinin çalıştığı Good-year grev arifesinde.

1 Ocak 1992 tarihinden geçerli olacak toplu sözleşme görüşmeleri için Aralık 1991'de Bağımsız Laspetkim-İş tarafından lastik işverenleri ile başlatılan görüşmelerde

idari maddelerde anlaşma sağlanırken, ücret konusundaki anlaşmazlık giderilemedi. Bağımsız Laspetkim-İş Sendikası'nın şu anda Lastik iş kolunda ortalama 18 bin 360 lira olan saat ücretlerine 16 bin 550 lira artış ve daha sonra korumalı sistemin (enflasyona karşı) getirilerek 1 Nisan-1 Temmuz ve Ekim tarihlerinde de saat ücretlerine ikişer bin lira ilave edilmesi Lastik işverenleri tarafından kabul edilmedi. Yapılan en son müzakerelerde Lastik işverenleri sendikanın teklifine karşılık 7 bin liralık saat ücreti artışını 10 bin liraya yükselttiler. Ayrıca korumalı saat ücreti içinde 750 lira artışı kabul edeceklerini belirttiler. Bunun yanında Lastik işverenleri 4'lü sosyal yardım paketine de (izin-yakacak-bayram) ücreti konusunda da kısmi artışı kabul etmiş bulunuyorlar.

Sendikamızın ve Lastik işverenlerinin tekliflerini karşılaştığımızda işveren teklifinin yüzde 55 civarında kaldığı ve sendikamızın ise yüzde 70 civarında olduğunu görüyoruz. Türkiye'de bir yıllık enflasyonun yüzde 73, yüzde 75 olduğunu görüyoruz. Dolayısıyla istenen ücret son derece normal bir rakamdır.

Her toplu sözleşme görüşmeleri gündeme geldiği zaman, işveren çevreleri, "Avrupa'da hiç bir sendika bu kadar ücret artışı talebinde bulunmuyor" diyerek, sendikaların anlaşma yanlısı olmadığı yönünde suçlamalarda bulunuyorlar. Ama Avrupa ve Türkiye'nin enflasyon noktasında bir karşılaştırmasını yapmıyorlar. Avrupa'da fiyat ayarlanması yılda bir yapıyor ve bu otomatikmen ücret-

lere de yansıyor. Türkiye'de durum böyle midir? Hayır! O halde Türkiye ile Avrupa karşılaştırmasını yapma gibi bir saçmalığa da gerek yoktur. Tabi ki, hiç kuşkusuz Avrupa ülkelerindeki ücretlerin tateminkar olduğunu söylemiyoruz. Ama Türkiye ve Türkiye gibi ülkelere göre daha iyi durumdadır.

Pancar Motor'da Ekonomik Bunalım Ve İşçi Direnişi

Ekonomik kriz nedeniyle, üretimin durma noktasına geldiği Pancar Motor Fabrikasında çalışan 400 işçi beş aydır maaşlarının ve ikramiyelerinin ödenmemesi üzerine 2 Mart 1992 günü Başbakan yardımcısı Erdal İnönü'ye protesto telgrafta çektiler. Otomobil-İş sendikasına üye 400 Pancar Motor işçisi Gaziosmanpaşa postanesinden çektikleri telgrafta İnönü'den, seçimlerden önce verilen sözlerin yerine getirilmesini istediler. İşçilerin toplam olarak 2.6 milyar liralık ücret ve ikramiyelerini ödemeyen Pancar Motor işverenin, Yüksek Planlama Kurulu'na başvurarak 20 milyar lira kredi talebinde bulunduğu açıklandı.

Türkiye'de günlük iflasların birbirini izlediği, ekonomiyi çözümlenmediği ortada. Ekonomik bunalımın hat safaya ulaştığı günümüzde, siyasi düzen; vergi affıyla durumu kurtarmaya çalışıyor. Sermaye sahiplerine vergi affı getirirken, çalışan emekçi kesimlerin vergisini yükselterek doğan boşluğu doldurmaya çalışıyor. Vergi affı çıkartan feodal-faşist düzen; içerde bi-

riken işçi ücretlerinin ödenmesi için, herhangi bir yasa çıkartmadığı gibi, işten atmalara karşıda sessiz kalıyor. Seçim öncesi bütün sorunlara çözüm bulacaklarını durmadan tekrarlayanlar, hükümet olduktan sonra, verdikleri sözleri unuttular. Sadece komprador burjuvaziye verdikleri sözleri tutmaya ve onların sorunlarına çözüm arıyorlar. Onlar için, önemli olanda budur.

Pancar Motor işçisi, yılların deneyimine sahiptir. Onlar kendi haklarının takipçisi olmasını çok iyi biliyorlar. Direnmesini ve mücadele etmesini bilirler. Bu çürümüş düzene gerekli olan dersi vermenin zamanı gelmiş geçiyor.

Adana Simtel Buzdolabı Fabrikasında Toplu Sözleşme Sonrası Direniş!

Adana'ya 8 kilometre uzaklıkta kurulu bulunan Simtel buzdolabı fabrikasında çalışan 155 işçi adına 7 Mart 1992 günü bağitlanan toplu iş sözleşmesi, işçiler arasında huzursuzluk yarattı. Sendika işçileri patrona sattı. Bağitlanan toplu iş sözleşmesine göre, ilk birinci altı ay yüzde 45, ikinci altı ay da enflasyonun artı yüzde 3 refah payı, ikinci yıl birinci altı ay yüzde 25, ikinci altı ay da yüzde 30 ücret zammını öngörmesi, tepkilere yol açtı. Toplu sözleşme işçilerden habersiz olarak imzalandı.

Simtel Buzdolabı işçisinin tamamı asgari ücretle (502 bin lira) çalışıyor. 1 Ocak 1992 tarihinden itibaren geçerli olan toplu iş sözleş-

mesi, işçilere danışılmadan ve işyeri temsilcilerinin görüşü alınmadan, hatta sendika yönetim kurulundan habersiz olarak, işçileri patrona satmakta uzmanlaşmış şube başkanı Nezir Evgin tarafından bağitlandı. Bağitlanan toplu iş sözleşmesine aktif olarak karşı çıkan 12 işçi işten atıldı.

Daha önce Hak-İş'e bağlı Özçelik-İş sendikasında bölge temsilciliği yapan Nezir Evgin, ilk olarak işçileri patrona satmıyor. Hak-İş içinde görev yaptığı dönemde de, geçersiz toplu iş sözleşmesi bağitladığı, başka işyerinde de grev uygulamadığı için, ihraç edilmiş. Bu tescilli işçi düşmanını Otomobil-İş sendikası kapıyor. Otomobil-İş Genel Başkanı Celal Özdoğan, Simtel işyerinde henüz örgütlenmelerini ve sözleşmelerinde işçi temsilcileriyle birlikte bağitlandığını sahtekarca ileri sürdü. Genel başkanın söylediklerinin tam tersine Otomobil-İş şube yöneticileri, toplu iş sözleşmesinin kendilerinden habersiz ve danışılmadan imzalandığı, bunun için de Nezir Evgin'i ihraç istemiyle disipline vereceklerini, ancak tüzük gereği olarak toplu iş sözleşmesini değiştirmeyeceklerini açıkladılar.

Sendika Genel Sekreteri Mahmut Karakoç ise, sözleşmenin işçi temsilcileriyle birlikte bağitlandığını öne sürerek "bugünkü şartlarda bu sözleşmeye iyi demek mümkün değil. Hangi koşullarda nasıl yapıldı, ayrıntısını bilmiyorum. Sözleşmeye tüzük gereği biz müdahale edemiyoruz. Bir geçiş dönemi olarak düşünülmüş ve ona göre zam düşük tutulmuş olabilir" dedi. Bütün bu açıklamalar gösteriyor ki, Simtel işçileri ağıktan

HAYDİ 1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANLARINA!

satılmış ve şimdi de bunun savunması yapılıyor. İşçiler durumu protesto etmek için, Otomobil-İş şubesine gittiler ve tepkilerini dile getirdiler.

Türkiye'de sendikalar ilk olarak işçileri satmıyorlar. Bu satışta ne ilk, ne de son olacaktır. Sendika yönetimleri proleter devrimcilerin eline geçmediği sürece, satışlar devam edecektir. Sendika ağalarının bu keyfi satış oyunlarını, birbirlerini kollamalarını teşhir etmeliyiz. Bu tür pisliklerin döndüğü yerleri tespit ederek, onların çirkin yüzlerini kamuoyuna açıklamalıyız. Sendika yönetimlerini ele geçirmek için, örgütlenmek ve demokratik muhalefet hareketlerini sendika yönetimlerine getirmeliyiz. Kendi adımiza, kendimiz karar vermeliyiz. Nezir Evgin gibi, satılmış kişiliksiz soysuzların bizim adımiza karar vermesinin hakkı yoktur. Otomobil-İş genel başkanının, böylesi rezil birini savunması boşunadır.

Toros Gübre'de Ölüm Çadırı!

Toros Gübreden çıkartılan 440 işçiden çoğu hala işe "sendikalı" olarak dönmeyi bekliyor. Bugüne kadar sadece 100 işçi "sıfırdan başlamayı" kabul edip işe döndü. Bunlar dışında 340 işçi, direnişi kararlı bir biçimde sürdürüyor.

Toros Gübrede 80 günü geride bırakan ölüm orucu direnişi sonucu 3 işçi de hastaneye kaldırıldı. 11 kişiyle başlayan ölüm orucu, 30.3.1992 günü 30 işçinin katılımıyla 41'e yükseldi. 20 işçi yakınında HEP ilçe binasında açık

grevini sürdürüyor. 8 Mart'ta ölüm orucunun 29. gününde 3 işçi daha hastaneye kaldırıldı. Fabrikanın karşısında bulunan Emek Tepesinde kurulan çadıra "ölmek var, dönmek yok" pankartı asılmış ve direniş bu çadırda sürüyor.

Toros Gübre işçilerinin ölüm oruçlarının 29. gününde hastaneye kaldırılan 3 işçi tedaviyi kabul etmedikleri için, hastane yetkilileri tarafından hastaneden çıkartıldı. İşçilerin bu onurlu direnişi olumlu tepkiler topluyor.

Bakanlık tarafından görevlendirilen müfettişler işçiyi haklı bulurken, Toros Gübre fabrikasının işvereni konumunda bulunan Melih muteahhitlik tarafından açılan dava, işçilerin aleyhinde sonuçlandı. Mahkeme direnişin "yasa dışı" olduğuna karar verdi. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığına bağlı müfettişlerin 4 gün süren incelemelerini bir rapor haline getirdiler. Hazırlanan raporda; mahkeme kararını vermeden önce, işyerinde araştırma yapmadığını, işverenin işyerinde huzursuzluk yarattığını belirttiler. İşverenin, işçilerin yasalardan doğan yasal haklarını kullandırmadığı, işçilerin Likat-İş sendikası içinde örgütlenmesini engellemek için, sendikaya üye olan işçiler üzerinde baskı uyguladığı ve baskıların sonuç vermemesi üzerine, işçileri toplu olarak işten attığı, raporda belirtildi. Mahkeme kararı ile müfettişlerin hazırladığı rapor arasındaki çelişki ortada. Müfettişler olumlu rapor vermelerine karşılık, Çalışma bakanı herhangi bir girişimde bulunamadı. Direniş ilk günkü gibi sürüyor.

İşçiler Ve Öğrencilerden Toros Gübre İşçilerine Destek

Yüteğir Belediyesi işçileri bir forum düzenleyerek, ölüm orucunda bulunan Toros gübre işçilerini desteklediklerini açıkladılar. Forum sonrası bir grup işçi, Emek Tepesinde direnişte olan Toros Gübre işçilerini ziyaret ettiler. 4 Mart 1992 günü Seyhan ve Erzincan Belediyesi işçileri direnişçi işçileri ziyaret ederek, kendi aralarında topladıkları yardımı (gıda vs.) işçilere verdiler.

Çukurova Üniversitesi öğrencileri, direnişçi işçileri desteklediklerini yemek boykotu ile dile getirdiler. Zonguldak-Kozlu'da gruzu patlaması üzerine, Toros gübre işçileri başlarına bağladığı kırmızı bantı çıkartıp kollarına ve başlarına da siyah bant bağladılar.

Yurt İçi Kargo, Toros gübre ve diğer yerlerde süren direnişler, işçi sınıfının faşist devlet terörüne ve sermaye fetişine teslim olmayacağını gösteriyor. Koalisyon hükümetinin bütün vaad ve iddiaları günümüzde deşifre olmuştur. Koalisyon hükümeti proletaryanın sorunlarına çözüm bulmayacaktır. Kendi sorunlarımıza kendimiz çözüm bulacağız. Sorunlarımızı ancak proletarya partisi çözecektir. Onun gücü ancak, faşizmin ve sermayenin oyununu bozacak, insanca bir yaşam ortamını hazırlayacak, işçi sınıfının kurtuluşunu sağlayacak, bütün emekçi kesimlerin iktidarını gerçekleştirecek olan tek güç, Proletarya partisidir.□

Tüm Dünya proletaryası ve Emekçileri yeni coşku ve umutlarla Birlik, dayanışma ve mücadelelerinin sembolleştiği 1 Mayıs'ı kutlamaya hazırlanıyor.

İçinden geçtiğimiz ağır tarihsel koşullar, ve Emperyalist şarlatanların "Yeni Dünya Düzeni" adı altında Enternasyonal proletarya ve halklara karşı giriştiği yeni saldırılara karşı ülkemizde 1 Mayıs şanına uygun şekilde kutlanacaktır.

Önce proletaryanın fethe ettiği kalelerin bir bir düşmesi üzerine Sosyalizmin geçici tarihsel yenilgi alması, ardından Sosyalizmi maske edinmiş kampın ve devletlerin asıllarına rücu etmeleri ve dağılmaları sonucu geçici zaferini pekiştirmek için halklara karşı yeniden fethetme girişen emperyalistler özellikle de ABD emperyalizmi, bir yandan insanlığın sınıfsız-sömürsüz bir dünya özleminin odaklaştığı Sosyalizm idealini boğmak için "Sosyalizm öldü" propagandasını geliştirmekte, diğer yandan başta proletarya önderliğindeki kurtuluş mücadeleleri olmak üzere Devrimci ve ulusal her kıpırdanışı "Terörizm"le damgalayıp yok etmeye uğraşmaktadır. Aynı zamanda emperyalist çıkarların üzerinde yükselen ve halkların imhasına yol açan bölgesel haksız savaşların fişkırdığı bir konjoktürde sınıf bilinçli proleterlerin Enternasyonal birliğinden yoksunluğunu ve dağınlığın dezavantajlarından oluşan tüm olumsuzluklara rağmen, proletarya ve ahlakların Emperyalizme ve yedeğindeki gericiğe karşı eylemlerinde 1 Mayıs günü zirve

olacaktır. Meydanlar, alanlar yığınların coşku dolu sesleriyle hep bir ağızdan ve herdiden "Yaşasın 1 Mayıs", "Yaşasın proletarya Enternasyonalizmi", "Kahrolsun emperyalizm", "Kahrolsun Faşizm" sloganları ile inleyecektir. Şiirlerimizin dalga dalga meydanlardan, kırlara, dağlara gerillaların savaş naralarına karışarak devrimin senfonisini oluşturacaktır. Sınıf bilinçli proleterlerin "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin", "Yaşasın proleter Dünya Devrimi", "Yaşasın halk savaşı" çağrıları grevcilerden, intifada'nın çocuk generallerine, Serhildanların zilgit çeken kadınlardan Ayacucho'daki gerillalara, metropollerin demir bilekli proleterlerine dilden dile ulaşacaktır.

Ülkemizde faşist Diktatörlüğün başından beri kah sakacı kah baskı ve katliamcı politikalarla engellemeye ve unutturmaya çalıştığı 1 Mayıs günü, her dönemin koşulları, yığınların ruh hali ve örgütlülük düzeyleriyle ölçülü eylemliliklerde sahiplenilmiş her türlü reformist-revizyonist sulandırmaya karşı, Devrimci özüne sadık kalınmıştır.

Her türlü ulusal çiti yakarak emekçi yığınları kucaklayan 1 Mayıs Eyleminin gücü hangi tarihi-sosyal olgulardan beslenmektedir?

1 Mayıs günün sahip olduğu moral üstünlüğü ve eylem gücünün temelinde, 1874'te Sanayi burjuvazisinin işçi ücretlerini düşürerek yaşam koşullarını daha da dayanılmaz hale getirmesi üzerine Amerikan işçi sınıfının genel

direnişi yatmaktadır. Burjuvazinin yasakları grev kırıcıları, provakatörleri 1886 baharında yeniden yayılan direniş dalgasına engel olamadı. Meydanlar yaralılarla dolup taştı. Amerikan işçi sınıfı daha fazlasını da göze almıştı ve bu direnişlerde sivrilmiş dört işçi önderi Amerikan burjuvazisinin intikamcı, aciz saldırısıyla katledildi. Augusta Spies, Albert Parsons, George Engel, Adolph Fischer inançları ve sınıfa bağlılıklarını darağacı önündeki kararlılıklarında da sürdürdüler. Onlar son sözlerinde:

"Zaman gelecek mezarlarımızdaki sessizlik, yaşarken yaptığımız konuşmalardan daha etkili olacak" diye öngörülerini haykırmışlardır.

1888 Amerikan Emek Federasyonunun idamları protesto ve 8 saatlik işgünü hakkını kazanıncaya dek ilan ettiği 1 Mayıs genel grev kararına Avrupa işçi sendikaları da katılımıyla kıvılcım yangına dönüştü. Bunu takip eden iki yıl içinde 2. Enternasyonal ve Amerikan Emek Federasyonunun bütün ülkelerde gösteri kararı ile kapsamı genişleyen eylemler 1891'de 2. Enternasyonalin 2. Kongresinde 1 Mayıs'ın işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak kullanılması kararı ile gelenek kazandı.

Burjuvaziye karşı savaşımında kahramanlık, sınıfsal dayanışma, birliktelik ve mücadele kararlılığında karakterize olan güçlü ruhhalı yenilgiler ve zaferlerden geçmiş emekçi yığınların günümüze değin savsatmadan taşıdığı

Ozel Sayı: 4

YAŞASIN 1 MAYIS İŞÇİLER; ŞİMDİ PROLETER ENTERNASYONALİZME DAHA ÇOK SARILMANIN ZAMANIDIR! EMPERYALİST VE GERİCİ DÜNYANIN STRATEJİK SALDIRISINI, PROLETER ENTERNASYONALİZM VE DEVRİM DALGALARIYLA KIRALIM!..

Yeryüzünü dolduran her dilden, dinden, renkten emekçi kardeşler, işçiler!

Köleliğin yeni bir biçimi olarak ücretli kölelik sistemi içinde tarih sahnesine çıktığımız ilk anı düşünelim: daha yetişme çağında bir çocuk gibiydik; ne ağlamasın, ne de dövüşmesini biliyorduk. Burjuva devrimleri döneminde, özellikle 1789 Fransız Devrimi sırasında, yeni bir çağ açan bu muazzam devrimin içinde yoğun ve dolaysız sınıf çatışmalarının eğitici etkisiyle edinebildiğimiz bilinç, ancak hayal etmemize yetebiliyordu; kendi ruhumuza, kendi sınıf özlemimize uygun ütopyalar yarattık ancak. Ama şimdi yenilmenin de, yenmenin de ve iktidar kurmanın da sayısız deneyim ve derslerine sahibiz. O yüzden, emperyalist ve gerici dünyanın yaşadığımız dönemdeki stratejik ve çok yönlü saldırıları altında bütün iktidarlarımızı kaybetmemiz gerçeği, bizde asla bir moral kırıklığı yaratmaz; bu sadece öfkemizi daha çok bilemekte ve sınıf uyanıklığımızı artırmaktadır.

özellikler olagelmıştır.

1 Mayıs işçi sınıfının mevzii mücadelelerinden doğmuş, ulusal sınırları aşarak evrensel ve enternasyonal bir eyleme dönüşen mücadelenin birleştirici ve kahredici gücünü sembolleştiren gün olarak sömürücülere dehşet proletaryaya ve Emekçilere moral kaynağı olmaya devam ediyor.

Bu gücün karşısında sömürü cennetlerini yitirmemek için uluslararası burjuvazi, türlü yol ve yöntemlere başvurdu. Yasaklamaların "astarı yüzünden pahalı" hale geldiği koşullarda kutlanması yasallaştırıldı ve işçi sınıfı içindeki ajanları aracılığıyla devrimci özünü boşaltmaya çalışıldı.

Faşizmin ve gericiliğin tahammüldarlığı olan çoğu bağımlı ülkede yasaklarla, baskı ve katliamlarla engellenmeye, çiçek bayramı, Bahar bayramı gibi gülünç ve acınası mantıklarla, çarpıtılmaya çalışıldıysa da, proletarya tüm sınırları, yasak ve baskıları parçalayarak, katliamlar pahasına 1 Mayıs'ı coşkulu gösterilerle meydanlarda, barikatlarda siperlerde ve mücadele alanlarında kutlamaktan geri kalmadı. 1917 Ekim Devrimi ile ilk işçi devletinin doğmasından itibaren 1977'lere değin kimi geriye dönüşlere karşın Sosyalizm bayrağı altında Devrim ve Sosyalizmin haklı onuru ile dev gösterilerle kutlanan 1

Mayıs'larda, Proleter Dünya Devrimine uzanan özelemlerin haykırıldığı meydanlar, 1977'lerden sonra Modern Revizyonist Kapitalist yolcuların içini boşalttıkları resmi geçit törenlerine sahne oldu. Emperyalizmle birarada yaşanabileceğine hükmeden uzlaşmacılar gasp ettikleri sosyalist Devletleri emperyalist sistemin bir parçası haline dönüştürdüler. Her türden burjuva akımının proletaryayı içten fethetme çabaları geçici başarılar kazandı. Kızıl bayrağa karşı sahte Kızıl bayrak sallayanlar gaspettikleri iktidarı yeterli birikim sağladıkları ölçüde Devlet Kapitalisti yapıdan Özel Mülkiyet sistemine dönüştürdüler. Proletaryanın yenilgileri Sosyalizm idealini yoketmek yerine günümüzün Emperyalist dünyasında güneş kadar yakıcı özlem ve umudu, insanlığın kurtuluş yoludur.

1 Mayıs'ın Günümüzde Kazandığı Anlam Üzerine!

Başta işçi sınıfı olmak üzere halklara karşı yeni emperyalist sömürü ve sömürgecilik politikaları doğrultusunda genel saldırıya geçen Emperyalistler ve uşaklarına yönelik etkili mevzii olduğu kadar, stratejik talep ve hedeflere kilitlenmiş eylemler örgütlenmesi ihtiyaç olarak kendini dayatmaktadır. Emperyalist sistemin sarsıldığı, yeni yükselen kriz dalgası, bugün sadece yarı-sömürge ülkeleri etkilemiyor. Kriz başta ABD olmak üzere tüm emperyalist ülkeleri, sahip oldukları devzavantajları ölçüsünden zorlamaktadır. Bu ülkelerin bütçe açıkları, borç dengeleri, ticari hacimlerindeki daralma, teknolojik-amortisman için-finans sıkıntısı ve konjonktürün ortaya çıkardığı ve başlıbaşına değerlendirme konusu olan rekabet gücü ile yıldızı yeniden

Fransız devriminin önderliğini burjuvaziye kaybetmemizden birkaç yıl sonra, bu yeni egemen sınıfa karşı 1820'lerde bütün Avrupa'ya yayılan büyük direnişler dönemini başlattık. Bu, Avrupa sömürücü sınıflarının azgın baskıları altında, 1840'lara doğru biz işçilerin estirdiği büyük bir devrim fırtınasına dönüştü. 1848 Haziran ayaklanması bütün Avrupa'yı sardı. Bu esen proleter devrim fırtınası, karşısında burjuvazi paniğe kapıldı ve Prusya'da (yani Almanya'da) olduğu gibi devrime karşı bir tutum aldı ve işçilere karşı feodal sınıflarla uzlaştı. Avrupa çapında bütün sömürücü sınıfların ittifak halinde saldırısı başladı ve devrimimiz yenildi. Birçok sınıf bilinçli işçi ve başlayan gericilik döneminden nefes alamayan binlerce emekçi, ümitsiz bir biçimde Atlantik ötesine kaçtı. O günkü koşullarda yaşayan birçok insan, artık işçilerin bir daha belini doğrultamayacağını sanıyordu. Oysa, kısa bir süre sonra yeni bir devrim dalgası başladı ve 1871'de bütün insanlığa yeni bir mesaj veren Paris Komünü kuruldu. Burada birkez daha birbirine düşman sömürücü zalimlerin elele verdiğini gördük; birbiriyle savaş halinde olan Alman ve Fransız burjuvaları, birbirine karşı savaşı durdurarak Paris Komünü'ne saldırdılar ve onu yıktılar; binlerce işçiyi kazıklara oturtular; onların ailelerinden oluşan binlerce insanı kabileler halinde Pasifik adalarına sürdüler.

Ancak proletaryanın devrimci eylemi ve direnişi durmadı, çok kısa bir süre sonra, yoğun olarak Kuzey Amerika kıtasında olmak üzere yeni işçi hareketi başladı. 1874'ten itibaren yükselerek 1886'daki Şikago işçi ayaklanmasına dönüştü ve Yankee burjuvazisini çığına çevirdi; akıllamaz caniyane tertip ve provakasyonla işçi hareketinin üzerine hücumla saldırdılar ve dört işçi sınıfı önderini idam ettiler. Böylece bütün işçilere gözdadığı vermek istediler. Fakat bu, adeta uluslararası burjuvazi ve gericiliğe karşı, işçilerin aynı çapta yanıt anlamına gelen uluslararası dayanışmalarının ve enternasyonalist birliğinin örgütlenmesinden başka bir sonuç vermedi. İşçi sınıfının sosyalist bilinci ve eylemi, enter-

parlayan Birleşik Almanya, Japonya gibi devletler çok merkezli çok kutuplu dolayısı ile mevcut pazarlar üzerinde çok dalaşlı bir dünya içinde, bozulan ekonomik yapıların yarattığı işsizlik, sosyal güvence ve alımgücünün düşmesi geleceğe güvensizlik vb. olgularla devrimci atılımlar için olgunlaşan sosyal zemin, metropollerde, güçlü sınıf önderliği ve birleşik devrimci güçlerin yaratılmasını hızlandırıcı özelliklere sahiptir. Bulduğumuz toprağa güçlü basma ve kök salma görevleri ile yüklü sınıf bilinçli proletarya, enternasyonal görevleri ihmal etme, küçükseme vb. saplamalara düşmeksizin uluslararası

Komünist Hareketin dağılık güçleri ve Devrimci hareketlerle bağlaşma yolları aramalıdır. 1 Mayıs eylemleri özgül durumumuzun elverdiği ülkelerde enternasyonal ruhla dayanışma ve birlik içinde 1 Mayıs eylemleri geliştirilmeli. Uluslararası proletaryaya emekçi halk yığınlarına mevzii ve stratejik hedefleri içeren slogan, propaganda materyali vb. ile çağrılarımız ulaştırılmalıdır.

Sınıf bilinçli proleterler 1 Mayıs'ı Sosyalist maskesinden soyunan ve dağılmaya uğrayan ülkelerdeki anti-emperyalist güçlerle ve emperyalist ülkelerdeki güçlerle, Emperyalist sisteme, hızla büyüyen

faşizm tehlikesine yönelik platformlar oluşturma haline getireceği gibi uluslararası Komünistlerin birliği içinde perspektiflerini sunmalıdır.

1992 1 Mayıs'ında Peru proletaryasının ve PKP'nin aktivistlerinin emperyalist sisteme ve uşağı Peru faşist egemen kliğine yönelik eylemleri, UKH'nin 1 Mayıs'ı kızıştırtma pratiğinde tayin edici öneme sahiptir.

Sonuçta 92 1 Mayıs'ı Uluslararası Komünistlerin Birliği, Emperyalist ülkelerdeki proleter yığınlarla, yarı-sömürge halklarının Emperyalizme karşı mücadeleleriyle doğal ittifaklarını anti-emperyalist zeminlerde çeşitli örgüt ve eylemliliklere dönüşmesi perspektifi hedeflerimiz olmalıdır.

1 Mayıs'ın Ülkemiz Koşullarında Bugün Taşdığı Anlam Üzerine;

Türkiye politika gündeminde 1 Mayıs'ın apayrı bir konumu vardır. İktidar sınıflarının ekonomik güçsüzlüğü, iktidarın dayandığı sosyal tabanın bir avuç komprador ve feodal'ın üzerinde oluşu geniş yığınlardan destek alamayan, alma şansı da bulunmayan bu nedenle iktidar sürdürmenin başlıca yol ve yöntemi olarak faşist-feodal cebir ve şiddetten medet uman, güçsüz siyasal yapı nedeniyle sık sık hükümet değişikliği ile günü kurtarmaya yönelik politikalar güden bir ülkede yığınların biraraya gelmesi sendikal örgütler düzeyinde dahi etki gücüne sahip olması özellikle de bu gücü kitlesel eylemlere tahvil etme potansiyeli gibi nedenler TC egemenleri için hassasiyet, tahammülsüzlük ve daha çok panik yaratan olgulardır. Kendiliğindenlik ve reformlar için mücadeleler sınırları aşmasa da daima en üst boyutta tepki

nasyonalist ruhu ülkemiz Türkiye de dahil olmak üzere, geri üretim koşulları içindeki yarı-feodal, sömürge ve yarı-sömürge ülkeler de yayıldı. Artık işçiler yalnız bilinç alanında değil, fiilen ve toplumsal eylemleriyle dünya çapında ortak sınıf hareketi içine girdiler ve doğrudan dünyaya egemen olan sistemi hedeflemeye başladılar; bu, o ana kadar görülmemiş ölçüde muazzam, yeni bir gelişmeydi. Nitekim bu durum, emperyalizm çağının yapısal bunalımlarının patlak vermesiyle birlikte, yirminci yüzyılın başlarında proleter devrimler dönemini açtı. Alman işçilerinin kılıpayı kaçırdığı iktidar şansını, Lenin ve Stalin önderliğindeki Rusya işçileri zaferle sonuçlandırdılar; 1917 Ekim Sosyalist devrimi ile iktidarı ele geçirdi ve dünya çapında yeni bir çağ açtılar. Bu devrim, bütün mazlum ulusların ve emekçilerin devrimci isyanını tahrir eden görkemli bir çağrı görevi yaptı. Ekim devriminden sonraki her emperyalist bunalım döneminde yeni devrimler boy verdi ve dünyanın üçte biri halk demokrasisi ve sosyalizmle yönetilir hale geldi.

Sosyalizm ve Halk Demokrasileri, emperyalist ve gerici dünyanın binbir entrika, saldırı ve tecrit hareketleri altında, insanlığın ilerlemesine sayısız katkılarda bulundular. Sömürü ve zulme karşı eşitlik, kardeşlik, demokrasi, insan hakları, ulusların özgürlüğü ve eşitliği, doğanın korunması ve dünyanın insanlık için daha yaşanılır kılınması konusunda, bilim ve kültür alanında, yeni ve yararlı insan tipinin yaratılmasında asla artık bir daha geri götürülmeyecek değerler kazandırdı ve bunlar bugün burjuvazinin hareket alanını kısıtlayan ve ona uymaya zorlayan etkili bir manevi atmosfer oluşturuyorlar. Şimdi burjuvazinin bolca bu değerlerden söz etmesinin nedeni budur.

Çeşitli Milliyetlerden İşçiler/Emekçiler,

Sosyalizm ve Halk Demokrasileri içten ve dıştan, ideolojik, siyasi ve askeri saldırılar sonucu bugün yıkılmış olmakla birlikte, bunların yarattığı değerler bugün insanlığın ruhuna ve yüreğine sinmiş ve onun bütün güzel çabalarının temelini oluşturmaya devam ediyorlar. Çünkü sos-

göstermek yada sıçrama yapma olasılığı varsa hareketi geri çekmek için abartısı büyük gerçekliği küçük reform vaatleri ele "biz vermeseydik onlar daha fazlasını alacaktı" sözlerinde esprisini bulan yönetim hilelerine başvurarak hakim olma geleneği mevcuttur. İşgal yıllarında Kurtuluş savaşının halk dinamiklerine iki yüzlü politikalarıyla ünlü Kemalist geleneğinin 1923'ten itibaren hiçbir sözünü tutmayan ve tümüyle faşist yönetim sergileyen pratiği bilinmektedir. Kürt ulusuna olan iki yüzlülüğü, işçi sınıfına ve köylü yığınlarına, küçük ve orta burjuva kesimlere de değişen oranlarda yansımıştır. Başta

her türlü örgütlenme hakkı olmak üzere somut taleplerine karşı jandarma dipçığı ve kurşunu ile yanıt alan işçi sınıfı 1 Mayıs Kutlamalarını gerçekleştirme olanağını onyıllar boyu bulamamıştır.

70'li yılların ikinci yarısında yasallaşan 1 Mayıs Kutlamaları Kontr-gerilla eliyle 1977'de kana bulanmış Kompador-feodal sınıfların örgütlü halk muhalefeti ve Devrimci harekete yönelik provakasyonları içinde, hafızalardan çıkmayacak bir örnek olarak kalmıştır.

Katliamlarında kâr etmediği sınıf mücadelesinin devrimden yana gelişimine sivil faşist terör, Kont-gerilla pro-

vakasyonları, Sıkıyönetim ve son çare Askeri faşist cunta örgütlenmiş, devrimin genel yenilgisi 1 Mayıs'ların Kitle-sel-Devrimci öz ve biçimleri yetkince değerlendirilen eylemlerle yaşanmasını da önlemiştir. Sivil faşist Cuntaya dönüşen iktidar MGK-ANAP tekelinde cunta yıklarını aratmayacak yasak baskı ve terör politikalarına karşın 1980 son yarısı 1 Mayıs'lara katılım ve coşku giderek artmış yığınların üzerindeki ölü küllü silkelendikçe halk muhalefeti ve Devrimci hareket özüne uygun 1 Mayıs'ların yaratılması için can bedeli uğraşlara girmiştir. 89 1 Mayıs şehidi M. Akif Dalıcı, faşist polis kurşunlarıyla sessizliğe gömülmüş ancak sessizliği bir yıl sonraki 1 Mayıs'ta daha güçlü bir eylemin temelini oluşturmuştur. 90-91 yılı 1 Mayıs'ları faşizmin saldırıları, tehdit ve tutuklamalarına karşın faşist namluların kurşunlarına göğüs gererek yaşanmıştır.

BUGÜN DURUM NEDİR?

İktidar olan sınıflarda bir değişim sözkonusu değildir. İşçi hareketi, Silahlı Devrim hareketi ve genel Demokratik muhalefet karşısında ayağının altındaki toprağın kaydığını hisseden egemenler, yeni bir seçim aldatmacasına başvurarak bol reform ve demokrasi vaadli bir propaganda ile zoraki bir koalisyon hükümeti çıkaracak değişim şansı yakaladılar. Burada seçimlerin başarısından çok sınıf bilinçli proletarya ve ihtilalci sol'un kimi unsurları dışında parlamento heveslerinde birleşen reformculuktan, sınıf işbirliğine dek uzanan tercihlerin ve henüz yeterli etkiye ulaşamayan Devrimci hareketin cılızlığı tayin edici olmuştur. Bu tablo içinde "Sosyal Demok-

yalizm, bugün insanlık için tek çıkış yolu ve en üstün yaşam biçimidir. Sosyalizm, yalnızca üretken olumlu insanca bir sistem olmakla kalmıyor, dünya çapındaki iktisadi ve sosyal gelişmeler, teknolojik gelişme de onu kaçınılmaz ve zorunlu kılıyor. Çünkü, gelişmeler hergün daha çok özel mülkiyete dayalı ayrıcalıklar sistemini olanaksız kılıyor ve yaşıyor. Ayrıca bu sistemi, bu haliyle sürdürmeyi tehlikeli de kılıyor. Kısacası *bugün kafası ve yüreği duyarsız bir mekanik, bir metal olan kapitalist teknolojinin yönetimini, donmuş insan emeğinin yönetimini insan yüreğinin kafasının yönetimine sokma zorunluluğu vardır. İşte Sosyalizm budur!..*

Bu yüzdendir ki, insanlık her türlü emperyalist ve gerici palavralara karşın sosyalizmden vazgeçmiyor ve onun için sayısız özverilerle dövüşe devam ediyor. Sosyalizm ve Halk Demokrasilerinin yıkıldığı yerlerde işçiler emekçiler, onu yeniden, zengin deneyimlerin ışığında ve zaaflarından arındırılmış olarak kurmaya çalışıyorlar ve örgütleniyorlar.

Bizim ülkemizde de olduğu gibi, dünyanın birçok mazlum halkı, sosyalizm ve halk demokrasisi iktidarlarının yıkılmasından hiç bir moral bozukluğuna düşmeksizin inatla ve ateşli biçimde devrim mücadelesini sürdürüyorlar ve zafer sarhoşluğu içindeki dünya gericiliğini şaşkına çeviriyorlar. Bütün bunlar gösteriyor ki, sömürütçüler için işler hiç de iyi gitmeyecektir. Yukarıda da özetlemeye çalıştığımız gibi, yenilgi ve gericilik dönemini yakıp kavrulacak yeni bir devrim dalgası için için mayalanıp geliyor!

İşçiler, her türlü çıkar çatışması ve açgözlüce boğuşmalarına karşın, dünya sömürütçülerinin nasıl elele verdiğini ve emekçilerin iktidarlarına karşı nasıl bir dayanışma içinde hareket ettiklerini görüyoruz. Oysa hiç de farklı çıkarları ve zorunlu çatışmaları olmayan dünya emekçileri neden en az onlar kadar birlik ve dayanışma içinde olmasınlar ve sınıf kardeşliğini örgütlemesinler?!

ratlarla" sos'lu faşist SHP/DYP - Koalisyon hükümeti işbaşına geldi.

Seçim öncesi ve seçimlerde halka şevkaf/şeffaflık, vergi affı, işçi-memur-küçük üreticinin rahattatılması, hukuk reformu vb. vaatlerin yerine CUNTA ve ANAP'tan devir faşist Devlet terörü, baskı ve yasaklar aldı. Herbir sözü demogoji olan Demirel hükümeti, "Demokratikleşme" programına Newroz gösterilerine ateş açılması ve Kürt halk yığınlarının pervasızca katledilmesiyle başladı. Kürt ulusal mücadelesinin erken bir ayaklanma sürecine çekmek ve boğmak için kendi minderine çekme çabası olan bu katliamın ardından Kürt ve proletar-

ya partisinin gerillalarına yönelik yoketme operasyonları devam etmektedir. İstanbul başta olmak üzere büyük şehirleri "kurtarma" projesi çerçevesinde Kontr-gerilla eylemleri yaygınlaştırıldı. 1 Mayıs öncesi genel tutuklama furyası ile güçlü bir 1 Mayıs eylemliliğinin önüne geçilmek için kollarda sivanmış durumda. Tabii polisiye tedbir ve çabaların salt 1 Mayıs için olduğunu söylemek faşist Koalisyon hükümetinin emperyalist efendileri ile kafa kafaya verip "anti-terör" programları planlamalarına es geçmek anlamı taşır. Egemenler Cephesinin 1 Mayıs gibi işçi ve emekçi yığınları içinde özel duyarlılıklar uyandıran, kalabalıkları hare-

kete geçirme potansiyeli taşıyan bir gün için yasallık tanımak şöyle dursun, en azgın şekilde saldırılacaktır da.

ABD patentli "anti-terör" programına sahip Koalisyon hükümetinin sihirli formülü "Balığı sudan ayırmak"tır. Kitlelerden soyutlanmış devrimci grupların eylemlerinden özelde 1 Mayıs için genelde de diğer kampanya ve gösteriler için fazla rahatsızlık duyucamı söylemek yanlış olur.

Devrimci hareketi kitle desteğinden soyutlama ve fiziki imha için demogojik faaliyetleri, tehdit, baskı ve ihbarcılığın teşviki, istihbaratın yaygınlaştırılması gibi alt yapı hazırlıkları kadar daha fütursuz saldırılarla kitleleri sindirme yoluna da gitmektedir.

Bu politikanın 1 Mayıs'a yönelik uyarlamasına DYP'nin, üst yapısına hükmettiği TÜRK-İŞ ile SHP'nin etkilediği DISK'in 1 Mayıs için salon toplantısı kararları alması önemli göstergelerden biridir. Sendikaların alanlara inmediği ölçüde sınırlı sayıda ileri işçi ile Devrimci gruplar, DKÖ'ler ve Sosyalist Basınla sınırlı kalacak 1 Mayıs eylemi, kitle-sellik yanıyla zaafı geçecektir. Bu konumdaki gösterilerin dağıtılmasının sorun oluşturmayacağı hesaplanmaktadır.

Geçen yıllardan edinilen tecrübe ve çıkarılan dersler ışığında 1 Mayıs hazırlıkları bizzat işyerleri ve sendika tabanlarındaki işçi inisiyatiflerine dayalı 1 Mayıs Komiteleri ve plantformları zemininde kitle-sellik yaratılmaya çalışılmalıdır. Sorun salt 1 Mayıs'ın nasıl kutlanacağı sorunu değil, faşizmin gün geçtikçe pervasızlaşan saldırılarına güçlü bir kitle eylemiyle yanıt vermek ve Silahlı Devrim mücadelesine dair tabansızlaştırma niyetlerini boşa çıkarmayı hedeflemelidir.

1 Mayıs eylemi Koalis-

Emperyalist ve gerici dünya sisteminin yürüttükleri stratejik saldırıları karşısında bütün dünya işçileri ve ezilen halklar, her zamankinden daha çok kesin ve kararlı bir dayanışma ve direniş göstermek zorundadırlar. Bu koşullarda, bu 1 Mayıs'ta en başta anlamamız gereken konu budur.

Bütün ileri kapitalist ülkelerin işçileri düşünmelidirler: onca teknolojik gelişmelere, refah düzeyinin yükselmesine rağmen ve bunların sonucu olarak her geçen gün daha çok işsizlik tehdidiyle karşı karşıya gelirken, neden hala bir asırdan fazla zaman önceki sekiz saatlik çalışma süresi yürürlükte? Üstelik bu çalışma süresi de "mesai" vs. ile daha da uzatılmakta, işçiler evle fabrika arasında koşuşturup durmaktadır. Bugün en azından altı saatlik çalışma süresi zorunla hale gelmiştir ve bunun için mücadele etmeliyiz! İleri kapitalist ülkelerin işçileri sosyalizm için devrimci direnişinizi yükseltin, bağunlu, geri ülkelerde emekçi kardeşlerinle somut devrimci dayanışmalar kurarak, ülkenizin kapitalist efendilerinin bu ülkelerin devrimlerine saldırmasına ve oradaki gerici rejimlere arka çıkmasına izin vermeyiniz!

Geri ülkelerin emekçileri, halk demokrasisi ve sosyalizm uğruna savaşınızı daha da yükseltiniz; milliyetçiliğe dönme eğilimlerine karşı amansızca direniniz. Enternasyonalizmin kızıl sancağını daha da yükseltiniz!

Bunun için; Başta Taksim 1 Mayıs alanı olmak üzere, dağlarda, fabrikalarda, tarlalarda yani hayatın her alanında, emperyalizme, Faşizme şovenizme ve her türden gericiliğe karşı Bağımsızlık, Halk Demokrasisi ve Sosyalizm şiarını haykıralım.

- Yaşasın Proleter enternasyonalizmi!
- Yaşasın birlik-mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs!
- Yaşasın Bağımsızlık Halk Demokrasisi ve Sosyalizm!

yon hükümetinin reformcu maskesini parçalamak için bir açığa çıkarma fırsatı haline getirilmelidir. İşçi Sınıfının mevzii mücadelelerini genel siyasi iktidar mücadelesiyle bağlaştırmayı kurmada bu eylem bir başlangıç ve sıçrama tahtası haline getirilebilir. Özellikle işçi sınıfının, işten çıkarmalara yönelik somut taleplerini, TUSİAD'ın itirazları ile gözardı eden, KİT'lerin özelleştirilmesi politikası ile işten çıkarmalara kapı aralayan programları ajitasyon konumuz olmalıdır.

Her türlü sosyal talebin karşılanma yerine sopa politikasının öne çıktığı sürecin özellikleri, zam politikasına

ve kemer sıkma programlarına vurmak ajitasyonumuz olmalıdır.

İşçi sınıfımız ve emekçi yığınların içinde önemli bir zaaf oluşturan Şovenizm tehlikesine karşı Kürt ulusal sorunu ve Kürt ulusal mücadelesi karşısındaki tavrımız ve Milli zulmü yeren sloganlarımız ajitasyon konusu olmalıdır.

Emperyalizme özellikle ABD Emperyalizmine ve ülkemiz üzerindeki planlarına ilişkin açığa çıkarmaları içeren ajitasyon materyalleri 1 Mayıs eylemimizin bir parçası olmalıdır.

1 Mayıs eylemi, sınıf bilinçli proletaryanın önderliğinde KŞİ için Köylü gerilla sa-

vaşı ile bütünleşmenin gerekleri ve çağrularıyla yaygın bir ajitasyonu içermelidir.

1 Mayıs eyleminin bir yasadak savma eyleminden çok krizin derinleştiği dünya konjonktürü ve çelişkilerin en yoğun yaşandığı, muazzam devrimci duruma sahip, emperyalizmin bölgedeki en zayıf halkası durumundaki ülkemizin devrim için taşıdığı fırsatları en iyi şekilde değerlendirmede ve görevlerimizde gerçek ilerleme sağlamak için basamak olmasına çalışılmalıdır.

1 Mayıs Kutlamalarının Adresi Neresidir?

Bugünkü gerçekliğimiz özelde ML'lerin, genelde Devrimci hareketin geniş işçi yığınlarını yönlendirme şöyle dursun etkileyerek önerilerini tartışırma olanağı zayıftır. İşçi kitlesi içinde devrimci ajitasyon propagandasının etkisi zayıf ve bağları sınırlıdır. İşçilerin geneli geri bilinç seviyesinde ve sendikalara hakim olan Sendika ağaları ve bürokratlarının etkisi altındadır. Buna rağmen sosyal olgular, düzenin ve siyasi iktidarın teşhir olmuşluğu, Devrimci mücadelenin dolaylı da olsa olumlu etkileri dikkate alarak, 1 Mayıs'ta geri eylem biçimleri sayılan bir-iki saatlik iş bırakma, salon toplantıları, işyeri bahçe ve sınırları içinde bildiri okuma vb. gibi eylemi zaafa uğratmak için yapılan her türlü öneri ve yöntem kararlılıkla reddedilmelidir. 1 Mayıs devrimci tarzda, yasallık kazandırma talep ve hedefiyle, meşru ve hak olduğunun bilinciyle her şehirde ortak platformlar yakalanarak en geniş kitlesellik için samimi bir çabayla alanlarda kullanılmalıdır. İstanbul'da Taksim alanına çıkmak sembolik değerinden çok daha fazla anlama

sahiptir. 1 Mayıs'ın Komprador patron-Ağa düzeninin bağrında bir gedik açarak yasallaşması, İstanbul'daki merkezi gösterinin gücü ve yankısına önemli derecede bağlıdır.

Faşist Türk-İş yöneticileri ile sınıf işbirlikçisi/uzlaşmacı DISK yöneticileri, Koa-

maskeli Koalisyon hükümetinin ipliğini tümüyle pazara çıkaran; örgütlüğü halk muhalefetine faşist Devlet terörü ve Kontr-gerilla cinayetleri ile saldıran sahte parlamenter Demokrasinin yüzünün açığa çıkarıldığı;

Proletarya partisi ve ulu-

cağı gerçeğinin haykırıldığı bir ultimatöme günü olmalıdır.

Yaşasın 1 Mayıs Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü!

Biji Yek Gulan!

lisyon hükümetinin faşist Devlet terörü ve baskılarına suç ortaklığı yaptıkları, işçi sınıfına karşı ihanet içinde oldukları teşhir/tecrit için yoğun propagandaya girilmelidir.

1 Mayıs için tavır belirlemede tereddütü, yasadak savmacı, samimiyetsiz ve birlik ruhundan uzak anlayışlar eleştirilmelidir.

1992 1 Mayıs'ı Reform

sal güçlerin yürüttüğü gerilla savaşında, sivil halkı kursuna dizen, yaralı gerillaları, şehirlerde militan ve sempatanları infaz eden, emir veren, onaylayanların Savaş Suçluları olarak ilan edildiği,

Proletarya'nın sınıfsal talepleri, ezilen halkımızın genel talepleri ve Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkının mücadele ile alına-

Katliamların Hesabını Soracağız!

Kahrolsun Emperyalizm ve Komprador Patron-Ağa Düzeni!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Yaşasın Bağımsızlık, Halk Demokrasisi ve Sosyalizm Mücadelemiz!

DEVİRİMCİ ŞİDDET, SINIRSIZ VE SORUMSUZ OLAMAZ!

Bir bomba patlamış, Bir kadın yıkıntılar arasında oturmuş anlamsız bakışlarla kopan bacaklarına bakıyor! Çarpıcı bir tablo...

Bir gazeteci evinden çıkarken kurşun yağmuruna tutularak can veriyor! Bir çocuk ne olduğunu anlamadan hayata gözlerini yumuyor. Bir evin içinde üç ceset, her cesedin yanında bir tabanca, cesetlerle alakasız gibi duruyor. Polis yine "ölü ele geçirmiştir".

İçinde yaşadığımız koşullarda, meydana gelen şiddet olaylarının ilk bakışta ne taraftan geldiğini anlayabilmek artık olağan bir ihtiyaçtır. Bu ihtiyacı karşılayabilmekse, karşıt sınıfların şiddet aracını hangi amaçlar için kullandıklarını bilmekten geçer.

Sınıf savaşımını tarihteki nitel dönüşümlerin tümü şiddet (zor) yoluyla gerçekleştirmiştir. Zor, aracını kullanan karşıt sınıfların nitel zıtlıkları kullandıkları zor'a da yansır. Yani iktidarını ve sınıf çıkarlarını korumaya çalışan gerici sınıflarla, siyasi iktidarı ele geçirme savaşı veren ilerici sınıfların kullandığı şiddet, birbirinin zıddıdır. Benzer ya

da aynı olamaz. İlerici sınıflar zorunluluk düzeyinde olmadığı sürece şiddet kullanmayı reddederler. Ancak sınıf çatışmalarının siyasal kanallarının tıkanması durumunda bu tıkanmaları açmak için zor (şiddet) araçları kullanılır. "SAVAŞ POLİTİKANIN BAŞKA ARAÇLARLA DEVAMIDIR!" sözü bunu tam olarak ifade etmektedir. Lenin ise savaş için şöyle diyor: "Sosyalistler, halklar arasındaki savaşları daima barbarca ve canavarca bulmuşlar ve kötülemiştirler. Bizim savaşa karşı tutumumuz gene de aslında burjuva pasifistleriyle anarşistlerden farklıdır. Her şeyden önce bizi yanda savaşlar ile öte yanda bir ülke içindeki sınıf savaşları arasındaki ayrılmaz bağlılığı; sınıflar ortadan kaldırılmadan ve sosyalizm kurulmadan, savaşların ortadan kaldırılmasının olanaksızlığını ve iç savaşların, örneğin, ezilen sınıfın ezene, kölenin köle sahiplerine, serfin toprak beylerine, ücretli işçilerin burjuvaziye karşı verdikleri savaşların haklılığını, ilerici niteliğini ve gerekliliğini tamamen kabul ederiz" (Lenin Sosyalizm ve savaş Sf. 11) Lenin'inde be-

lirttiği gibi savaşları sona erdirecek nihai olay, proletaryanın zaferi ve sınıfların varlığına son vermesidir.

Ülkemizde devrimci şiddetin gelişmesine paralel olarak, karşı devrimci şiddet ve devlet terörü hızla tırmanarak ülke gündeminin başındaki yerini sağlama bağlamış durumdadır. Karşı-devrimci şiddetin azgınlaşarak gelişmesinin ardından, devrimci şiddetin ortaya çıkması sınıf savaşımının bir yasadır. Ve sınıfların ortadan kalkmasına kadar da sürecektir.

Tarihsel anlamda ileriyi temsil eden ve siyasal iktidarı gaspeden gerici sınıflardan iktidarı almak için devrimci bir savaşa başlayan proletarya, kitleleri politize ederek devrimci savaşın yörüngesine çekerek, devrimci savaşı kitleleştiğinden savaşımlarını sürdürür. Siyasal iktidarı devrimci tarzda ele geçirmenin yolu da budur. Kitlelerin politize olarak devrimci savaşa katılmaları ya da desteklemeleri burjuvazi için kabustur ve onun sonudur. Devrimci teori devrimcilerin halk içerisinde suda balık olmalarını zorunlu kılar. Siyasal iktidarı elinde tutan, tarihsel anlamda geriye

temsil eden burjuvazi ise karşı politik-şiddet uygular. Burjuvazi kitleler üzerindeki ekonomik ve siyasal denetimini yitirmemek için her yola başvurur. Bu amaçla bir zor kurumu olan devleti özel olarak donatır. Ordu ve polis gibi resmi militarist güçlerinin yanısıra, Haberalma, Kontr-gerilla ve bunların örgütlediği sivil faşist örgütler, kitlelerin devrimci hareketlenmelerini bastırmak için hazır beklerler. Burjuvazi devrimci hareketi daha doğmadan boğazlamak ister. Eğer bu başarılamazsa, devrimci şiddetin kitleleşmesinin önüne geçerek, devrimcileri soyutlamak için kitlelerin depolitizasyonu için bütün imkanlarını kullanır.

Burjuvazi bu amaçla; "faili meçhul" cinayetler, sokak ortasında toplu infazlar, hedefi meçhul bombalar, bilim adamı, yazar, gazeteci ya da toplumda sevilen insanların katledilmesi yoluyla kitleler üzerinde oluşturacağı terör, kaos ve can güvenliği korkusuyla kitlelerin politikleşmesinin önüne geçmeye çalışır. İşte bu şiddet anlayışı burjuvazinin iktidarını korumak için şu ya da bu yöntemle uyguladığı faşist terördür. Bu faşist terörün yanısıra resmi güçleriyle sürekli gözdağı operasyonları düzenler. Ölü ele geçirme, gözaltında kaybetme, işkencede katletmek gerici sınıfların şiddet anlayışıdır ve direkt olarak halkı hedef alır. İşte bu nedenledir ki, kitle katliamları, provakasyon ve hedefi bilinmeyen bombalamalar karşı devrimci sınıfla-

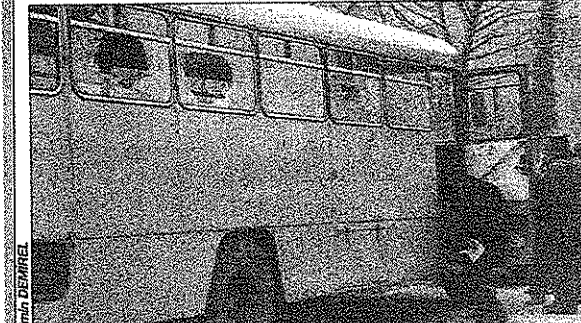
ra aittir. Çünkü onun çıkarlarına hizmet etmekten başka bir işe yaramaz.

Buna karşılık olarak devrimci şiddet; burjuvazinin sınıf çıkarlarını korumakla yükümlü, onun, ordu ve polis gibi militarist güçleriyle, sivil faşist örgütleri, ekonomik kaynakları ve işbirlikçilerini

amacı muğlak eylemlerdir. Bu tür eylemleri devrimci şiddet kapsamında değerlendirilmemiz imkansızdır.

PKK'nın üstlendiği bu eylemler bugüne kadar oluşturulan devrimci değerlere zarar veren, o değerleri yıpratıcı eylemlerdir. Bu tür eylemler yalnızca milliyetçi intikam

MIT otobüsü tarandı: 2 ölü

DELİK DEŞİK OLDU Teröristler, uzun süre takip ettikleri anlaşılan otobüsün önüne geldiğinde, mezarlık duvarının ardından kurşun yağdırmaya başladılar. Otomatik silahlar ölümlerine sebep olurken, otobüs de delik deşik oldu

● Zincirlikuyu Mezarlığı'nda oyu kurarak, yoldan geçen MIT İstanbul Bölge Müdürü'ne ait servis otobüsünü tarayan iki kişi kız 5 terörist, otobüsü kan gölüne çevirdi.
● 35 kişinin bulunduğu ve otomatik silahlardan çıkan kurşunlarla delik deşik olan servis otobüsünde iki MIT görevlisi hayatını kaybederken, biri ağır 7 kişi yaralandı.
● Yazısı 29. sayfa

MIT'te yıllarını geçiren Otobüste sağ tarafta Adnan Gülsözer, bölüm başkanlığı yapıyordu.

devrimci şiddet hedef alır. Bunun haricinde devrimcilerin herhangi bir hedef seçerek halka zarar vermeleri söz konusu olamaz.

Yeri gelmişken son dönemde İstanbul'da meydana gelen ve A.Öcalan tarafından imalı olarak desteklenen bazı eylemlere değinmek istiyoruz: Çetinkaya mağazası İTO (İstanbul Ticari Odası) ve Kapalıçarşının bombalanması eylemleri devrimci tarzda yapılmış eylemler değildir. Çetinkaya mağazası yangını istenmeyen bir eylemse -ki devrimci anlayışların arzu etmeyeceği sonuçlar doğurmuştur- bu kitlelere açıklanabilir. Yoksa oradaki çocuksa bizdeki de çocuk mantığı durumu izah etmeye yetmez. İTO'nun bombalanması yine hedefi ve amacı net olmayan bir eylem tarzıdır. Yine Kapalıçarşı aynı şekilde hedef ve

duygularının tatmin olmasına yarar. Aynı zamanda bu tür eylemler kontr-gerillanın iştahını kabartan onun provakasyon eylem sınırlarını genişleten eylemlerdir. Biz kontr-gerillanın eylem alanını daraltarak onu etkisiz hale getirebiliriz ya da etkisini asgari düzeye indirebiliriz. Yani eylemlerimiz karşı devrimci sınıfları hedefleyen eylemler olmalıdır ki onu kitlelere izah edebilelim ve eylemlerimize sahip çıkarak olumsuz mirasların sahibi olmayalım. Kitlelere zarar veren ve kimin tarafından yapıldığı bilinmeyen eylemler kitle üzerinde korku psikolojisini oluşturur. Kitlelerin bu ruh hali de yalnızca burjuvazinin işine yarar. Bu nedenledir ki, hedefi muğlak ve halka zarar veren eylemleri devrimci eylem olarak kabul etmiyoruz.

İçinde yaşadığımız süreç, Türk komprador sınıfları için oldukça zorlu geçen bir dönemdir. Ekonomik ve siyasi istikrarsızlık tehlike sınırına dayanmış bu sınıfların siyasal uzantıları tıkanmış ve hiç bir somut çözüm üretmemişlerdir. Kitlelere yapılan vaatler oyalamadan öteye gidememektedir. Bu bize şunu göstermektedir; iktidarda bulunan Komprador sınıflar, içinde buldukları çıkmazların faturasını yine halkımıza keseceklerdir. Bu da kitlelerdeki kıpırdanmaların bastırılması ile izah edilebilir, yani önümüzdeki günler, TC'nin, ordu-polis,-MİT -Kontr-gerilla ve sivil-faşist örgütler aracılığıyla ulusal ve sosyal kuruluş mücadelesi yürüten güçlere karşı yeni bir saldırı ve kitle katliamlarına gireceği günlerdir. Burjuva basın ve yayımlarının akışı bu yödedir.

"Demokrat"lar İktidarda!

İktidarda bulunan siyasi partiler değişse de, değişen birşey yok Türkiye'de. Büyük gürültülerle iktidara oturan "Demokrat" Demirel ile "sosyal demokrat" İnönü'nün bütün vaatlerine rağmen gelişmeler onlara aldırmağsızın "doğal" akışını sürdürüyor. Enflasyon yine rekor kırıyor. Yasaklar yine her şeye "çözüm", devlet terörü sistemli olarak tırmanışını sürdürüyor ve Kürt sorununun çözümü yine namlulara bakıyor. Kısaca değişen tek şey iktidardaki partiler. Reform ve demokratikleşme sözleri boşlukta kalan vaatler olmaya mahkum görünüyor.

Burjuvazinin sınıf olarak dünyadaki üretim ilişkilerine damgasını vurmasından bu yana, burjuvazi ile proletarya

arasındaki mücadele çeşitli aşamalara ulaşmış, proletaryanın burjuvazinin siyasal iktidarını tehdit etmesi sonucunda, burjuvazi siyasal iktidarını korumanın çeşitli yollarına başvurmuş ve başvurmaya devam etmektedir. Ege men sınıfların ezilen yığınlar karşısında zor duruma düştüğü dönemlerde, ekonomik ve siyasal tavizler vererek kitlelerin genel durumunda bir "iyileşme" sağlayarak siyasal iktidarını koruma faaliyeti olan reform, devrimciler tarafından reddedilmediği gibi amaç olarak görülmez. ML'ler reformları, iktidar mücadelesinde, siyasal iktidara uzanmanın bir aracı olarak kullanırlar.

Ülkemizde burjuvazi salt kısmi ekonomik yada salt kısmi demokratik reformlarla mevcut durumunu uzun süre koruyamaz. Çünkü ülkemizde kitlelerin içinde bulunduğu fiili durum, düzenin mevcut sınırlarını oldukça zorlamaktadır. Kitlelerle mevcut sistem arasındaki çatışma, kitlelerin refah düzeyinin yükseltilmesi ve demokratik reformlarla bir süre geciktirilebilir. Bunu yapabilmekse burjuvazinin ekonomik gücüne bağlıdır. Siyasal iktidarı elinde tutan komprador burjuvazinin, ekonomik olarak dışa bağımlı olması ve ekonomik olarak oldukça cılız olması nedeniyle, reform yapabilecek ekonomik güce sahip değildir. Ülkemizde devrimci hareketlenmelerin sürekli kanla bastırılmasının izahı da burada yatmaktadır. İktidara gelirken bir çok reform vaaddeden Demirel, önündeki ekonomi tablosunu açıklarken, reformlar için nereden kaynak sağlayacağını izah edememiştir. 180 trilyon bütçeye karşılık, 100 trilyon

maaş tutarı 35 trilyon faiz ödemesi % 70 enflasyon 34 trilyon KİT açığı, 60 milyar dolar dış borç, bir o kadar iç borç ve bu ekonomik tabloyla reformlardan söz edilmektedir. Reform, sözde kalacak bir aldatmacadan öteye gidemeyecektir ve geçen 4 ay gidemeyeceğini göstermiştir.

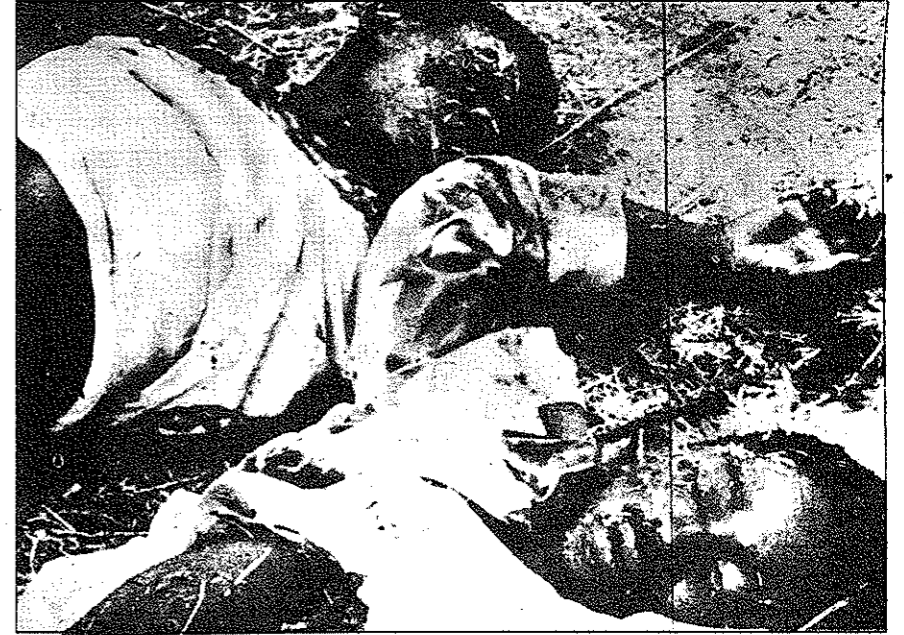
Enflasyon ve KİT'ler

Kamu kuruluşları olan KİT'ler her dönem ekonominin günah keçisi olmuşlardır ve öyle olmaya da mahkumdurlar. Kamu kuruluş ve işletmeleri olan KİT'ler, "Devletin malı deniz yemeyen keriz" mantığıyla idare edilmekte ve arpalık olarak adlandırılmaktadır. Her siyasal iktidarın, eş, dost, akraba vs. leri yerleştirerek milyarlar yaptığı bu kuruluşlar sürekli olarak ekonominin kötüye gitmesinin ve enflasyonun sorumlusu olarak gösterilmektedirler, çözüm olarakta zarar eden KİT'lerin satılması önerilmekte ve uygulanmaktadır. Zarar eden işletmeleri yabancı sermaye neden satın alsın? Bunun açık yanıtı KİT'ler emperyalist tekelere peşkeş çekilmektedir. Enflasyonun kaynağı olarak gösterilen KİT açığı 34 trilyon iken yalnızca dış borç faiz ödemesi 35 trilyondur ve bundan hiç söz edilmemektedir. İktidar sahipleri çok iyi bilmektedirler ki enflasyonun iki ana temel nedeni, ekonominin dışa bağımlılığı kaynakların emperyalizm tarafından talan edilmesi ve Kürdistanda sürdürülen savaştır. Emperyalizmin ağır sömürsü ülke ekonomisinin olumsuz ve kalıcı birinci nedeni iken Kürt halkına karşı sürdürülen özel savaş enflasyonun son yıllardaki sıçrama nedeni-

dir. Trilyonlarca liralık son model silah, teçhizat ve cep hane ekonomi üzerinde başlı başına ağır bir yüküdür ve bu ekonomi buna uzun süre dayanamaz. Kurulduğundan beri Türkiye ekonomik ve siyasi istikrarsızlığın sürekli yaşandığı bir ülke olmuştur. Darbeyle gelenlerle seçimle gelenlerin gündemi ve başlıca sorunları aynı olmuştur. Bu durum bizim gibi ülkelerin tümünde süreklilik arz etmektedir. Bunun başlıca nedeni, siyasal iktidarın gasp etmiş olan sınıfların emperyalizmin çıkarlarını korumayı esas almış olmalarıdır. Dahası emperyalizm (özellikle ABD emperyalizmi) devlet aygıtını, MİT -Kontr-gerilla ve onların uzantısı örgütler aracılığıyla ele geçirmiştir. Devlet aygıtı iktidara hangi parti gelirse gelsin önceden hazırladığı politikalarını aksatmadan uygular. Bunun en yüksek

mercii ise MGK'dır. Bu kurum parlamento, hükümet vs. organlarının tümünün üzerinde bir kurumdur. Demirel muhalefet-teyken ANAP'ın politikalarına karşı çıkarken iktidara geldikten sonra "önce devleti dinleyelim" demektedir. Muhalefetteyken sosyal demokrat geçinen ve birçok soruna demokratik çözüm öneren SHP iktidar ortağı olunca ANAP'ın çizgisine oturdu. Demokratik çözümlerin yerini birden baskı ve şiddet yöntemleri aldı. Olağanüstü hal önce MGK'da uzatılıyor sonra hükümet ve parlamentoda formalite gereği onaylanıyor. Kısaca devletin resmi politikaları, sorunlar

karşısındaki çözümlenmeleri Pentagonda yapılmakta, CIA aracılığıyla Türkiye'de uygulanmaktadır. Bu nedendir ki bizim ülkemizde hükümetler değiştiğinde uygulamalar değişmez, yalnızca isimler değişir. Parlamento ise bir vitrin olmaktan öteye gidemez. Emperyalizmin denetimi salt bir ya da birkaç alanla sınırlı

Karşı Devrimci Şiddet

değildir tabi ki. Emperyalizm toplumdaki denetimini her alanda sağlamaya çalışır, toplumun en küçük hücrelerine nüfuz etmeye çalışır. Bunun için mevcut bütün imkanları (Radyo, TV, Basın, Ekonomi, Kültür vs.) kullanır.

İçinde bulunduğumuz mevcut durum, komprador sınıfların bir çıkmazı ve kısır döngüsüdür. Komprador sınıflar bu sorunlarını günümüze kadar şiddet kullanarak çözmüşlerdir ve bir anlamda kendilerini zorunlu hissetmişlerdir çünkü başka bir çözüm için güçleri yoktur. Bugün ise yine ekonomik ve siyasal istikrarsızlık kendisini dayatmıştır. "Faili meçhul" cina-

yetler hızla artıyor, her gün 2-3 kişi kontr-gerilla tarafından sokak ortasında kurşunlanıyor. Provakasyon bombaları patlıyor, toplu infazlar için fırsat kollanıyor ve her fırsatta infaz yapılıyor. Bu işaretler reform yapacak gücü olmayan burjuvazinin, ulusal ve sosyal hareketi kanla boğmak istediğini göstermektedir. An-

cak artık askeri bir cuntanın gelmesi ya da gelmemesi hiç önemli değildir. Çünkü içinde bulunduğumuz koşullar zaten cunta dönemlerini aratacak cinstendir. Buna karşılık devrimci muhalefet hiç bir dönemde kıyaslanamayacak kadar nitelikli bir güce ulaşmıştır. TC ordusu ise Türkiye Kürdistanında kitle katliamlarının hazırlıklarını tamamlamış ve uygulamaya koymuştur.

Görünen o ki, "Demokrat"ların koalisyonu ve "şefkat" politikaları halkımıza acı, kan ve gözyaşı getirecektir ve bu savaş bu ülkede doğmuş olan herkesin kapısını şu ya da bu şekilde çalacaktır. □

ULUSAL SORUN

VIII. Bölüm

Kendi bilinçsizliklerini "cahilliklerini" Filisten bakış açılarını örtüştürmek için Portekiz örneğini öne sürenlerin büyük ölçüde yanıldıklarını belirtmeden geçmeyelim. Konumuzun daha bir netlikle algılanması ve bazı kafa karışıklıklarının (Portekiz örneğinden hareketle "yarı-sömürge edinebilir" tezini savunanlar) giderilmesi için Portekiz örneği üzerinde azıcık durmakta büyük yarar var.

Konumuzun başında hemen belirtelim ki Portekiz adı geçen sömürgelerini çok özel koşullarda elde etmiştir. Ve de korumuştur. Bu koşulları şöyle sıralayabiliriz.

Birincisi: Portekiz sömürgelerini serbest rekabetçi kapitalizmin ilk başlangıç (18. y.yıl) yıllarında ve son yüzyılında (19. y.yılın sonlarında) elde etmiş olması,

İkincisi: "Portekizin bağımsız egemen bir devlet" olması,

Üçüncüsü: 1701-14 İspanyol veraset savaşından sonra İngiltere'nin vesayeti (bağımlı) altında olması daha açıkçası, Portekiz'in İngiltere'ye bağımlılığı kendi sömürgelerini korumak için bir avantaj sağlamıştır. Şöyle ki, İngiltere rakipleri olan Fransa ve İspanya'ya karşı mücadelede Portekiz ve sömürgelerini kendine pekiştirmek (İngiltere) için koymuştur.

Dördüncüsü: Sömürgelelerinden gerek ekonomik, gerek diğer yönlerden güçlü olması gibi başlıca önemli etkenler Portekiz'in sömürgeler edinmesi ve koruması için özgül koşullardı.

Sıraladığımız koşulları, Portekiz taşımamış ve sahip olmamış olsaydı, Portekiz'de sömürge edinemezdi ve elinde koruyamazdı. Ki çağımızda -emperyalizm ile birlikte kısa bir süre içerisinde sömürgelerini yitirdiği de açık. Portekiz'in emperyalizmle birlikte de gelinen süreçte sömürgelerini yitirmemesini/yitirmeyeceğini düşünmek nesnel gerçekliğe gözünü kapamaktır. Portekiz sömürgelelerini yitirmekle kalmamış, emperyalizmle birlikte emperyalist devletlerin "yarı-sömürgesi" olmaktan kendisini kurtaramamıştır.

Bırakalım Portekiz gibi küçük kapitalist devletlerin emperyalizm çağında sömürge edinip/ sömürgelerini ellerinde tutmalarını/korumalarını bir kenara, Hollanda-Belçika gibi küçük emperyalist devletlerin "sömürgeler edindi/edineceklerini" söylemek dahi çok zor... Bu durumu şöyle dünyaya gözleri çevirip baktığımızda rahatlıkla görüp kavrayabiliriz.

Görüldüğü/görüleceği gibi, Portekiz örneği oldukça özel bir durumu arz etmektedir. Bu bağlamda Portekiz örneğinin Osmanlı (Türkiye) devletine uygunluğunu söyle-

yebilir miyiz? Hayır söyleyemeyiz(!)

Birinci paylaşım savaşından ve emperyalizmin karakteristik özelliklerinden haberi olan bir kimse görecektir ki çağımızda emperyalist devletler dışında sömürge siyasetini uygulayan eşdeyişle sömürgeler edinen başkaca ülkeler yoktur/gösterilemez.

Evet, yarı-sömürge devletler zaman zaman askeri işgallerle başka ülkeleri işgal ettiler/ediyorlar. Ancak bu, askeri işgalden öteye geçmiyor/geçiremiyorlar. Eşdeyişle askeri işgallerin yanısıra ekonomik işgali gerçekleştiriyor/buna gücü yetmiyor/yetmezde. Yakın tarihimizde bunun örneklerine rastlamak mümkün ve de var. Sözelimi bugün TC orduları Kıbrıs'ın Türk kesimini askeri olarak işgal etmiş durumda. Fakat bu Kıbrıs'ın Türkiye'nin sömürgesi olduğu ya da Kıbrıs için "sömürge" diyebilir miyiz/ anlamını doğrular mı? Kıbrıs'ta bir askeri işgal var. Ama bu, Kıbrıs için sömürge tanımlamamızı getirmez. Çünkü, Kıbrıs ekonomik olarak TC. devleti tarafından ilhak edilmemiştir. Ki buna da gücü yetmez. Üstelik sözcüğün tam anlamıyla "siyasi ilhakın" olduğu söylenemez.

Çünkü, kendi kurum ve kuruluşları (uluslararası diplomatik çerçevede tanınmasada) vardır, yeterli olmasada.

Kıbrıs örneğinde de olduğu gibi, emperyalizm ça-

ğında emperyalist devletler dışında hiçbir devlet başka bir ülkeyi ekonomik olarak ilhak edemez/buna gücü yetmez. Çünkü emperyalist devletlerin dışında kalan tüm ülkeler yarı-sömürge ve sömürge konumundadırlar. Dolayısıyla hepsi ekonomik ilhak altındadır ve de ezilmektedirler. Konuya ilişkin perspektifimizin doğruluğu ve yerindeliğinin daha bir pekişmesi/anlaşılması için Lenin yoldaşın emperyalizm üzerine 1920 yılında yaptığı bir konuşmadan kısa bir pasaj aktaralım.

"*Emperyalizmin ayırdedici özelliği bütün dünyanın gördüğümüz şu anda, büyük sayıda ezilen halklarla muazzam servetleri ve büyük bir askeri gücü elinde bulunduran küçük sayıda ezen halklara bölünmüş olmasıdır. Eğer dünya nüfusunu bir milyar yediyüzelli milyon olarak tahmin edersek, bunun bir milyanın üzerinde yaklaşık olarak bir milyar ikiyüz elli milyonu yani dünya nüfusunun aşağı yukarı %70'i ya doğrudan doğruya sömürge bağımlılığı düzenine bağımlı kılınmış, ya da büyük bir emperyalist devletin ordusuna yenilerek bir barış antlaşması gereğince bağımlı durumda tutulan ezilen halklardandır. Bu ayırım fikri halkları ezilenler-ezenler olarak ayırma fikri, gerek benim imzayla çıkanlar, gerek sonra yayınlananlar olsun, gerekse ROY yoldaşın imzasıyla çıkanlar olsun bütün tezlerde vardır.*" (20)

Yukarıda aktardığımız pasajdan da anlaşılacağı üzere dünyada ezilen halklar denince yalnızca sömürge ve devleti olmayan ezilen bağımlı uluslar anlaşılmalıdır, algılanmamalıdır. Emperyalist devletlerin dışındaki dahası

da onların baskısı altında (ekonomik/siyasi farketmez) olan tüm ulus ve ülkelerin halkları "ezilen halklar" kategorisine girer. Şöyle bir tümeyle formüle edebiliriz. Emperyalist devletlerin halkları ezen halklar kategorisine, emperyalist devletler dışında kalan diğer halklar ise tüm yarı-sömürge, sömürge ve diğer uluslar "ezilen halklar" kategorisine girer ve öyle tanımlanmalıdır.

Yine Lenin yoldaş emperyalizm üzerine yaptığı bir belirlemede, "uluslararası durumun özünü emperyalist ekonomik ilişkilerin teşkil ettiğini vurgulamakla bizim tüm yarı-sömürge sömürge ve bağımlı ulusların ekonomisi emperyalist devletler tarafından ilhak edilmiştir." Tezimizin doğruluk ve nesnelliğini pekiştirmektedir.

Lenin emperyalist devletlerin bu somut iktisadi güçlüklerinden dolayı, bir dizi ulusları ezdiğini vurgulayarak şöyle der: "*emperyalizm çağı bütün 'büyük' devletleri bir dizi ulusu ezme durumuna getirmiştir*" (21) Lenin'in bu belirlemesine şöyle uluslararası emperyalist devletlerle yarı-sömürge ve diğer ülkeler arası ilişkilere bir göz atıldığında, gayet somut olduğu ortada.

Bu belirlemeden kavranılması gereken esas nokta şu olmalıdır.

Bütün ezilen ülke ve ulusların (yarı-sömürge, sömürge ve diğer ezilen ulusların) ekonomisi, emperyalist devletler tarafından yönlendirildiği, eşdeyişle emperyalist devletlerin ekonomik ilhakı altında olduğunun somut gerçekliğini kavramak olmalıdır. Ki bundan hareketle de hiçbir "yarı-sömürge ülkenin başka

ülkeleri sömürgeleştiremeyeceği" kuramının somut bir belirleme olduğu bilince çıkarılmalıdır.

Bu noktanın açılımını biraz yapacak olursak:

Emperyalist devletlerin tüm yarı-sömürge, sömürgeler üzerindeki ekonomik ilhakı ve siyasi baskısı sonucudur ki, çağımızda (emperyalizmle birlikte) ulusal kurtuluş hareketleri emperyalizmi de hedeflemek zorundadır. Bu baskı ve ezilme sonucudur ki, yarı-sömürge ülkelerdeki "milli demokratik devrim" hedeflerinden birinin de emperyalizm olduğu (ulusal yanını teşkil ettiğinden) gerçekliktir. Emperyalist devletlerin ekonomik ve siyasi baskılarının sonucudur ki, çok uluslu yarı-sömürge ülkelerde geçmişte egemen ezilen ulusun arasındaki bir savaş olarak (pazar kavgası) emperyalizmi de hedeflemektedir. Çünkü, ezilen bağımlı ulusların ulusal devletlerini kurmalarının (kendi pazarlarını kendilerinin denetlemeleri) önünde engellik teşkil eden tek güç geçmişte (emperyalizm öncesi) olduğu gibi yalnızca egemen ulusun burjuvazisi değil, emperyalist devletler de buna ortak. Bu da somut olarak gösteriyor ki, milli baskı emperyalizmle birlikte daha bir genişlemiştir. Geçmişte olduğu gibi, milli baskıyı yalnızca egemen ulusun değil, emperyalist devletlerde buna ortak. Daha açık bir deyişle, sömürgeler direkt olarak emperyalistlerin denetiminde olduğundan (bunun tersi kanıtlanamaz), ora uluslarına milli baskıyı uygulayan sadece emperyalist devletlerdir. Çok uluslu yarı-sömürge devletlerde ise; emperyalistlerin ekonomik ve siyasi baskı-

sı olduğu gibi ulusal devletini kuramayıp milli baskı altında zorla tutulan ezilen bağımlı uluslar üzerinde baskısı mevcuttur.

Konumuzun/yorumumuzun daha bir aralıkla algılanması için, Lenin'in Asya ülkeleri için söylediği şu belirleme dikkatle okunup bilince çıkarılmalıdır:

"Asya'nın büyük bir kısmı, 'büyük devletlerin' sömürgelerinden yada ulus olarak büyük ölçüde bağımlı olan ve ezilen devletlerden oluştuğunu"(22) söylerken günümüz koşullarına da ışık tutmaktadır.

İşte bu tümcelerden de anlaşılacağı üzere, Lenin yoldaş dünyayı "ezen ezilen ülkeler" diye ikiye ayrılmasına baz olarak, "emperyalist ekonomik ilişkilerin" bütün uluslararası durumun özünü teşkil etmesini almaktadır. Buda göstermektedir ki:

Emperyalist devletler böylesine devasa ekonomik ve askeri güce sahip olmasalardı, ne dünyayı kendi aralarında paylaşabilirlerdi, ne de bu ekonomik gelişmelerin/üstünlüğün/farklılığının sonucu olarak başka ülkelerin/ulusların ekonomilerini ilhak edip onlar üzerinde siyasi baskı oluşturamazlardı. Özcisi, bu güçlerinin kaynağını ekonomiden ve bunun türevi olan siyasi üstünlüklerinden almaktadırlar.

Demek ki, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında bütün sömürge, yarı-sömürge ve tüm ezilen ulusların ekonomik ilhakını yalnızca ve yalnızca emperyalist devletler gerçekleştirebilir. Emperyalist devletlerin bu işi yaptıkları gün gibi açık ortada. Bir Irak'ın Kuveyt'i askeri olarak işgali gözönüne getirilir ve

emperyalist devletlerin cümbür cemaat Irak'a karşı takındıkları tavıra bakılırsa bu nesenel belirlememizin doğruluğu ve reelliği ortaya çıkar ve de anlaşılır.

Bu durumlar, soyut hipotezlerden, duygulardan hareket ederek değil de somut olgulardan hareket ederek, daha açıkçası diyalektik bir metodla irdelenirse/irdelenecek olursa, o zaman hiç bir karışıklığa (kafa) meydan kalmadan/bırakılmadan görülecektir ki; çok uluslu devletlerdeki (yarı-sömürge çok uluslu devletleri kast ediyoruz) egemen ezen ulusun ekonomik rezervleri de dahil, bütün ezilen sömürge ülkelerin pazarları, emperyalist tekeller tarafından sömürülmekte/yönlendirilmektedir (esas olarak). Bunu görmemek için siyasi olarak insanın kör olması gerek.

Ekonomik olarak hem Kürdistan'ın hem de Türkiye'nin emperyalist devletler tarafından esas olarak sömürüldüğünü, savunmamak, eşdeyişle bu kuramın tersini savlamak için, insanın beyninin ya dumura uğraması gerek, ya da ideolojik kaos içerisinde bulunmak gerek. Biri fizyolojik rahatsızlıksa, ikincisi ideolojik rahatsızlıktır. Her ikisi de sorunu doğru bir şekilde analize tabi tutamaz...

Eğer "Kürdistan, Türk komprador burjuvazisi ve büyük toprak ağaları tarafından ekonomik ilhaka uğranmış, Türkiye'de emperyalizm tarafından ekonomik ilhaka uğratılmış" diye savunuluyorsa, eşdeyişle birini emperyalist devletler, diğerini "yarı-sömürge devletler ekonomik olarak ilhak etmiş" deniliyorsa, o zaman bu mantalite sahiplerine şu sorumuz olacak: madem ki, "Ezilen bağımlı

ulusun proletaryası ezilen ulusun burjuvazisi tarafından esas olarak sömürülüyorsa, o halde aynı fabrika çatısı altında çalışan Türk işçileriyle Kürt işçileri arasında bir ekonomik (ücret vb.) ayrıcalığın olduğunu, somut ve net bir şekilde gösterebilirler mi? Hayır, gösteremezler! Çünkü, gerek Kürt gerekse Türk ve gerekse de diğer milliyetlerden işçilerin birbirinden farklı ekonomik ayrıcalıkları sözkonusu değildir. Oysa emperyalist devletlerin işçileriyle, bu devletlerin sömürdüğü yarı-sömürge, eşdeyişle tüm ezilen ülke işçileri arasında ekonomik ayrıcalıkların olduğunu gayet somut ve net bir şekilde göstermek mümkündür.

Konuya ilişkin Lenin yoldaşın, "ezen ülkelerin işçileriyle ezilen ülkelerin işçileri arasında ekonomik ayrıcalıklar var", belirlemesini aktarmakta büyük fayda var.

Ayrıcalıklara ilişkin Lenin şöyle der:

"Ekonomik bakımdan farklılıklar şudur: Ezen ulusların 'işçi sınıfı içindeki kesimler', bu uluslar burjuvazisinin, ezilen uluslar işçilerini fazladan sömürü yoluyla elde ettikleri' aşırı kârdan (superprofits) kırıntılar alırlar.' (abç) ve devamla şunu ekle-mekte. "Bundan başka, ekonomik istatistikler, ezilen uluslara bakışla, burada işçilerin daha geniş bir yüzdesinin 'kağıttan patron' ("Straw borses") haline geldiğini, 'daha geniş bir yüzdesinin işçi Aristokrasisine' (abç) yükseldiğini gösteriyor."(23)

Şimdi buna göre: "Türk işçilerinden Kürt işçilerinden fazla kırıntı" aldığını söyleyebilir/yada gösterebilir miyiz? artı, Türk işçilerinin Kürt işçilerine oranla "geniş bir yüzde-

sinin kağıttan patron haline geldiğini", eşdeyişle "İŞÇİ ARİSTOKRASİSİNE YÜKSELDİĞİNİ" Söyleyebilir miyiz/somutlanabilir mi? Hayır, gösterilemez! Çünkü, Türk işçileriyle Kürt işçileri arasında böylesine bariz ve net bir ekonomik farklılık yoktur. Oysa bu durum, tamda emperyalist ülke uluslarının işçileriyle, bu devletlerin yarı-sömürgeleri ve sömürgeleri durumundaki ezilen ulusun işçileri arasındaki ekonomik ayrıcalıklara uyarlıdır. Daha açıkçası, emperyalistler kendi yarı-sömürge, sömürgesi durumundaki ülkelerin işçi sınıfının sırtında elde ettiği aşırı kârdan -çünkü bura ülkeleri emperyalistler (tekeller) için daha ucuz işgücünü satın aldığı pazarlar durumundadır aşırı (fazla) kârdan kendi işçilerine kırıntı vermektedir. Ki bu durum kendi işçileri içerisinde geniş bir yüzdeyi ARİSTOKRASİ'ye yükseltir. Bu kuramın somuttaki gerçekliğini öğrenmek isteyenler, Avrupa'da çalışan/bulunan akraba ve arkadaş çevresinden rahatlıkla öğrenebilirler.

Yukarıda da izah etmeye çalıştığımız gibi, bütün ulus ve milliyetten işçileri, başta emperyalistler olmak üzere tüm milliyetlerin egemen sınıfı durumundaki komprador burjuvazi-sınıfsal olarak ortak bir şekilde sömürmektedirler. Ki bu sömürde aslan payını (çoğunluk) emperyalist tekellerin aldığını vurgulayalım.

Her iki ulustan ve tüm milliyetlerden (çok uluslu devletlerde) işçilerin birinin diğerine oranla ekonomik ayrıcalığının olmamasının tek nedeni, bütün ulus ve milliyetlerin iktisadi pazarlarının emperyalist devletlerin dene-

timinde olmasıdır. Bu durumun tüm yarı sömürge heterojen uluslu devletler içinde geçerli olduğunu vurgulayalım.

Evet, heterojen uluslu devletlerde ezen ulusun (egemen) işçileriyle ezilen ulusun-milli baskı altında zorla tutulan- işçileri arasında ekonomik bir farklılık ve buna ilişkin somut bir argüman (veri-delil) yok ve gösterilemez. Ama siyasi ve ideolojik yönden "hayli ayrıcalıklı olduklarını da" söyleyelim/vurgulayalım. Bunu yadsımak, eşdeyişle devlet içerisinde siyasi olarak egemen ve güçlü olan ulusun (tüm çok uluslu devletlerde aynı durum sözkonusudur) işçilerine, "ideolojik olarak tepeden bakmaları-ezilen ulusun işçilerine-hakim karşılamaları öğretildiğini" yadsımak, ezilen ulusun milli baskı altında zorla tutulduğunu yadsımakla eşdeğerdir. Egemen ulusun kendi kaderini tayin ederken (kendi adına siyasi bir devletin olması) ezilen ulusların kendi kaderlerinin tayin hakkının ilhak edilmesi, iki ulus arasındaki siyasi bir ayrıcalıktır.

Bu durumun temel nedenini, yazımızın öncesi bölümlerinde Lenin'den aktarma yaparak izah etmeye çalıştığımız gibi, "Doğu Avrupa ve asya'da ulusların doğuşu ve şekillenmesi aşamasında (19. ve 20. y.yıl) devlet içerisinde siyasi (idari ve askeri) olarak 'en güçlü olmaları' yazmaktadır." diye belirtmiştik.

Çok uluslu devletlerde egemen ulusun işçilerinin ideolojik ve siyasi olarak ezilen ulusun işçilerine oranla ayrıcalıklı olmadıklarını savunmak/görmezlikten gelmek, nasilki; "egemen ulusun ezi-

len ulus üzerindeki milli baskısını reddetmekle eşdeğer bir tavır ve davranışsa; öyle de: "emperyalist devletlerin yarı-sömürge ve diğer tüm ezilen uluslar üzerindeki ekonomik baskı/ilhakını artı siyasi baskısını görmemekte; burjuvazinin doğirmenine su taşır. Ve de proletaryanın gerçek hedeflerini saptırır. Her iki bakış açısının yanlışlığı ve gericiği ortada. Bunu fazlaca tartışmak istemiyoruz. Çünkü yararı yoktur. Çünkü, her iki davranışta sonuçta sosyalşovenizm ve burjuvaziye hizmet eder/etmektedir. İkisi de idealist iplikten dokunmuş burjuva/küçük burjuva ideolojileridir çünkü.

Özet olarak: yukarıda da izah etmeye çalıştığımız gibi, çok uluslu devlet olan yarı-sömürgelerin tümünde ezen ulusun işçileriyle ezilen ulusun işçileri arasında ekonomik bir ayrıcalık yoktur. Bunun nedenlerini açıklamıştık. Bunun dışında, egemen efendi uluslarla ezilen milli baskı altındaki ulusların işçileri arasında siyasi ve ideolojik ayrıcalıkların olduğunu; bu ayrıcalığın temel saikini (neden) uluslaşma öncesi aşamada devlet içerisinde askeri ve idari olarak en güçlü halk olmasından kaynaklandığını, somut bir tarzda ortaya koymuştuk. Yine bu türden gelişim seyrinin tüm çok uluslu devletler içinde geçerli olduğunu vurgulamıştık. Bu kuramsal belirlemelerimizi Lenin ve Stalin'den aktarımlar yaparak somutlamıştık.

Şimdi ise, konumuzla yakından ilişkisi bulunan "SEVR ANTLAŞMASININ" bazı hususlarına kısa bir göz-atacağız.

Devam Edecek.

"OLAĞANÜSTÜ HAL" UYGULAMASI VE SHP'NİN BUNALIMI

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın iş başına gelmesinden bu yana, tam 12 yıldır Türkiye Kürdistan'ı Faşist Diktatörlüğün askeri yönetimi, zulümü ve açık katliamları altındadır. Faşist TC, Kuzey Kürdistan'daki durumu "olağanüstülük"le" açıklayarak dünya kamuoyunda kendisini haklı göstermeye çalışmaktadır. Ne için, kimin için olağanüstülük? Öncelikle bunu açıklığa kavuşturmak gerekiyor. Kuzey Kürdistan'da bir olağanüstülüğün yaşandığı doğrudur. Ancak bu olağanüstülük Türk hakim sınıfların açıkladığı gibi Türkiye halkının çıkarlarını zedeleyici, Türkiye halkının çıkarlarına ters bir olağanüstülük değildir. Hakim sınıflar için olağan durum, Kürt ulusunun kendi varlığını inkar etmesi, her türlü sömürü ve talana boyun eğmesi kısacası yaprak bile kımıldamaması durumudur. Aslında doğru bir tarzda düşünüldüğünde böyle bir durum olağanüstü olarak değerlendirilebilir. Çünkü hiç bir ulus zorla, zulümle, baskıyla kendi varlığını inkar etmez, böyle bir durum karşısında diz çökmez, çökmemelidir. Ve yine hiç bir halk, bir kaç

şiş göbekli ve kalın enseliler tarafından, emeğine el konulmasına, üreten ve yaratan kendisi olmasına rağmen yinede kendisinin aç kalmasına, ülkesinin emperyalist talancılara satılmasına seyirci kalmaz, kalmamalıdır da. İşte neyin olağan, neyin olağanüstü olduğuna bu açıdan yaklaşmak gerekiyor. Eğer bir halk, bir ulus sömürüye, talana, zulüme, asimilasyon ve jenoside varan katliamlara sesini çıkarmıyor, boyun eğiyorsa orada hakim sınıflar için her şey normal, ortalık sülman yani "olağan" bir durum var demektir. Ama kitleler cephesinden veya ezilen bir ulus cephesinden olaya bakıldığında orada "olağan", bir durum değil, olağanüstü bir durumdan sözedilebilir. Soruna böyle yaklaşıldığında-ki doğru olan budur, -şu andaki yaşanan durumu şöyle açıklamak gerekiyor.

Kürt ulusu, yıllardır ezilen bir ulus olma, boyunduruktan kurtulma mücadelesi içerisinde. Yani kendi kaderini kendisini tayin etme çabası içerisinde. Bu Kürt ulusunun en doğal hakkıdır. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme mücadelesi ezilen

ve sömürülen Türkiye halkları açısından "olağanüstü" bir durum değil, olması gereken bir durumdur. (Tabi burada hangi şartlarda bir ulusal hareket, sınıf partisi tarafından desteklenir, hangi koşullarda desteklenmez sorununa girmeyeceğiz. Bu, şu anda konumuzun dışında bir sorundur.) Eğer Türk hakim sınıfları, Kürt ulusunun KKTEH'na saygılı davransalardı, buna rağmen Kürt ulusu bir savaşı tercih etmiş olsaydı o zaman, Kürt ulusu için olağanüstü bir durumdan sözedilebilirdi. Ama Türk hakim sınıfları, Kürt ulusunun KKTEH'na saygılı olmadıkları gibi, katliamlara girişmeleri, bir ulusu yok sayma tavırları söz konusudur. Bu durumda o ulusu, ulusal mücadele verme hakkını kim olağanüstü bir durum olarak değerlendirebilir. Ortada bir olağanüstülük varsa o'da TC'nin devlet terörüdür.

"Olağan", "olağanüstü" kelimelerine yüklenen anlamlar bu durumda şunu ifade etmek için kullanılmakta, "haksızlık", "haksızlık"... Yani TC, Kuzey Kürdistan'da, "olağanüstülükten" söz ederken, Kürt ulusunun ulusal isyanını haksız, kendi katliamlarını ve

bir ulusu yok sayma ve yok etme politikasını ise haklı ve meşru göstermek istemektedir. Eğer TC "olağan" bir durumdan söz etseydi, orada her şey kendisi için sülman, işler tıkırında yürüyor anlamına gelecekti.

Şimdi Kuzey Kürdistan'da "olağanüstü durum var" demekle TC haklı mıdır? veya meşru bir zeminde midir? Hayır. Haklı olan Kürt ulusudur ve meşru alanda Kürt ulusunun ulusal mücadelesidir. Öyle ise olağanüstülükten, yani haksızlıktan sözedilecekse bu, TC'nin zorbalığı, zulümü, katliamları ve Kürt ulusunu yok sayma, yok etme politikası ve terörüdür. Aslında kelimenin gerçek anlamı kendisine yüklenildiğinde hakim sınıfların bu tavır "olağanüstü" bir şeyde değildir. Çünkü bu, onların kendi sınıf karakterlerinin ta kendisidir. Yani bütün bu katliamlar, sömürüler, talanlar onların her zamanki olağan tutum ve davranışlarıdır. Peki bu, meşru, haklı ve doğru bir tavır mıdır? Elbetteki HAYIR! Kısacası Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Etme mücadelesi Türk burjuvazisinin açıkladığı gibi herhangi bir olağanüstü durum veya kelimeye yüklenen anlama göre Kürt ulusunun herhangi bir "haksız" tutumu söz konusu değildir. Olağanüstülük hakim sınıfların çıkarlarının zedelenmesi, Kürdistan pazarının ezen ulus burjuvazisinin denetiminden çıkması noktasında söz konusudur. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının çıkarları açısından her-

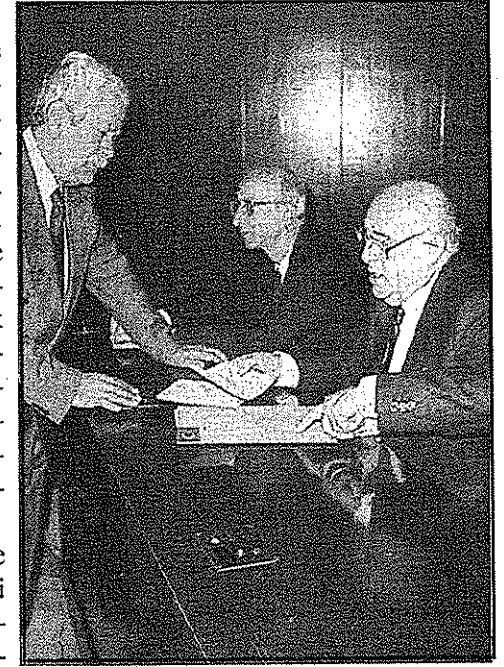
hangi bir olağan üstülükten sözedilemez. Şu anda Kürt ulusal mücadelesine her ne kadar ezilen ulusun milli burjuvazisi önderlik ediyorsa da, Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Kendisinin Tayin Etme Hakkı onun en doğal hakkıdır. Hakim sınıfların iddia ettikleri gibi "bölücülük" gibi sözcüklerin arkasına gizlendirilmeye çalışılan sömürü, zulüm ve katliamlara sessiz kalmamalı, mücadele edilmelidir. Kürt, Türk ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının gerçek anlamda kurtuluşunun ortak düşmana karşı, proletarya partisi öncülüğünde ortak mücadeleden geçeceğini de akıldan çıkartmamak gerekiyor.

"2935 sayılı ve 25/10/1983 tarihli 'Olağanüstü Hal Kanunu'nun" kapsam başlıklı 2. maddesinde yasanın özü şu sözcüklerle açıklanıyor.

"Bu kanun... temel hak ve hürriyetlerin nasıl sınırlandırılacağı veya nasıl durdurulacağına.. ilişkin hükümleri kapsar." (Hürriyet gazetesi, 15.3.1992)

Halkımızın temel hak ve hürriyetlerini ortadan kaldırmakla, olağanüstü halin kimin ve hangi sınıfların çıkar ve menfaatleri için uygulandığı açıkça görülmektedir. Elbetteki bu, biz ML'ler ve devrimciler için kavranılmayacak, anlaşılacak bir durum değildir. Ama hakim sı-

nflar hala Olağanüstü Hal Kanununun Türkiye halkının menfaatleri gereği uygulandığı demagojisini yapabilmekte ve kitleleri kandırabilmektedirler. Halkın temel hak ve hürriyetlerini ortadan kaldıran bir kanunun, halkın yararına olduğu iddiasını ileri sürmek

hiç bir akılsız insanın işi olamaz. Ama Türk hakim sınıfları hem böylesine kitleler aleyhine yasalar, kanunlar çıkarırlar ve hemde utanmadan çıkar meydanlarda bu kanunların halkın yararına olduğunu söyleyecek denli iki yüzlü riyakardırlar. Demirel, eğer muhalefet partileri "Olağanüstü Hal Kanunu'nun kaldırılması yönünde oy kullanırlarsa, "Köy köy, kasaba kasaba dolaşarak kendilerini halka şikayet ederim" diyor. Ayrıca birde tanrıya şikayet edecekmiş. Mübarek, sanki tanrının elçisi(!) Bu kadar piş-

kinlik, bu kadar riyakarlık gerçekten her babayığidin kârı değil. Hem halkın temel hak ve hürriyetlerini hiçe sayan, katliamların, işkencelerin yasallaşmasını sağlayan kararın uzatılmasını isteyeceksin, hemde buna engel olanlar olursa, onları halka şikayet edeceksin. Aslında şikayete gideceği yer halk değil, efendileri ABD emperyalizmidir. Ama şunu herkes bilmelidir ki, kimin kulluğunu yaparlarsa, yapsınlar, halka zulüm edenlerin, katliamları, baskıları halka reva görenlerin sırça sarayları er veya geç halk tarafından başların yıkılacaktır. İnsanlık tarihi boyunca bu hep böyle oldu bundan sonra da böyle olacaktır.

"Olağanüstü Hal"

4 ay daha uzatıldı.

Uzun süreden beri, Baharda veya Newroz Bayramında, "Kürt ulusunun toplu ayaklanma başlatacağı" yönlü propagandalar yapılmaktadır hakim sınıflarca. Bu yüzden "Olağanüstü Hal Kanununun kaldırılmasının mümkün olmadığı" demagojisini tekrarlayıp durmaktadırlar. Aslında Türkiye Kürdistanına, kendileri her türlü askeri yığınak yapmaktadırlar. "PKK, halkı ayaklandıracak" kisvesi altında kendileri kitle kıyımına giriştiler. Bu durumda "olağanüstü hali" kaldırmaları zaten düşünülemez. Bir yandan askeri yığınak yapıp, diğer yandan "Olağanüstü Hali" kaldırmak kendi gerçeklikleriyle çelişir. PKK'nın, toplu bir ulusal hareket başlatması şu aşamada mümkün değil. Böy-

le bir şey şimdiden Kürt ulusunun ölüm fermanını imzalamaktan başka bir anlam ifade etmez. Çünkü hem genel olarak Kürt ulusu buna hazır değil, hem PKK henüz beyaz ordu karşısında ordulaşmış değil. Henüz gerilla savaşını yaşayan bir hareketin birden bire toplu saldırıya geçmesi düşünülemez. Eylemlerde bir yoğunlaşma olabilir ve daha geniş kitlelerin desteğini sağlayabilir. Ama bunun adı toplu ayaklanma değildir. PKK'nın bu aşamada söylendiği gibi bir toplu ayaklanma başlatacağını sanmıyoruz. Hakim sınıflar bu türden yaygaralar kopartarak başlattıkları kitle kıyımının meşru zeminini hazırlamaktadırlar. Olağanüstü Halin uzatılmasının nedeni de budur.

Evet, Kürt ulusunun ulusal bayramı olan Newroz 21 Mart'ta ülkenin bir çok kentinde özellikle Kürdistan'da şanına layık bir biçimde kutlandı veya kutlanmak istendi. Ancak Türk hakim sınıflarınca aylar önce başlatılan "Newroz bayramında toplu ayaklanma olacak" demagojisi ve bu demagojinin perde arkasında tezgahlanan katliam senaryosu 21 Mart ve takip eden günlerde gerçekleştirildi. Yürüyüşe geçen kalabalık kitlelerin üzerine atılan bombalar ve yağdırılan kurşunların sonucunda ortaya çıkan bilanço, kadın, kız çocuk ve gençlerden oluşan yüze yakın ölü ve yüzlerce yaralı... Aylar önce başlatılan senaryo buydu ve gerçekleştirdilerde. BBC muhabirleri kalabalık kitleler üzerine durup durur-

ken rast gele ateş edildiğini, ateş emrini telsiz anonslarında kendilerinde duyduklarını bütün dünya kamuoyuna açıkladılar. Türk hakim sınıflarının aylar önce başlattıkları "toplu ayaklanma" demagojisini PKK yalanlamayıp tam aksine PKK liderinde zaman zaman bu tür sözler sarf etmesi Türk hakim sınıflarını daha rahat ve daha cüretkâr davranmaya itmiştir. Bir anlamda PKK, Türk hakim sınıflarının elindeki kartı göremeyip onların istediği minderde döğüşme oyununa gelmiştir denebilir. Bu işin bir yanı. Ama madalyonun bir yüzü de var ki bizce önemli olan budur. Süren bu savaşta PKK'nın hedefinin ne olduğudur. Halk Savaşı verdiğini ve sınıf hareketi olduğunu iddia eden bir hareket savaşın uzun süreli olacağını, daha bir kurtarılmış alanı, kızıl siyasi üssü bile yokken ve Halk Savaşı'nın ilk aşaması olan gerilla savaşı içerisinde iken, şehirleri kuşatıp kurtarma gibi Halk savaşının en son aşamasını hayata geçirmeye kalkışmaz. Çin'de 1930'larda bunu uygulayanlar oldu ve sonuç yenilgiyi getirdi. Mao Zedung yoldaş bunlara karşı acımasızca bir ideolojik ve siyasi mücadele başlattı ve 1935'de Parti içinde ML anlayışı hakim kıldı. Şimdi PKK'nın böyle ale acele kentleri kuşatması, toplu ayaklanma söylemleri ne anlam ifade ediyor? Bizce gerçek anlamda bağımsız bir Kürdistan yerine, Türk hakim sınıflarını bu tür eylemlerle sıkıştırarak kısa sürede özerk, eyalet veya federatif bir takım

haklara razı ederek işi bitirmek ve Kürdistan pazarından yararlanmak istiyor. İş böyle olunca elbetteki seçeceği mücadele biçimi de böyle olacaktır.

Bu konu üzerinde daha fazla durmak istemiyoruz. Çünkü yazımızın ana konusu bu değil, sadece konuyla ilintisi olduğu için değinmek istedik. Evet sonuç olarak sahneye konan senaryoyu hakim sınıflar oynamaya başladılar. Yani olağanüstü hal 4 ay daha uzatıldı ve 21 Mart katliamı gerçekleştirildi. Kürt halkını yeni katliamların beklediğini söylemek için kahin olmaya gerek yok. Burada bir parantez açıp öyle ise ne yapılmalı sorusuna çok kısa bir yanıt vermek istiyoruz. Önce ulusal hareketin önderliğini yapan PKK'nın neyi hedeflediğini çok önceden açıklamıştık. Bugün artık bu, ayan beyan ortadadır. Öyle ise Kürt halkının gerçek kurtuluşu Türkiye proletaryası ve halkıyla birleşmesinden geçeceği gerçeğini anlamak gerekiyor. İkincisi; "toplu ayaklanma" saçmalığının önüne geçmek ve Kürt halkı üzerinde oynanan katliam oyunlarının boşa çıkartılması gerekiyor. Bunun için Türkiye proletaryasının bu katliamlara seyirci kalması ve Türkiye devrimci hareketinin üzerine düşen sorumluluklarını zaman kaybetmeden yerine getirmesi gerekli ve zorunludur. Artık dergi sayfaları arasındaki sözde kınamalar bir anlam ifade etmemekte, Türk hakim sınıflarını fiili olarak köşeye sıkıştırıp katliamların önüne geç-

cek taktikler üretilmeli ve buna uygun mücadele verilmelidir. Faşist diktatörlüğün demokrasi oyununa daha ne kadar aldanılacak. Türkiye'de "toplu ayaklanma" hayalleriyle daha ne kadar yaşanılacak. Bütün bunlar mücadeleyi dergi sayfaları arasına hapsedmenin teorilerinden başka bir şey değildir. Ve elbetteki bunlar hakim sınıfların işine yarmakta ve Kürt halkının yalnız kalmasına, Kürt ulusal burjuvazisi ve küçük toprak ağalarının, şeyhlerin, imamların önderliğine terk edilmesini beraberinde getirmektedir. Türkiye proletaryası ve Türkiye devrimci hareketlerini bu katliam karşısında somut adımlar atmaya çağırıyoruz. Parantezi burada kapatıp konumuza dönelim. Sonuç olarak "Olağanüstü Hal" konusunda söylenecek tek söz var, o da Türk burjuvazisi için Olağanüstü Halin devam ettirilmesinden başka bir yolun olmayışıdır. "Kürt realitesi"ni sözdede olsa kabul etmek zorunda kalan hakim sınıfların şu andaki politikaları önce ulusal hareketi tümüyle bastırmak, sonrasında kısmi demokratik reformlarla Kürt sorununun çözümünü belirsiz bir geleceğe ertelemektir. Bunun için de Kürdistan'a asker, silah sevkiyatına hız vermede, uluslararası emperyalist destek almak için oldukça gayretkes davranmaktadır.

SHP'nin Bunalımı

Seçim meydanlarında "iktidara geldiklerinde Olağanüstü Hal'i kaldıracaklarını, koruculuk sistemine son vere-

ceklerini, 12 Eylül'ün bütün izlerini sileceklerini" her fırsatta dile getiren SHP, seçimden beklediğinin aksine ancak üçüncü parti olarak yenilgiyle çıktı. Aslında SHP'yi üçüncü parti durumuna yükselten HEP'in, SHP içinde seçimlere katılımıydı. Bu olmasaydı SHP'nin üçüncü parti olma şansında hemen hemen mümkün değildi. Sonuçta HEP destekli SHP ancak üçüncü parti olarak parlamentoya girebildi. HEP, kürt ulusal burjuvazisinin reformist kanadını oluşturan ve Türk burjuvazisi tarafında kurulmasına göz yumulan bir parti. Amaç, silahlı mücadele temelinde yükselen Kürt ulusal hareketini böylesi bir reformist parti etrafında, onun potasında eritmek, silahlı mücadeleyi nötralize etmek. Amacın bu olduğu bugün çok daha açık bir biçimde görülmektedir.

SHP'nin seçim yenilgisini fırsat bilen Baykalcı kanadı SHP'yi olağanüstü Kurultaya çağırıldı. Ancak İnönü ince bir kurnazlıkla Kurultayı 2 ay sonraya erteletti. O koşullarda Kurultaya gidilseydi İnönü'nün kaybedeceği açıktı. Olağanüstü Kurultaydan önce, hakim sınıflarında istemiyle DYP-SHP koalisyon hükümeti gündeme geldi. DYP ile birlikte hükümeti oluşturan SHP'nin İnönü'cü kanadı Parti içindeki yerlerini bu vesile ile biraz daha sağlamlaştırmış oldular. Ve nihayetinde yapılan olağanüstü Kurultayda İnönü az farkla yeniden kazandı. Ancak SHP içindeki bunalım bitmedi, bitinceye benzemiyordu. Ve

nihayetinde şiddetlenerek devam ediyor.

Hükümetin bir ayağı olarak iş başına gelen SHP seçim meydanlarındaki söylevlerini unutuverdi ve Olağanüstü Hal'in, koruculuk sisteminin gerekli ve zorunlu olduğunu söylemeye, söylemekte öte devamını sağlamaya başladı. Elbetteki İnönü, babasının mirasçısıydı, bu mirası devam ettirecekti. Bunda şaşılacak bir şey yok. Ancak hükümetin sahte demokratikleşme ve reformlar söylevlerine inananların hayal kırıklığına uğradıklarını söyleyebiliriz. Bunların başında da PKK gelmektedir. Çünkü PKK SHP'ye destek verirken SHP'nin sahte söylevlerine pek inanmıştı. Hatta bu desteğini hükümet işbaşına geldikten sonrada bir süre devam ettirdi. Ancak söylenenlerin birer aldatmaca olduğunu geçte olsa anlayınca HEP'in SHP'den ayrılıp HEP çatısı altında grup oluşturmalarını istemektedir.

Olağanüstü halin yeniden uzatılması kararına HEP kökenli milletvekilleriyle birlikte RP'de olumsuz oy verdiler. Bu, SHP içerisinde bunalımın gittikçe derinleştiğini gösterirken, diğer yandan HEP-RP ittifakı mı gündeme geliyor sorusunu kafalarda oluşturmaya başladı. Olabilir. Çünkü Kürt burjuvazisi, Türk burjuvazisinin desteğini almadan adım atmaya hiç bir zaman tercih etmedi.

AT emperyalizmin uşağı ve hiziplerin yuvalandığı SHP bunalımı daha da derinleşerek devam edeceğe benzemekte

ve hükümette daha uzun süre kalma ihtimalide pek görülmemektedir. Önümüzdeki süreçte SHP yeni olağanüstü Kurultaylara hatta bölünüp parçalanmalara gebecektir. Hakim sınıflar SHP'nin yerine, DSP'yi geçirme gayreti içinde olacaklardır. Çünkü Ecevit hala halk nezdinde "sosyal demokrat" görünümü, kafası çalışan en has uşak olma adaylığını devam ettiriyor. Hakim sınıflar için politikada da epeyce göz doldurmaktadır. "Sosyal Demokrat" görünümü Ecevit, aslında bu dönemde faşist ve ırkçı yüzünü açıkça ortaya koydu. Hatta zaman zaman burjuva basınında Musolini benzetmeleri, gündeme geldi. Özellikle Kürt ulusal sorununa Türkes'lerden, Demirel'lerden ve İnönü'lerden daha açık ve azgınca saldırdı. Kürt ulusal mücadelesinin katliamlarla bastırılmasının akıl hocalığını açıktan açığa yaptı. Hatta öylesine pervasızlaştığı Irak Kürtlerinin katliamı içinde planlar yapıp sundu Türk burjuvazisine. Bütün bunlara rağmen Ecevit killeler nezdinde iyice teşhir edilemezse; dağılmaya yüz tutan veya kitlelerin güvenini yitirdiği SHP'nin yerine oturtulması hiç de olmayacak şey değildir.

HEP'in, SHP ile seçimlere ortak katılımı ilk etapta SHP için (milletvekili sayısı bakımından) bir başarı gibi görülmeye başlandı. SHP içinde meydana gelen çalkantıların ana nedenlerinden biri oldu. Çünkü, "üniter devlet" anlayışına sonuna kadar bağlı bir parti ile Kürt ulusal burjuva-

zisinin menfaatlerini gündemde tutan HEP'in aynı çatı altında uzun süre kalmaları düşünülemezdi. Kaldığı bugün hakim sınıfların bazı klikleri, HEP'e Kürt ulusunun temsilciliği misyonunu yüklemek istemektedir. Yani yükselen silahlı ulusal mücadeleyi HEP'i kullanarak nötralize etmeyi planlamaktadırlar. Bu biçimiyle HEP'in SHP'den kopartılması kaçınılmazdır. Ve nihayetinde HEP milletvekilleri İnönü'nün bütün çabalarına rağmen, Olağanüstü Halin yeniden uzatılmasına red oyu verdiler. "Üniter devlet" politikasını savunan SHP açısından bu tavır gerçekten de önemli bir tavidir ve SHP, HEP yol ayrımının ana eksenini oluşturmaktadır.

Demokrasi, şeffaflık, insan hakları, halka şefkat vaatleriyle iş başına gelen DYP-SHP koalisyon hükümeti 100 günlük icraatları içinde vaatlerinin hiç birisini yerine getirmedikleri gibi katliamlar, kayıplar, işkenceler birbirini kovaladı ve ardından Türkiye Kürdistan'ında "Olağanüstü Halin" devam ettirilmesine okey denildi. Bugün gelinen aşamada Kürt ulusal sorunu Ankara'nın krizi ve önemli bir çıkmazı olarak devam ediyor. Oylarının büyük bir çoğunluğunu Kürdistan'dan alan SHP içinde bu kriz, çok daha üst boyutlarda yankısını bulmaktadır. Bu durum koalisyon hükümetinin ömrünün pek uzun olmadığını işaret etmektedir ve Demirel'in kısa bir süre sonra yeni bir hükümet arayışı içine girmesi kaçınılmaz gibi görünmektedir.

GENÇLİK ÜZERİNE

OSMANLI DÖNEMİNDE GENÇLİK VE MÜCADELESİ

Dünyanın belli başlı ülkelerinde feodalizme karşı, genç burjuvazinin önderliğinde yürütülen mücadelelerin bir sonucu olarak burjuva-demokratik devrimleri gerçekleşirken, Osmanlı imparatorluğu tarihsel geleneğini sürdürüyordu, yani talana ve yağmaya devam ediyordu. Bununla beraber kendi içinde ilkel sermaye birikimi çok sancılı bir emekleme dönemindeyken, Batı'da kapitalizm meta ihracından sermaye ihracına geçmiş ve borçlandırma yoluyla burjuva devrimini gerçekleştiremeyen feodal ülkeleri kendi sömürge ve yarı-sömürgesi durumuna getirmeye başlamıştı.

Askeri-feodal bir karaktere sahip olan Osmanlı imparatorluğunda, emperyalizmin ahtapot ağı içerisine düşmekten kendini kurtaramamıştı.".... Osmanlı imparatorluğunun gittikçe daha çok bir yarı-sömürge haline gelmesinde, parçalanmasında ve çökmesinde, gırtağına kadar borca batmış olmasının büyük payı vardır. Çeşitli defalar alınan düşük ihrac değerli ve yüksek faizli borçlar, öyle bir noktaya ulaşmıştır ki, alacaklarını tahsil için (1883'te) emperyalist ülkeler, "Duyün-u

Umumiye"yi, sanki devlet içinde devlet olan bu teşkilatı kurmuşlardır. Duyün-u Umumiye, altı bin kadar memuru ile imparatorluğun dört bir köşesine bir ahtapot gibi yayıldı. Ve uzun yıllar feodal saltanatla "Duyün-u Umumiye" saltanatı yan yana, iç içe yaşadı. Türkiye'nin emekçi halkını haraca kesti, borçlar artıkça İngiliz-Fransız ve giderek Alman emperyalistlerinin siyasethakkümü arttı. Emperyalist ülkeler bunların sermayedarları, elçileri, konsolosları vs. devlet nüfuzunu geniş ölçüde ellerine geçirdiler ve bunu talanlarını, vurgunlarını kat kat artırmak için kullandılar. Peki borçlar ne için kullanıldı? Yatırım için mi? Hayır, tersine çoğu zaman yatırımdan başka başka amaçlar için kullanıldı. Yeni borçların önemli bir kısmı, zaten eski borçları kapatmak için kullanılıyordu, bir elle alınan öbür elle veriliyordu. Geri kalan paralar ise, genellikle, feodal aristokrasinin ve hanedanlığın güçlenmesi, paşalar saltanatının sürüp gitmesi için harcanıyordu." (İ.K. Seçme Eserler).

Böylesine bir dönemde gençliğin iki örgütlülüğü söz konusu oldu: İki 1865'te Jön

Türklerin kurduğu ve amacı meşrutiyeti getirmek olan bu hareket, Osmanlı döneminin ilk gençlik hareketi oldu. Halkla bütünleşmeyen ve emperyalist ülkelerle işbirliği içinde olan bu hareket, Abdülhamit baskısı ile yüz yüze kalınca, kısa sürede faaliyetini yürütemez duruma geldi.

Osmanlı döneminde gençliğin ikinci örgütlenmesi ise 1899'da oldu. Askeri Tıbbiye mektebinden beş öğrenci "İttihat-ı Osmani" adlı bir örgüt kurdular, daha sonra ittihat ve Terakki Cemiyeti adını alan bu örgüt, İstanbul'da yayıldı; Mülkiye, Harbiye ve Tıbbiye öğrencileri arasında destek görüp, genişledi ve sonradan İttihat ve Terakki Perver Fırkası (Partisi)'na dönüştü. Bu harekette emperyalist ülkelerle işbirliğinde olan ve meşrutiyeti getirmeyi amaç edinen, milliyetçi ve işbirlikçi bir karaktere sahipti. Bu süreçte, gençliğin aktivitesinde milliyetçi nitelikte, kıpırdanışlar ve değişimler oluyordu. Bu sürecin bir devamı olarak, feodal Osmanlı saltanatının baskıcı politikasına karşı içten içe gelişen ve halkla bütünleşmeyen 1908 Jön Türk Hareketi başladı.

Jön Türk Hareketi'ni

oluşturan, Avrupa'daki Burjuva Devrim'lerinden etkilenen Osmanlı gençleri, ülkeye dönerek Subaylar ve Akademiklerde örgütlendiler. İstemleri ise, burjuva demokratik Devrimi değil, "reform"ların ötesine gidememekteydi. Bu "Hareket" süreci içerisinde, Alman Emperyalizmine göbekten bağlı olan, Mustafa Kemalinde içinde yer aldığı "İttihat ve Terakki Perver Fırkası"nda kendisini ifade etmişti.

İttihat ve Terakki'cilerin Osmanlı Devletini I. Paylaşım Savaşına soktukları (1914) dönemde gençliği'de savaşa sürerek kırdırıştır.

1916 Aralık ayında Gençliğin kurmuş olduğu M.T.T.B. (Milli Türk Talebe Birliği) ise burjuva milliyetçisi bir karaktere sahip bir örgüttü. Bu örgütün faaliyetleri ise, 1928-29 dönemlerinde Kemalist sloganları tekrardan öteye gitmeyen "Vatandaş Türkçe Konuş", "Yerli malı kullanalım" gibi kampanyalar düzenlemek, 1933'te Yataklı vagon şirketinin protesto gösterileri, 1934'te Bulgaristan'daki Türk mezarlarının tahrip edilmesini protesto eden, düzenin tamda istediği türden faaliyetler yürüten milliyetçi bir örgüttü.

1934 yılı sonlarında gençlik, revizyonist TKP önderliğinde kurulan "Komünist Gençlik Teşkilatı" ile tanıştı. Bu örgüt (KGT), İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa, Kayseri, Adana, Balıkesir, Aydın, İzmit, Diyarbakır, Trabzon, Sivas ve Eskişehir'de şubeler açtı. O güne kadar ilk defa böylesine yaygınlaşan bu örgüt, bildiri dağıtma faaliyetin (1 Mayıs)den ötürü tutuklamalarla yüz yüze kalıp kapa-

tıldı. Bu tutuklamaların ardından, İstanbul'da yeniden örgütlenmeye giren revizyonist TKP, öğretmen Mümtaz Muhtarrem'in önderliğinde "TKP Genç Komünistler Federasyonu"nu kurdu. Birbirinin devamı olan bu iki gençlik örgütüne ideolojik-siyasi önderliği yapan sınıf işbirlikçisi revizyonist TKP, bu gençlik örgütlerine sunduğu perspektif ile düzen içi mücadeleyle sınırladığı bu gençlik teşkilatlarını hedefsiz bırakarak kendi kendini yadsır bir duruma getirmişti.

1937 yılında gençliğin milliyetçi-Turancı bir protesto gösterisine daha tanık oluyoruz. "Hatay"ın Türkiye topraklarına katılması için yaptığı gösterilerle gençlik kendi durumunu bize açıklıyordu.

1948'de bu tarihte İTÜ Talebe Birliği önderliğinde TMTF (Türkiye Milli Talebe Federasyonu) kuruluyor.

1952'de ise TMGT (Türkiye Milli Gençlik Teşkilatı) bir kaç derneğin bir araya gelmesiyle oluşuyor. (Kadın derneği, İzci dernekleri, Kızılay kurumu, Yeşilay gençlik kolu ve TMTF'nin birleşmesiyle meydana geliyor). Bu dernekler öğrenci gençliğin örgütlenmesinde önemli bir basamak oldu. Bu dönemde gençlik örgütlerinden MTTB'de varlığını sürdürmekte. Ve karşı-devrim cephesinde kimliğine uygun faaliyette bulunmaktaydı. Bu faaliyetlerinden iki örnek alalım; 1950 genel affından faydalanan Nazım Hikmet'in bırakılmasına karşı çıkan bildirilerle, yine okullardaki Komünizm propogandasını kınayan bildiriler yayınlandı.

Bu tüm anti-komünist faaliyetlerinin yanında, milli-

yetçi-Turancı yüzünü de zaman zaman gösterdi. 16 Nisan 1950'de "Kıbrıs Türkünür", "Kıbrıs Türktür" diye başlayan bildiriler ve "Cumhuriyete bağlılık" vb. bildirimler yayımlandı. Yine bu dönemde Atatürk büstlerine yapılan saldırıları kınamak ve Nurculuğa karşı bildirimlerle Kemalizme bağlılığını sunan MTTB, CHP'nin safında yer alırken, TMTF ise DP çizgisinde faaliyet yürütüyordu.

4 Aralık 1954 yılında SBF Fikir Kulübü kuruluyor. Fikir Kulübünün diğer gençlik örgütlerinden ayırıcı özelliği ise, demokratik özgürlükler talebiyle yola çıkması idi. Ne varki, bu şiarla hareket eden FK. mevcut düzen içinde demokrasi ve özgürlük talebinin çözümünü görüyordu. Fikir Kulübünün amacına uygun olarak öğretim üyeleri ile öğrenciler F.K. kuruluşunda yan yana yer aldı. F.K. kuruluşuyla beraber bir dizi seminerler düzenlendi. Konferanslar organize etti. Paneller, açık oturumlar topladı. F. Kulübünün düzenlediği tartışmalar öğrenci ve aydın kesim içinde geniş ilgi uyandırdı. Konuşmacı olarak, öğrenciler, bilim adamları, politikacılar, öğretim üyeleri katıldı. İktidarın yayın organı (DP'nin) bu toplantılara yer verip, Kulübü komünistlerin denetiminde olduğu ima edilmeye başladı. Dönemin muhalefet partisi tarafından DP'ye karşı yönlendirildiği iddiaları Menderes tarafından tekrarlanıp durdu. Bu dönemde yine burjuva muhalefetin bir yayın organı durumunda olan Forum dergisi de F.K. ile bir çok noktada ortak hareket ediyordu. Demokrat Parti iktidarının yayın yolu ile karşı

çıktığı F.K. ve Forum dergisinde bu defa da fiiliyatta tavır almaya başladı. Aralık 1956'da SBF geleneksel açış törenine katılan F.K. üyesi ve Forumcu dekan Turan Feyzi-oğlu konuşması bahane edilerek bakanlık emrine alındı. Dekanın bakanlık emrine alınmasını protesto eden öğrenciler, dersleri boykot ederek ve siyah kurdelelerle olayı protesto ettiler. Daha yaparımca olsun diye Cumhurbaşkanlığına telgraf çekerek olayı kınıyor, Dekanlarının dönmelerini istiyorlardı. Öğrencilerin bu eylemleri sürerken FK'nün birçok üyesi polis tarafından gözaltına alınıp, sorgulanıyor, okul idaresince birdizi baskılar uygulanıyor. Ve okulun içinde F. Kulübünün faaliyetine son vermek için okuldaki odası kapatılıyor. Bunun üzerine okul dışına taşan Fikir Kulübü faaliyetlerini okula dışında da sürdürmeye devam ediyor.

28-29 Nisan öğrenci gençlik olayları o güne kadar yapılan en geniş ve demokratik gençlik hareketiydi. 29 Nisan (555 K.) SBF Fikir Kulübünün ön ayak olmasıyla gerçekleşen bu gençlik olayı ise şöyle gelişti: DP iktidarının "Tahkikat Komisyonları"na protesto etmek için İst. Üniversitesi'nde düzenlenen gösteriye polislin müdahalesiyle gösteriler okul dışına taştı. Beyazıt Meydanında devam eden gösteri polisle çatışmaya dönüştü, bu olaylar esnasında Turan Emeksiz, öğrenci gençliğin mücadelesinin ilk şehidi oldu. 29 Nisan'da olaylar İstanbul'dan Ankara'ya taştı. Ankara'da 29 Nisan günü Hukuk Fakültesi öğrencileri okul içinde toplanarak bir gün önce İstanbul'da

ölen arkadaşları Turan Emeksiz için saygı duruşunda bulunmak üzere iken, polislin müdahalesiyle karşılaşıyorlar. Bunun üzerine öğrenciler saygı duruşunda bulduktan sonra, "Hürriyet, Hürriyet" sloganları ile tepkilerini dile getirirken, polis dağılmalarını bildik yöntemlerle dile getiriyordu. Çıkan çatışmada öğrencilerin yardımına koşan SBF'li arkadaşları da olaya katılınca çatışma daha da büyüyor. Öğrenciler "Menderes istifa, Hürriyet" sloganları ile okulun içine çekiliyorlar. Daha sonra sıkıyönetim komutanı olan general'le yapılan görüşmeden de bir sonuç çıkmayınca, askeri birliklere ateş emri verilmiş ve bu ateş altında SBF'nin duvarları parçalanırken, fakülteye giren polis öğrencileri yaka paça dışarı çıkarmıştır. Bu olaylardan 58 SBF öğrencisi tutuklandı. DP bu olayların arkasında CHP milletvekillerinin olduğunu açıkladı. 29 Nisan'da öğrencilerin uğradığı bu saldırıyı yanıtlamak üzere, yeni bir eylem örgütlediler. Bu eylemin şifresi olan 555 K idi. Bu şifre günlerce öğrenciler arasında yayıldı. Örgütlediği üzere 5. ayın 5'inde saat 5'te Kızılayda yapılan gösteri binlerce insanın katılımıyla gerçekleşti. Bu göstericilerin arasında kalan Menderes yuhlanıp, tartaklanmıştı.

"Önderlikten yoksun kitlelerin kendilerinden devrim yapmaları elbette beklenemezdi. Onlar sadece dışlerini sıkıp, öfkelerini içlerinde biriktirdiler ve zaman zaman taşladılar.

Orta burjuvaziye gelince: Bunların istedikleri sınıf nitelikleri icabı "yazma hürriyeti", "konuşma hürriyeti" gi-

bi, çok sınırlı bir takım demokratik taleplerin ötesine geçmiyordu. Bütün sınırlılığın ve miyopluluğuna rağmen, elbette bu taleplerde ilericiydi. Öte yandan, aynı şeyleri, kendisi için, muhalefetteki komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları kligi'de istiyordu. Türkiye'de orta burjuvazi ve bu sınıfa dahil edilebilecek demokratik aydınlar, oldukça güçlüdür. Fakat, her yerde olduğu gibi oldukça miyop, uzlaşıcı ve kararsızdır. Barışa yatkındır. Fakat bu gücü arkasına takan komprador burjuva ve toprak ağaları kligi, hasmını alt edebilecek önemli bir koza sahip demektir. Yukarıdaki şartlar komprador büyük burjuvazinin muhalefetteki kligi CHP ile ortaburjuvazinin geniş kesimleri arasında, "kısmi burjuva demokratik haklar" talebi etrafında bir ittifakın doğmasına yol açtı. CHP muhalefetin önderliğini ele aldı ve orta burjuvazinin ve gençliğin heyecanlı atılımını kendi iktidarı yönünde ustalıkla kanaliz etti. 27 Mayıs darbesiyle iktidarı ele geçirdi." (İK. SE. sf. 152-153). Bu dönemde gençliğin mücadelesi boyutlanıp özgürlük gibi, demokrasi gibi bir amaca yönelmişti. Ancak, özgürlük ve demokrasinin böylesine düzen partilerinin bayrağı altında olmayacağını o günün koşullarında gençlik henüz bilince çıkaramamıştı. Buna rağmen gençliğin ilk defa böylesine güçlü bir harekete sahip olması, demokrasi, özgürlük için meydanlara dökülmesi gelecek açısından iyi bir zemin olmakla beraber o gün için ilerici bir hareketti.

27 Mayıs 1960 tarihinden 12 Mart 1972'ye kadar geçen süre Türkiye Devrimci

Hareketi'nin tarihinde ciddi gelişmelerin ve nitel sıçramaların olduğu bir dönemdir. Bu gelişmeye en çok sosyalizmin dünya çapında prestij kazanması ve Marksist-Leninist eserlerin Türkçeye çevrilmesi katkıda bulunmuş ve etkilemiştir. Öğrenci gençliğin bu gelişimi, ülkemiz sınıf mücadelesinde olağanüstü bir yükselme kaydetmiştir.

"Bir orta burjuva akımı olan TIP hareketi, işte böyle bir ortamda, orta burjuvazi'nin henüz hızını kaybetmediği bir ortamda doğdu. Sonradan kendisine "Sosyalizm" maskesi takacak olan bu akımın, Anayasa'nun sınırlarını biraz zorlayan reformist talepleri bile, kitlelerde, gençlik ve aydın saflarında büyük ilgi ve destek gördü. CHP, gençliğin ve aydınların desteğini kaybetmeye başladı. Bunun üzerine gerici klikler telaşa düştüler. Birbirlerini suçlamaya giriştiler." (İK. SE. sf. 154) Gençlik olanca coşkusıyla bir yanda sosyalizm maskesi takan TIP hareketinde faaliyet yürütürken, bir yanda da SBF-Fikir Kulübü öncülüğünde diğer fakültelerde F.K'ler oluşturmaya giriştiler. Bu çabaların bir sonucu olarak ODTÜ'de, Fen Fakültesinde, Gazi'de, Dil Tarih'te, Ziraat Fakültesi'nde ard arda F. Kulüpleri kuruldu. Bu ara gençlik eylemleri de devam ediyordu.

1963'te Köy Enstitülerinin kapatılmasını protesto için yürüyüş düzenlediler.

1965'te Zonguldak'ın Kozlu bölgesinde maden işçilerinin ücretlerini arttırmak için gittikleri grevin üçüncü günü, jandarma tarafından zorla işbaşı yaptırılmak istenmesiyle çıkan çatışmada iki

işçi ölürken 30'dan fazla işçinin de yaralandığı haberi duyulunca, SBF-Fikir Kulübü olayı protesto etmek üzere 17 Mart 1965 tarihinde sessiz bir yürüyüş düzenleyerek olayı protesto eder. Yürüyüşün ardından Basın-İş, Yapı-İş, Pancar-İş, Sağlık-İş, SBF-FK ve Hukuk Fakültesi derneğinin ortaklaşa yayınladıkları bir bildiriyle işçilerin katledilmesini ve hükümetin işçi ve ücret politikasını protesto ederler.

17 Aralık 1965 günü SBF-FK, OTCF-FK, Fen Fakültesi Fikir Kulübü, Hukuk Fakültesi Fikir Kulübü, Yüksek Öğretmen Okulu Fikir Kulübü'nün bir araya gelmesiyle Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF) kuruldu. İlk dönemlerinden farklı olarak öğrenci gençlik akademik-demokratik ve ekonomik boyutlu bir dizi eyleme girmiş, ve süreç içerisinde; Ziraat Fakültesi-FK, İTÜ-Edebiyat Fakültesi, İÜ-Fen Fakültesi Fikir Kulübü, Erzurum Atatürk Üniversitesi İktisat Fakültesi-Fikir Kulübü, Eğitim Fakültesi-FK, Karadeniz Teknik Üniversitesi-FK, İktisadi Ticari İlimler Akademisi FK, İÜ. Orman Fakültesi Toplumcu Fikir Kulübü, Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi-FK, İÜ. Tıp Fakültesi-Toplumcu FK, Ankara Teknik Öğretmen Okulu-FK, İstanbul Yüksek Öğretmen Okulu-FK, Ankara Basın Yayın Yüksek Okulu-FK, İzmir İTİA-FK, İst. Güzel Sanatlar AK-FK, İst. Hukuk Fakültesi-FK, Erzurum Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı-FK, Ege Üniversitesi-FK, İst Üniversitesi İktisat Fakültesi-FK'lerinin katılımıyla daha da güçlenen FKF, öğrenci gençliğin büyük

bölümünün harekete geçirilmesinde önemli bir duruma gelmişti.

Fikir Kulüpleri temelinde örgütlenen öğrenci gençlik, "YÖN" hareketinden ve TIP'ten yoğun olarak etkilenmiştir. Orta burjuvazinin reformcu taleplerini savunan TIP seçimlere girdi ve 15 milletvekili çıkardı. Gençlik, sosyalizmi kurma savıyla ortaya çıkan TIP'in peşine takıldı. Ancak reformcu TIP gençliği potasında tutmakta zorlanıyordu. TIP'in dışında gelişen devrimci öğrencilerin akademik-demokratik ve ekonomik boyutlu ama "güvenlik güçleri" ile karşı karşıya gelen eylemleri TIP'ten tepki görünce, gençlik TIP'den yavaş yavaş koptu.

Bundan sonra öğrenci gençlik içinde MDD (Milli Demokratik Devrim) tartışmaları başladı. "Yön" dergisinin 30 Haziran 1967'de kapanmasıyla onun düşünsel mirası olarak 17 Kasım 1967'de "Türk Solu" dergisini çıkarıp onun etrafında toplandılar. Gençliği bu dönemlerde etkisi altına alan TIP ve Türk Solu dergisinin siyasi ve ideolojik hattına bakmamız gerekir. Tarih bu kesitini İbrahim yoldaşın değerlendirmesiyle aydınlatalım.

"...İktisadi buhranın gitkçe derinleşmesi, hakim sınıflar arasındaki çelişmelerin şiddetlenmesi ve bunlara bağlı olarak işçi-köylü ve gençliğin şiddete dayanan eylemlerinin yükselmesi karşısında revizyonist klik, suratına yeni bir maske takarak bu eylemleri pasifleştirmeye girişti. M. Belli saflarında yeni bir gelişme ortaya çıkmıştı. Bir yanda, gençliğin kendiliğinden gelme mücadelesini temsil

eden ve bu anlamda aktivizmi savunan küçük-burjuva gençlik önderleri, öbür yanda da her türlü aktif mücadeleyi reddeden pasifist burjuva unsur vardı. İkinci grubun başını M. Belli ile birlikte şimdiki şafak revizyonistleri çekiyordu. TDGF Kurultay'ında mücadeleye açığa çıktı. Bilindiği gibi bir süre sonra yayın organları da ikiye ayrıldı ve PDA dergisi çıkarıldı. O günkü adıyla PDA revizyonizmi, gençliğin kendiliğinden gelen hareketlerine tercüman olan küçük-burjuva önderlere karşı uzun müddet M. Belli'nin sağcı çizgisini savundu. PDA'nın birinci sayısında, "biz Türk Solu'nun açtığı yolda yürüdük", "Türk Solu ve PDA, hareketimizin değişik ihtiyaçlarına cevap veren iki yayın organıdır" diye yazdılar. Böylece M. Belli çizgisine bağlılıklarını açıkça ilan ettiler.

M. Belli ise, bir ara ortada bir tavır tıkmadı. Gençlik kitlelerinin büyük çoğunluğunun PDA revizyonizmine cephe alması üzerine, ustaca bir manevrayla "askeri darbe" emellerine daha müsait görüldüğü TDGF yöneticileri tarafında yer aldı. M. Belli'yle, tipik küçük-burjuvalar olan gençlik önderleri arasında böylece bir ittifak doğdu. Gençlik kitlelerine bunlar hakim oldular. PDA revizyonist kliği, görüşlerine sadakatle sarıldığı M. Belli'nin ihanetine uğradı. Bunun üzerine ufak tefek değişiklikler yapmak zorunda kaldı. Ama Mihri öz değişmedi. (İK. SE. s. 265-66)

1968'de FKF yöneticiliğine MDD'ciler seçildi. Bu dönemde FKF milli birlik komitesinde yer alan ideolojik

olarak milli burjuvaziyi temsil eden radikal gruplarca kurulan "27 Mayıs Milli Devrim Derneği" ile birleşerek "Devrimci Güç Birliği"ni oluşturdu. Kısa bir süre sonra, TIP, FKF'yi yeniden eline geçirdi. MDD'cilerde "Devrimci Öğrenciler Birliği"ni (DÖB) kurdular. 1969'da FKF'nin üçüncü kurultayı TIP ve MDD'cilerin koalisyonu ile sonuçlandı. Ekim 1969'daki FKF dördüncü kurultayında grubun adı "Devrimci Gençlik Federasyonu" (Dev-Genç) oldu. Artık FKF gençlik gruplarının bir kitle örgütü niteliğinden uzaklaşarak, TIP ve MDD'cilerden daha farklı bir çizgiye, bir siyasal eğilim olarak ortaya çıktı.

Bu dönemde öğrenci gençliğin eylemleri yoğunlaşmaya başladı. 67 Kıbrıs bunalımıyla anti-emperyalist hareketlerde kendini gösterdi. 6. Filo ziyaretlerinde yapılan gösterileri sindiremeyen egemenler, öğrencilerin üzerine polisi saldırttı. Bu hızla yurtlara yapılan baskınlarda Vedat Demircioğlu, öğrenci gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesinin ilk, öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesinin ikinci şehidi olarak, gençliğin mücadelesinde bayraklaştı. Bu gösteriler "Nato'ya hayır" kampanyaları, akademik-politik eylemlerle sürüp giderken, gençlik eylemleri 68'li yıllarda uluslararası gelişmelerle etkileşim içine girdi.

68 olayları bütün dünyada geniş bir gençlik hareketi yarattı. ÇİN'de BPKD'nin derin ideolojik izlerini taşıyan ve onun temel sloganlarıyla sürdürülen hareketler, birçok ülkede işçi sınıfının mücade-

lesine engin katkılar sağladı. Ve işçi sınıfı hareketiyle bütünleşip ona döndü. 1968-1969'lardaki toprak işgallerine öğrenci gençlikte katıldı. 16 Şubat 1969'da İstanbul'da işçi-öğrenci yürüyüşünde faşist çetelerin saldırısına uğradılar, Kanlı Pazar olarak tarihe geçen bu saldırıdan, Mart 1971'e kadar öğrenci gençlik 20'den fazla şehit vermiştir.

Gençliğin mücadelesi bu dönemde boyutlanmış, işçi-köylü sorunlarına kendiliğinden bir tarzda da olsa, pratikte sahip çıkışlara dönüşmüştü; Trakya'daki topraksız köylülerin toprak işgallerine, İstanbul'da Demir Döküm Sungurlar, Horoz Çivi, Pertriks, Ege Sanayi, EAS Akü, Gıslavat, Gamak, Singer ve Derby fabrikalarındaki işçilerin grev ve direnişlerine, yine 15-16 Haziran büyük işçi yürüyüşüne vb., toprak işgalleri, grev ve direnişleri fiili katılımıyla işçinin-köylünün sorunlarını sahiplenmesi, devrimci mücadelenin gençlik içindeki boyutunu da bize açıklamaktadır.

"Gençlik hareketleri, elbette küçük-burjuva karakterlerinden ötürü bir sürü zaaf ve sakatlıklar taşıyordu! Bu tabii bir şeydi! ve ancak, işçi, köylü kitleleri arasında kök salmış bir komünist partinin önderliği gençliğin mücadelesini, geniş emekçi yığınların mücadelesiyle birleştirebilir ve bu zaaf ve sakatlıklardan kurtarabilirdi. Fakat henüz komünist bir önderlik yoktu! Çeşitli revizyonist klikler, en başta M. Belli kliği, gençliği kendi emellerine alet etmek için, elinden gelen her şeyi yapıyor, gençlik hareketleri üzerinde etkili oluyorlardı!

Gençlik hareketinin tabiatından gelen zaafarla revizyonizmin etkisinden ileri gelen zaafalar birleşince, ülkemizin bu yiğit evlatlarının devrimci potansiyeli çıkmaz yollarda çar çur ediliyordu.

PDA kliği, gençliğin, gittikçe ağırlaşan faşist baskılara karşı şehitler vererek yürüttüğü militan mücadelesini dışarıdan seyretmekle ve ona sövmekle yetindi. Bu, onun gençlik kitlesinden tamamen kopmasına yol açtı." (İK. SE. sf. 266-267)

Bu dönemde Türkiye Devrimci hareketinin tarihinde bir nitel sıçrama görülür, bir yanda 50 yıldır Türkiye devrimci hareketinde var olan siyasi eğilimlerin pasifist-reformist niteliği dışalanarak, devrimci ve özellikle ihtilalci anlayışın gelişerek etkin bir hale gelmesi. Bir yandan ise, reformist-revizyonist ve fokocu anlayışlara karşı silahlı mücadeleyi esas alan ve ilk kez ulusal soruna ML bir anlayışla yaklaşan, hala revaçta olan Kemalizmin gerçek yüzünü tüm yönleriyle açığa çıkaran proletaryanın Öncü'sünün doğuşudur.

Dünya'da ve ülkemizde derinleşen ekonomik kriz ve gelişen sınıf mücadelesinin yarattığı bunalım sonucu, emperyalist efendilerinin direktifleriyle hakim sınıfları yeni bir askeri darbe hazırlığına yöneltti. 12 Mart 1971'de askeri faşist bir darbeye, halkın mücadelesine kanlı bir saldırı başlatıldı. Daha emekleme sürecinde olan örgütlerin lider kadroları katledildi, tutuklandı.

12 Mart AFC'sinin "dikensiz gül bahçesi" yaratmak gayesiyle sınıf mücadelesinin yürütüldüğü her alanda başlattığı teröre gençliği de dahil etti. Gençliğin devrimci mücadelesine önemli darbeler vuruyor, örgütlüğünü dağıtarak, gençliğin militan mücadelesini geriletliyordu. Devrimci örgütlerin ağır örgütsel darbeler alması öğrenci gençliği derinden etkiliyor ve her yenilgi döneminde olduğu gibi, gençlikte önemli oranda bir yılgınlık ve dağınlık baş gösteriyordu. Bu sınıf mücadelesinin her döneminde sıkça görülen bir gerçekliktir. Devrimci durumun yükseldiği ve devrimci önderliğin kitlelerle kaynaştığı dönemlerde, gençlik hızla militan mücadeleye atılır; ancak devrimci durumun gerilediği ve öncünün önemli darbeler aldığı dönemlerde yılgınlık ve başıbozukluktan en çok etkilenen gençliktir. Ama, bu yılgınlık ve dağınlık fazla sürmez;

12 Mart'tan sonra, yeniden gelişmeye başlayan toplumsal muhalefete birlikte, gençlikte mücadele içinde görülmeye başladı. Sınıf mücadelesi bu dönemde hızlı bir gelişim gösterdi, gençlikte bu mücadelede en öndeydi. Hakim sınıfların gençliği sınıf mücadelesinden yıldırarak, kendilerine hizmet eden köleler haline getirmek için, uyguladığı planlarda en önemlileri faşist terör ve katliamlardı.

12 Mart AFC'sından sonra ilk devrimci gençlik örgütü 1973'te İst. Üniversitelerinde okuyan gençlerin oluşturduğu İYÖKD (İstanbul Yüksek Öğ-

renim Kültür Derneği) ve daha sonra da, Ankara'da kurulan ADYÖD (Ankara Demokratik Yüksek Öğrenim Derneği) ile toparlanmaya başladı. Gençlik örgütlüğünü oluşturma çabasının ürünü olan ve bir çok siyasal anlayışın bu İYÖKD ile gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesinde ortak hareket halkası yakalanmaya çalışıldı. Bu dönemde İYÖKD'nin İstanbul'un bütün üniversitelerinde büyük bir etkinliği ve örgütlülüğü söz konusuydu. Yine bu dönemde örgütlediği kampanyaların başında (1973 sonu 1974 başında) "tutsaklara özgürlük"-AF kampanyası idi. Bir diğer kampanyası "NATO'ya Hayır" kampanyasıydı. Yine bu dönemde sürdürülen "Özerk Üniversite" kampanyası da öğrenci gençliğin büyük çoğunluğunun katılımıyla İYÖKD'nin yürüttüğü faaliyeti güçlendirdi.

Ancak, bu ortak hedeflerde birlikte hareketin dış yönüyle olumlu bir görünümüne rağmen, olumsuz bir gerçeklikte kendini gösteriyordu. O'da; siyasi gurup çıkarları, küçük-burjuva bireycilikleri ve dar bakış açısının bir sonucu olarak bu kitle demeklerini kendi tekellerine dönüştürme çabasının sonucu ayrılık gündeme geldi. Ve İYÖKD'nin 1974 yılındaki I. Olağan Kongresinde öğrenci gençlik siyasal saflaşmasını yaşadı. Bir yanda silahlı mücadele yürüten (TKP/ML-TİKKO, THKP-C ve THKO) anlayışının savunucuları, diğer tarafta silahlı mücadeleye karşı çıkan siyasal eğilimler.*⁽¹⁾

Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları devlet gücünü gençliğin yükselen bu mücadelesini engellemek için, seferber ettiler. Halka ve devrimcilere karşı saldıran resmi ve sivil faşistler, öğrenci gençliğin mücadelesinin önüne set çekmek için kullanıldı. Bu faşist terör nasıl örgütlendi? ve esas amacı neydi? 12 Mart AFC'sinin gelişimiyle beraber, rahat bir örgütlenme, imkanına sahip olan faşist teşkilatlar MİT, emekli subay-polis idaresinde ülkücü komandolar yetiştirilirdi; ülkü ocaklarının şube sayısı 1974-76'ya kadar 600'e çıkarıldı. 1974 sonrası ülkücü işçiler derneği, Büyük ülkü derneği, ülkücü Teknik Elemanlar derneği, ülkücü esnaf ve sanatkarlar derneği, ülkücü maliyeciler ve iktisatçılar derneği, ülkücü gazeteciler cemiyeti, milliyetçi işçi sendikaları konfederasyonu, ülkücü hukukçular derneği, ülkücü polisler birliği. vb. "kitle örgütleri"ni oluşturmalarını bir yandan tamamlarken, bir yandan da devrimcilere, demokratlara dahası kendilerinden olmayan emekçi halka karşı saldırılarını sistemli bir şekilde artırıyorlardı. Bu sal-

dırları organize eden, yönlendiren MİT-polis destekli MHP, Kontr-gerilla, dahası devletin resmi ve sivil güçleriydi. Bu "ülkücü komandolar" daha sonra saldırılarında TİT, ETKO gibi isimler kullandılarsada, tümünün tek merkezli faşist örgütler olduğu gerçeğini gizleyemediler. Yukarıdaki faşist örgütlenmenin kısa sürede bu kadar genişlemesi ve imkanlara kavuşmasının tek bir açıklaması var;*(2) 12 Mart AFC'sinin halka karşı başlattığı faşist terörün devamı olarak sürdürülmesi planlanan faşist teröre, sivil teşkilatlanmanın devam etmesidir. Bundaki, gaye bu faşist örgütlenmenin örgütlenme tarzında kendisini göstermektedir. a) Yüksek okulları ve yurtları işgal etmek, b) Okullarda devrimci öğrencileri terörle yıldırarak gençlik üzerinde kendi ideolojilerini egemen kılmak, c) "Savunma Kuvvetleri" kurarak şehirlerde küçük gruplar halinde konumlanmak ve savaş düzeni içinde olan bu grupların başında emekli subay ve polislerin bulunmasını sağlamak, faşist öğrencilerin devrimci öğrencilere karşı saldırılarında dışardan okullara girmesi. Bu örgütlenmenin (burada bir

kaç örnek aldık) asıl amacının elbetteki kendi ideolojilerini egemen kılmak olduğu bir gerçek. Ancak, Devlet güçlerinin gelişen halk muhafetini kırmak için, faşist terörü örgütledikleri de bir gerçektir. Faşist terörün katliamlara varan örneklerinden de bir kaç tane olarak esas konumuza, yani devrimci gençliğin mücadelesine dönelim:

8 Mart 1974 günü 35-40 kadar silahlı faşist komanda İstanbul Atatürk Öğrenci Sitesine (AÖS) baskın düzenler, onlarca öğrenci yaralanır. (Bu baskınlar defalarca tekrarlanır).

2 Aralık 1977'de ÖDTÜ öğrencilerinin faşist komandolar tarafından bombalı ve silahlı saldırısında bir öğrencinin ölümüne 56 öğrencinin yaralanmasına neden oldu.

16 Mart 1978 İst. Üniversitesinde okul çıkışında öğrencilerin üzerine bomba atan ve panik içinde koşuşan öğrencileri mevzilerinden otomatik silahlarla tarayan faşist komandolar, 7 devrimcinin katline 31'i ağır olmak üzere onlarca öğrencinin yaralanmasına neden olan bir katliamı daha gerçekleştirerek yüzlerce polislin hiç bir müdahalesi ile karşılaşmadan olay

I. Konferansı ile merkezi yapıya kavuşan proletarya partisi gençlik yığınları içinde ML Gençlik Birliği oluşturma anlayışında olmuş ve geniş gençlik yığınları içinde yürüttüğü çalışma ile belli bir güce ulaşmıştır. Ancak gençliğin örgütü merkezleştirilip bir program ve tüzüğe kavuşturulması yoluna gidilmemiştir. Akademik-Demokratik platformda kısa bir süre için yaşam bulan YDYB (Yeni Demokratik Yüksek Öğrenim Birliği) ile YDOB (Yeni Demokratik Orta Öğrenim Birliği) ile orta öğrenim gençliğine yönelik çalışmaları olmuştur. Merkezi bir çalışmadan yoksunluk ve YDYB, YDOB'nin kısa süreci kapsayan çalışmaları, proletarya partisini gençlik yığınları içinde olması gerektiği noktaya ulaştıramamıştır. Genel anlamda kendiliğindenci ve sağ çizgi, dönemin Parti önderliğinin P. çizgisinden uzaklaşmasının alana yansımaları olmuştur. Bu süreçte Gençlik içindeki etkili olan Sol oportünist ve kimi sağ oportünist anlayışlara karşı etkili bir ideolojik-siyasi mücadele yürütülemedi. Özellikle 70'li yılların ikinci yarısında gençlik yığın olarak Sivil faşist terör merkezli demokratik ve akademik mücadeleleri geliştirdi. 80 öncesi halk muhalefetinin kendiliğindenci yükselişinde önemli bir yer tutuyordu. Bu yüzden.

*(2): Hakim Sınıflar, kendilerine karşı gelişen Toplumsal muhalefetin kitleselleşmesi ve militanlaşan bir karakter kazanması karşısında, Halk sınıf ve tabakalarının gözünde gittikçe teşhir olan iğrenç yüzlerini biraz olsun gizleyebilmek için MİT ve Polis aracılığıyla Kontr-gerilla, faşist ve gerici örgütlenmeleri genişlettiler ve Devrimcilerin, Komünist, Demokratların ve Emekçi halkın üzerine saldırdılar. Bu "politikaya"da; o dönem iktidarda olan Hakim sınıf sözcüsü Demirel şu adlandırmayı yapıyordu; "iti ite kırdırma politikası"

* (1): ML'ler yenilgi sonrası örgütsel inşaa ve yaşadığı iç sorunlardan dolayı, gençlik yığınlarını öz örgütünde toplayan bir çalışma gerçekleştiremedi. 1978'e kadar yaşadığı bölgesel döneminde bu durumun önemli payı vardı. 1978

yerinden uzaklaşıyorlar. Polis bu türden saldırılardaki misyonuna uygun davranıyor ve faşistleri görmezlikten geliyor.

28 Nisan 1978 Gaziantep'te öğrencileri tarayan faşistler üç öğrencinin daha katliamını gerçekleştirdiler.

Öğrenci gençliğe yönelik katliamlardan bir kaç örnek verdik. Şimdi Devrimci gençliğin mücadelesine dönelim.

Gençliğin, akademik, demokratik, siyasal gösterileri, miting'leri, işgalleri ve anti-faşist, anti-empyralist mücadeleleriyle okullar sınıf mücadelesinin önemli bir alanına dönüşmüştü. Devrimci mücadelenin fizillenip boy attığı ve daha sonra mücadelenin diğer alanlarına profesyonel kadro sağlayan üniversiteler, egemenlerin dikkatinden kaçmamış ve okulların "anarşi ve terör" yuvası olduğu şeklindeki açıklamalarla yükselen mücadelenin bastırılmasına yönelik planlara başladıklarını ima etmişlerdi.

Yıllardır gençliğin mücadelesini bastırmak için başvurdukları faşist terörle bir yere varamadıkları gibi, her defasında daha güçlü direnişle karşılaşmalarının egemenleri arayışa soktuğunu o günkü açıklamalarında bulmak mümkün.

Bu arayış temelinde, ilk adımı,*⁽³⁾ 1978'de ilan edilen bölgesel sıkıyönetimle atıldılar. Ve gençliğe yönelik ilk uygulamalarını üniversite ve benzer okullarda "öğrenim huzuru" sağlamak bahanesiyle, okulları/kışla nizamına sokmaya çalıştılar ve 12 Eylül

1980'e kadarki süreçte her okulda jandarma veya polis karakolları oluşturdular. Gençliğin her türlü sosyal, siyasal, kültürel etkinliğini denetim altına aldılar. Okulların giriş-çıkışların (kışla nizamı gibi) da öğrencilerin üzeri aranmakta, kimlik kontrolü yapılmakta ve aramalar ders-hanelere kadar kaydırılmaktaydı. Okullar bir kışla nizamına sokulmaya çalışılmış, herhangi bir ters hareketin okuldan atılmaya, polis tarafından sorgulanmaya neden olacağı bilinen bir gerçeklik olmuştur.

Tüm bu uygulamalara rağmen gençliğin devrimci mücadelesi durdurulamamış ve her gün biraz daha boyutlanarak sürmüştü. Bu durum egemenlerin daha ciddi "çözümler" bulmak noktasında hem fikir olmalarını sağlamıştı; "çözüm" bulunmazsa durumları daha da kötüleşecekti. Öğrenci gençlik tüm bu faşist uygulamalara rağmen, direnmesi ve mücadelesini boyutlandırarak sürdürmesi, emekçi halkın üzerinde olumlu bir etki bırakıyor ve egemenlerin otoritesini sarsıyordu. Evet, bu gidişe son vermek için, hakim sınıflar, empyralist efen-dilerinin kapılarına koştular, beceriksizliklerinden ötürü yüzleri kızarmasına rağmen, sadık bir uşak olmanın verdiği dalkavuklukla acil bir "çözüm" istediler ve CIA merkezlerinde arayışlarına "köklü çözüm" buldular. Efendilerinden aldıkları talimatlar üzerine (dünyada yaşanmış benzer olaylarında ışığında), yıllardır hazırladıkları kanlı "çözüm"ü

12 Eylül 1980 tarihinde ülkenin üzerinde uygulamaya soktular.

1980 öncesi devrimci hareket kof ve legalizmin batağına batmış, örgütler arası legal dergi, dernek yarışı almış başını gitmekteydi. 12 Mart AFC'sından sağlıklı dersler çıkarılmamıştı. İK'nın perspektifinden önemli derecede sağa kayan Öncü de bundan nasibini almıştı. Devrimci hareketin legalizm, dergicilik, dernekçilik batağında debelendiği bir dönemde, 12 Eylül 1980'de AFC iş başına geldi. Ve önemli bir direnişle karşılaşmadan devrimci hareketi tırpanlamaya girişti. Devrimci hareket kısa sürede yenildi. Ve Öncü'de bundan nasibini aldı. Öncü'nün yenilgisinin esas nedeni subjektif etkenlerden kaynaklanıyordu. Gençlik hareketleri de bu dönemde kırılmış, binlerce genç zindanlara doldurulmuştu.

AFC'nın gelmesiyle giriştiği yoğun saldırılar, devrimci örgütleri dağıtmakla kalmadı, ülkedeki kısmi demokratik hak ve özgürlüklerinde silip süpürdü. Bu şartların sonucunda doğal olarak öğrenci gençliğin hareketi de bastırıldı ve dağıtıldı. Bu dönemde, öğrenci gençliğin hareketliliğinin ivme kaybedip gerilemesinin nedenlerini açıklarken, gençliği toplumdan soyutlamamak gerekir. Genel olarak ülkedeki devrimci hareketin yenilgisi, öğrenci gençliğide diğer halk sınıf ve katmanları gibi faşist cuntaya karşı örgütsüz kıldı.

Öğrenci gençliğin faşist devlet terörü karşısında örgüt-

süz kalışı; 80 öncesi, örgütlülüklerin kof, ihtisaslaşmadan uzak, sapla samanın birbirine karıştırıldığı bir dönemin yaşanması öğrenci gençliği dağıtan örgütlükleri, faşizmin sadıruları karşısında sağlam temellerde yeniden oluşturmamasını beraberinde getirmişti; Komünist önderliğinde görevlerinin gereklerini yerine getirememesi, vb... Bunlara benzer daha pek çok etmenin bileşimiyle öğrenci gençliğin hareketliliği ivme kaybedip gerilemesini tamamlamış ve kendi kabuğuna çekilmesini beraberinde getirmişti. Öyleki okullar birer askeri kışla, yurtlar sanki esir kamplarına dönüştürülmüştü. Bu koşullarda, toplumun bütün kesimleri üzerinde yaratılan bu karşı-devrimci şokun aniden kırılmasını öndersiz ve örgütsüz kalan gençlikten zaten beklenmezdi.

84'lere kadar, egemen sınıfların birer köle durumuna sokmak istedikleri gençliğin durumu bir yönüyle böyleyken incelenmesi gereken esas yönüde nasıl bir politika ile gençliği kaosa soktuğuydu.

Öncelikle bu politikaya kaynaklık eden süreci irdelediğimizde, bu politikanın 12 Eylül ile birlikte doğan bir gelişimi olduğunu göreceğiz. Toplumlar tarihinde bütün sömürücü sınıfların ortak bir yönüde; kendi ideolojilerini buldukları alanlarda anti-demokratik yöntemlerle egemen kılmaya çalışmalarıdır. İdeolojilerini, egemenlikleri altında buldukları (zorla) halk sınıf ve tabakalarının bütününe empoze ettirmeye çalışırken, titizlikle üzerinde durdukları ve daha çocukluktan başlattıkları esas

yöntemleri eğitim ve öğretim kurumlarında başlar, ülkemizde de bu yöntemle ilkokul sıralarından başlayan bu kampanyada egemen olan faşist ideolojiyi (Kemalizmi) kafalara kazımaya başlarlar. İlk öğretimde başlayan bu uygulama, yüksek öğretimde biraz daha zorlaştığından, bunun da yasal kılıflarını kendi ahırlarında alıp uyguluyorlar. Bu faşist ideoloji temelinde bir eğitimle ilk uygulamalar ülkemizde 1933'te başlıyor. Darü Fünun adıyla anılan üniversitelerde Kemalist ideolojiye karşı veya onun savunucusu olmayan ne kadar öğretim üyesi varsa atılıyor, bunların yerine Kemalizmin uşakları atanıyor. Bu muhalifleri temizleme operasyonlarından sonra, bütün yüksek öğrenim gençliği faşist ideolojiye bağlanmaya, tek düze beyinler yaratılmaya çalışılıyordu. Bu türden uygulamalar 1960'a kadar devam etti. 1960 sonrasında üniversitelere kısmi özerklik tanınmasıyla bu uygulama sarsılmaya ve devrimci düşünceler filizlenmeye başladı. 1961 Anayasa'sı ile üniversitelere getirilen bu kısmi demokratik ortam, 12 Mart AFC'sıyla ortadan kaldırılmak istendiye de tamamen başarılı olunamadı. Ancak 12 Eylül AFC'sıyla yaşanmış tecrübelerden çıkarılan derslerle ve yabancı uzmanların tavsiyeleri ile kapsamlı bir uygulama başlatıldı. Bunun ilk adımını da 2301 sayılı yasanın kabulü ile atıldılar. 1402 sayılı sıkıyönetim yasanını değiştiren bu yasa 19 Eylül 1980'de kabul edildi. Bu yasa ile, Sıkıyönetim Komutanlarının yetkileri şöyle genişletildi: Sıkıyönetim Komutanlığının isteği üzerine kamu ku-

rum ve kuruluşlarını olduğu gibi, üniversite öğretim elemanlarında görevlerine (hiç bir açıklamaya gerek görmeden) son verilmesine imkan tanıyordu.

Yine bu politikanın ve uzantılarının temelini oluşturan Yüksek Öğretim Yasasının kabul edilmesiydi. Ve bunu destekleyen yasalarnın kabulü izledi.

Ancak, 6 Kasım 1981 tarihinde yürürlüğe giren 2547 sayılı Yüksek Öğretim Yasası ile düzenlenmiş ve yüksek öğretime ilişkin daha önceki tüm düzenlemeler yürürlükten kaldırılmıştır.

12 Eylül AFC'sıyla toplumun bütün kesimlerinde "otorite" boşluğunu "gidermek" iddiasıyla, ülkeyi bir cezaevine çeviren egemen sınıflar, nüfusun önemli bir kısmını oluşturan gençliği kontrol altına almak, kendi kölesi haline getirmek için, 6 Kasım 1981 yılında yürürlüğe giren YÖK yasası ile gençliğin geleceğini karartmayı amaçladı. YÖK'ün neler getirip, neler götürdüğüne girmeden önce, YÖK'ün ne olduğunu görelim:

"Üniversite yöneticilerinin öğretim üyelerinin oyları ile görev başına gelmeleri üniversitelerde hiziplerin oluşmasına ve kutuplaşmalara yol açmıştır.... Doçentlerin kendi üniversitelerinde profesör olmaları büyük fakültelerde profesör sayısını doçentlerin iki katına çıkarmıştır..... Ankara, İstanbul ve İzmir dışında kalan illerde öğretim üyeleri ihtiyacın çok altında kalmıştır... Ülkemizde yüksek öğretimde okullaşma oranı başka ülkelerdekilere oranla çok düşüktü...., Yüksek öğretim kurumlarındaki eğitim

*⁽³⁾: Bir dizi katliam girişimi ile birlikte Maraş'ta halkın üzerine faşist çeteleri saldırtıp, halkın örgütlü muhalefetine boğmak için gerçekleştirilen katliamdan sonra "huzur ve güven" sağlamak bahanesiyle

anarşisi ve ideolojik tahrikler büyük boyutlara ulaşmıştır... Bunları önlemek için, 1933 üniversite reformundan sonra, ilk defa 1981'de köklü bir bünye değişikliği gerçekleştirilmiştir."

YÖK'ün tüm yüksek öğretimi düzenlemek ve planlamak iddiasıyla ortaya atıldığında, yukardaki gerekçeyi ileri sürmüşlerdi.

Oysa ileri sürdükleri gerekçeyle mi YÖK'ü getirmişlerdi tabiki hayır. Bu gerekçe gerçeği maskeleyerek üzere uydurulmuş koca bir yalandı. YÖK, ülkede bulunan bütün yüksek öğrenim kurumlarını yönetir, eğitim ve programı belirler, kararları alır, takvimi belirler, rektör ve dekan seçimini düzenler. Ayrıca, atamaları yapar. YÖK üyeleri (başkanı dahil) Cumhurbaşkanı ve siyasi iktidar tarafından atanır. Bu nedenle de üniversiteler de siyasi iktidarın tartışmasız bir denetimindedir. Yani, siyasi iktidara ters düşen birilerinin görevden alınması anlık bir olaydır.

YÖK'ün kapsamında olan yasallık adıyla yürütülen bir uygulamada üniversite kesiminde, sıkıyönetim komutanlıklarının göreve son verme istemiyle yapılan tasfiyelerdi. Bunu rektör ve dekanların istemi ile gerçekleşen tasfiyelerde izledi.

Yine, 1983 yılından başlayarak yaygın ve sürekli bir duruma getirilen "Güvenlik Soruşturması" uygulamasıyla sıkıyönetim sona erdikten sonrada, üniversitelerde sürekli ve yaygın bir tasfiye'ye devam edildi. YÖK ile başlayan tasfiyeler ve faşist kadrolaşma korkunç boyutlara vardı. 1984 yılına kadar, üniversitelerin nitelikli öğretici kad-

rosundan yaklaşık 5000 kişinin ayrıldığı, 87 yılına kadar da 5000 kişinin üniversitelere alındığı açıklanmaktadır. Bu kısa açıklamadan tasfiyelerin ve faşist kadrolaşmanın varlığı boyutun korkunçluğunu göstermektedir.

YÖK ile öğretim üyelerine ve öğrencilere yönelik başlatılan politik saldırının 84 yılına kadar gençliği nasıl bir kaosa soktuğuna bakalım:

12 Eylül AFC'sıyla öğrenci gençlik üzerinde askeri bir disiplin oluşturulmuş, tek tip bir eğitime tabi tutulmuştur. Öğrenciler uzun yıllar ders sayılarının ve yoğunluğunun bilinçli olarak artırılması, vizeler vb. ile başını kaşıyamayacak bir duruma getirilmiş, bunalıma sürüklenmiştir. Depolitize edilmiş, apolitik, dersten başka birşeyle ilgilenmeyen ve git-tikçe kişiliksizleşen bir yapıya büründürülmek istenmiştir. YÖK aracılığıyla yürütülen faşist-gerici eğitim sonucu, öğrenci gençlik bilimsel eğitimden tamamen uzaklaştırılmış, ezberciliğe dayanan, çerçevesi çizili, bilgisizliğe tabi tutulmuştur. Okullarda dernek kurma (Kültürel faaliyetler ve sorunları dile getirme içinde olsa) vb. hakları ellerinden alınmış, derslerde hocalarının otoritesine kesin itaat etme durumuna itilmiştir. Harç, yurt sorunları altında ezilmiştir. Kendisini ne inceleme-araştırmaya dayalı bilimsellik ile donatmasına izin verilmiş, ne de kültürel yönden gelişimi için zemin hazırlanmıştır, bu yüzden genç beyinler alıkmıştır.

Aynı süreçte gençliğin büyük çoğunluğu, ülkenin herhangi bir sorununa ilişkin üç kelimeyi aşan polemikler

sürdüremez ve çeşitli ülkelerin klasikleşmiş edebi eserlerinden bi haber yaşarken, bu konularda sınırlı bilgiye sahip insanları da entellektüel bilgiyle donanmış değerlendirmek saygın muamelesi göstermiştir. Bu insanlar doğal olarak cıvıl cıvıl olmasına rağmen, hayattan zevk alamaz bir duruma sürüklenmişlerdir. Oysa bu kesim genel olarak her şeyi merak ederek araştıran, inceleyen, dolu dizgin bir yaşam sürdürmeyi hedefleyen bir pozisyondadır, biraz dağınık, biraz bohem ama saf ve temiz bir karaktere sahiptir. Onun hem sınıfsal hem de doğal yapısı derslerinin bilimsel, az ve öz olmasını, ezbercilikte değil sınırlıda olsa sağlıklı bilgilenmeyi ister, harcının asgari ihtiyaçlarını karşılayacak bir düzeyde olmasını, yurtlarda askeri disiplinin olmamasını ister. O, gezebilmeyi, eğlenebilmeyi ister, O, yeteneklerini geliştirebilmek için sonsuz bir enerji ile dolarken, kütüphanede kitap okuyabilmeyi, spor yapabilmeyi ve her türlü sorun hakkında yetersiz, yanlış ve detaysızda olsa polemik yürütebilmeyi ister. Ve her zaman zora ve haksızlığa karşı ruhunda isyan duyguları barındırır. Toplumun bütün kesimleri üzerinde yaratılan bu karşı-devrimin şoku 84'lerde yavaş yavaş kırılmaya başlandı.

1984'lerde ilk olarak işçi sınıfının kıpırdanışları (sessiz yürüyüşleri, yemek boykotları, viziteler vb.) ve Kürt ulusal hareketinin sesi yükselmeye başladı. YÖK ile öğretime getirilen yeni sistem öğrenci kesiminde genel bir tepki yarattı. Özellikle 84'lerden sonra 12 Eylül şokunu atlatan

işçi sınıfı, ulusal uyanışla birlikte, öğrenci gençliğin ileri unsurları okullarda bir dizi faaliyet ve örgütlülüklerle, hatta eylemlere giriştiler. 84'ün sonunda öğrenci gençlik akademik-demokratik bir mücadele zemininde bir araç olan öğrenci derneklerini kurmakla meşguldu.

Her türlü muhalefeti bastırmaya çalışan hakim sınıflar öğrenci demeginin kurulmasının önüne de çeşitli şekillerde dikildiler. Baştan bürokratik engeller, polisiye tedbirler vs. ye başvurdular. Fakat buna rağmen öğrenci dernekleri kurulmaya başlandı. 85'lerle ivme kazanan gençlik mücadelesi yüksek okullarda dilekçe, imza kampanyaları yoğun bir şekilde yürütülmeye başlanmıştı. 85 sonlarında pek çok okulda öğrenci demegini kurma çalışmaları yoğunlaşırken, YÖK'e karşı aktif tavır alma yaklaşımları çoğalıyordu. Öğrenci gençlik bir an önce harekete geçme yanlısıydı. 84-85-86 süreci gençlik hareketlerinde bir yükseliş ve istenilen düzeyde olmasa da yer yer aktif eylemlere girişme süreciydi. Her ne kadar bu eylemlerin çerçevesi yemek boykotları, oturma eylemleri, öğrenci derneklerinin kurulması vb. şekillerde kendini açığa vurduysa da, bu hareketlerin ivmesinin yükseleceğinin göstergeleri-ip uçlarıydı. Nitekimde öyle oldu. Bu süreç öğrenci gençliğin üzerindeki yığınlığın, karamsarlığın yıkılma süreciydi, aynı zamanda. Toplumsal gelişmelere de bağlı olarak bu psikozun aşılması sağ pasifist, teslimiyetçi çizginde etkilerinin azalmasını, kırılmasını beraberinde getiriyordu. 86'da Ankara'da, İstanbul'da İz-

mir'de yaşanan olaylar ülke çapında tüm okulları kapsamış, örgütlenme çalışmaları her yana yayılmıştı. 86 sürecinden sonra daha militan bir hat izleyerek, hem kendi sorunlarını hem de toplumsal (ulusal ve uluslararası) bir takım sorunlar nedeniyle korsan gösterilere ve yürüyüşlere başvurmuştu. Devletin sınırlarını kendisinin belirlediği ve bol keseden içi boşaltılmış vaatlerine karşı dar kapsamlı da olsa alternatif şura gösterilerine başvurmuştu. 86'da İzmir'de ihmal sonucu yurttan ölen bir öğrenciyi, İstanbul'da derslerinde başarılı olmadığı için intihar eden bir öğrencinin ölümü izledi. Bu durum, öğrenci gençliğin sabrını taşırdı. Öğrenciler özellikle İstanbul'da çeşitli protesto gösterileri, YÖK'e karşı korsanlar koyma ve rektörlükler önünde oturma eylemleri, özellikle YÖK'ün 44. maddesine karşı toplanan imzalar, Ankara'ya yürüyüşler, toplanan imzaların meclis başkanına verilmesi vb. etkinliklerle öğrenci gençlik, daha aktif eylemliliklerde yer alacağını gösteriyordu. Gençlik mücadelesinde 12 Eylül sonrasında önemli bir tarih; 14 Nisan 1988'dir. Egemen sınıfların sınıf mücadelesinin araçlarından olan öğrenci derneklerinin tek tip bir statüye sokmak üzere harekete geçince, gençliğin cevabı da protesto gösterileriyle oldu. İki bin kişilik bir kitleyle yürüyüşe geçen öğrencilerin bu tepkisi aynı zamanda 12 Eylül AFC'sından sonraki gençliğin mücadelesinin boyutlandığı tarihin başlangıcı oldu. Tek tip dernek statüsünü yasallaştırma çabaları boşa çıkarıldı.

89 yılında silahların göl-

gesindeki eğitim anlayışına gençlik militan bir çok şekilde tepki gösterdi. Korsan gösterilerle, polis kulübelerinin taşlanması-ateşe verilmesi, vb. şekilde eylemlerle polisi üniversite dışına attı. Gençlik Newroz'u, Halepçeyi, 1978 öğrenci katliamını, ülkenin içinde bulunduğu faşist terörün her örneğini, emperyalistlerin her saldırısını protesto gösterilerine bir neden, egemenlere karşı tepkilerini dile getirmenin bir vesilesi olarak değerlendirmeye ve okul dışına mücadelesini taşımaya sürdürecek 1990 yılına kadar geldi. 1990'a gelindiğinde ise, üniversitelerin bulunduğu bütün şehirlerde öğrenci eylemlikleri olanca hızıyla sürüyordu. 1990'da çeşitli nedenlerle protesto gösterileri, korsanlar vb. eylemlerden dolayı Mart ayında 1200 öğrenci göz altına alınmış, 300'ü tutuklanmıştır. Bu gözaltı ve tutuklamalara neden olan eylemliler şunlardı:

1 Mart: Yıldız üniversitesinde yapılan foruma giren bir polisi tespit eden öğrenciler, polisi dövüp attılar. Okulu kuşatan polis 50 öğrenciyi gözaltına aldı. (Bildik yöntemlerle)

2 Mart: Polisin Yıldız Üniversitesine yaptığı saldırıyı protesto eden ve Yıldız'a gelen 128 öğrenciyi gözaltına aldı. Üniversitenin bahçesinde forum yapan öğrencilere polis saldırdı, öğrenciler rektörlük binasına girmek zorunda kaldı. Polis binaya gaz bombalarıyla saldırdı ve 99 öğrenciyi daha gözaltına aldı. Aynı gün İstanbul Üniversitesi, Marmara Üniversitelerinde forum yapan öğrencilerden 30'unu gözaltına aldı.

5 Mart: İÜ'de yapılan

protesto gösterisine saldıran polis 2 öğrenciyi gözaltına aldı.

6 Mart: Adana'da, Yıldız Üniversitesine yapılan saldırıyı ve okullardaki baskıyı protesto eden öğrencilere saldıran jandarma 60 öğrenciyi gözaltına aldı.

7 Mart: ODTÜ'de öğrenci demerğine saldıran jandarma Açlık Grevinde olan 14 öğrenciyi gözaltına aldı.

16 Mart: İst. Ankara, Adana, İzmir, Konya, Diyarbakır ve Elazığ'da 16 Mart ve Halepçe katliamlarını protesto eden öğrencilere polis saldırdı. Toplam 444 öğrenciyi gözaltına aldı.

21 Mart: Ankara, Eskişehir ve Çukurova üniversitelerinde Newroz kutlamaları yapan öğrencilere saldıran polis ve jandarma toplam 50 öğrenciyi gözaltına aldı.

22 Mart: Polis İst. Üniversitesini işgal etti. İşgali protesto eden öğrencilere saldıran polis 6 öğrenciyi gözaltına aldı.

Öğrenci gençliğin mücadelesi Mart ayı ile sınırlı kalmadı. Bir dizi eylemlikle canlı geçti.

1991'de ise; gençlik çeşitli vesilelerle korsanlar koydu, gösteriler düzenledi, en önemlisi ise, gençliğin devrimci mücadeleye paralelde bir eylemlik hattı izlemesiydi.

3 Eylül 1991; İst. Üni. Mimarşinan Üniversitesi Fındıklı binasına baskın yapan polis binanın üçüncü katından Şehar Şahin adlı bir öğrenciyi pencereden attı. Hastahaneye kaldırılan Şehar Şahin 8 Eylül'de şehit oldu. Bunun üzerine gençlik yurt çapında bir günlük açlık grevi ile olayı protesto ettiler.

1991-92 öğretim yılına

alternatif açılışlarla girdi öğrenci gençlik.

Yine 1991 yılında gençliğin devrimci tutsakların Eskişehir tabutluklarına yapılan sevkleri protesto temelinde gelişen direnişlerine aktif destek vererek forumlar düzenledi, açlık grevlerine (sembolik) katıldı. Korsan gösteriler düzenleyerek devrimci mücadelede yetersiz de olsa tavrını açıkladı.

Sonuç olarak; 12 Eylül AFC'sından 1991 tarihine kadar ki süreçte, gençliğin mücadelesi; AFC'nin şoku kırılmaya başladığı 1984'e varıncaya kadar yılmak, dağınıklık ve yabancılaşma (kedinin etkisiyle AFC'nin şokunda idi. Bu nedenle mücadelede boş bir dönemdi. 84'ten 86 sonlarına kadar ki süreci ise; daha çok reformist ve revizyonistlerin etkinliğinde akademik-demokratik haklar uğruna mücadeleyle sınırlandırılmış bir süreçtir. 86 sonundan günümüze kadar ki süreç ise; akademik-demokratik mücadelenin dışına çıkıldığı bir süreçti, yani gençliğin bu dönemi nitel bir sıçramanın yaşandığı, anti-faşist, anti-emperyalist ve anti-feodal bir döneme girildi. Ve gelecek güzel günlerin şafağına varışta; sınıf mücadelesinde üzerine düşeni yapmak zorundadır.

12 Eylül AFC'sıyla gençliği apolitikleştirmenin, robotlaştırmanın, tek tip öğrenciler yaratmanın en önemli araçlarından biri olarak egemen sınıfın kullandığı YÖK sisteminin 10 yıllık faturası üniversiteler ve gençliğe nasıl çıkarılmıştır: 68 madde ve birçok geçici maddeden oluşan 2547 sayılı yükseköğretim yasasının

da birçok değişiklik yapılarak misyonu yerine getirilmeye çalışıldı. Ancak bu süreçte, 68 maddeden 37'si değiştirilmek zorunda kaldı. 2.12.1987 tarihinde, 301 sayılı kararname ile YÖK'ün yapısı tümüyle değişti ve YÖK ikiye ayrıldı. Kuruldaki devlet memuru sayısı artırılırken, tüm yetkiler YÖK başkanı ve yürütme kurulunda toplandı. Bu dönemde binlerce ifade edilen öğretim üyesinin tasfiyesine, öğrencilerin uzaklaştırılmasına ve hemen hemen tüm üniversite çevresinin güvenlik soruşturması adı altında fişlenmesine neden olan bir dönemdir. Yine bu dönemin en büyük özelliği aşırı boyutlarda faşist-gerici kadrolaşmanın yaşanmış olmasıdır. Faşist disiplin uygulamaları vb. politikalarla YÖK bugün varlığını sürdürüyorsa bunun tek nedeni, faşist-gerici ideolojinin en somut ifadesi olan Kemalist ideolojinin hayat bulduğu bir kurum olmasıdır. Bunun yanında iktidardaki hakim sınıflarında YÖK'ün kaldırılması yönünde bir çabaya girmemelerinin nedeni aynı faşist ideolojinin bugünkü uygulayıcıları olmalarındandır.

Gençliğin bu mücadele sürecinde, gençlik üzerinde etkili olan reformist-revizyonist (86'ya kadar) akımların, daha sonra ve halen etkili olan küçük-burjuva yapıların gençliğin üzerindeki etkisini kırmak ve gençliği sınıf bilinciyle siyasi iktidara seferber etme noktasında sınıf bilinçli proletarya partisinin neden yetersiz kaldığını ve bu yetersizliğini aşmanın ifadesi olan ML örgütlüğü nasıl olmalıdır? sorularına net açıklamalar getireceğiz.

Devam Edecek.

FIRAT ÜNİVERSİTESİ'NDE YAŞANAN OLAYLAR SİVİL VE MİLİTARİST FAŞİST DEVLET ODAKLARININ BİRER OYUNUDUR!

Elazığ Fırat Üniversitesi gerek burjuva basında ve gerekse sosyalist basında hareketlilik konusunda adı geçmeyen TC'nin en "uysal" üniversitelerinden biridir. O nedenle ki, Elazığ Emniyet Amirliği İçişleri Bakanlığının özel ödülleri alıyor, bir sürü köpek kılıklı faşist polisler terfi ettiriliyor, daire veriliyor ya da altlarına birer araba çektiliyor.

İşler yüzeysel olarak ele alındığında suskun bir topluluk bilinçsiz bir üniversite gibi görülebilir. Meselenin özüne inildiğinde işin boyutları değişiyor. Belli başlı olarak bu durumları birkaç maddede özetlemek gerekirse:

Birinci olarak, faşist devlet sistemi Elazığ halkını zehirlemiştir. İnsanlar özellikle din olgusuyla iyice doyurulmuş, sabreden, kaderci düşüncemeyen, üretmeyen kısacası faşizm düzenine özgülü insan tipi yaratılmış/yaratılmaktadır. O nedenle halk devrime ve dev-

rimcilere antipati duymaktadır.

Elazığ'ın belirgin olarak iki mahallesini, çeşitli tarihlerde sürgün veya zorunlu göç sonucu gelip yerleşen genellikle Dersimli insanlar oluşturuyor. Bu insanlarda en kötü gecekondu koşullarında yaşamakta olup, sistemin sosyal zehirlenmesine sürüklenmişlerdir. Bu iki mahalle diğer kesimlere oranla daha çok ilerlidir.

İkinci olarak, Elazığ'da bir takım demokratik mevziler olarak adlandıracağımız, İHD (henüz kurulabilmiş değil) ve çeşitli sendikalar (Eğit-Sen, Tüm-Bel-Sen) yeni yeni kuruluyor. Özellikle devlet eliyle hortlatılan sivil faşizme karşı, bu mevziler insanlara psikolojikte olsa bir güven vermiştir.

Üçüncü olarak, idari bakımdan Elazığ, tüm sivil ve resmi kuruluşları militarizme özgü bir şekilde donatılmıştır. Hatta bir kaç san sendikada

bunlara dahildir. Örnek vermek gerekirse: Elazığ'daki Orman-İş sendikasına bağlı bulunan ve devletin 'mevsimlik işçi' diye adlandırdığı çalışan kesim son bütçe görüşmeleriyle -çeşitli mazeretlerle- ortaya atılan işten çıkarmalara karşı haklarını aramak için gittiklerinde sendika yöneticileri arsızca: "Emir büyük yerden" diyebilmişlerdir.

Yine idari bakımdan Liselerdeki baskılar son haddine varırılmıştır. İdarelerin tümü faşist öğretmenlerin ellerinde olmakla birlikte, polis otolarıyla iç-içe olan kantinler örnek gösterilmektedir.

Kredi ve yurtlar kurumuna bağlı bulunan kız ve erkek öğrenci yurtlarında idarenin faşist polisle işbirliği yapması, ilerici demokratlar üzerinde baskı kurması, uzaklaştırılmaları, bu öğrencilerin yurtlarda barınmasını imkansız kılmıştır.

Hele belediyeye diyeceğimiz yok. Çünkü faşist-hülleciler

bir partinin programına uygun hareket ettiğinden alttan üste kadar faşist kadrolarla doldurulmuştur. Özellikle alevi kesimi oluşturan yukarıda bahsettiğimiz mahallelere en küçük alt yapı hizmeti götürülmemekle birlikte, bu insanlara (esnaf, vb.) yönelik baskıları (zabita, hıfzı sıhha, vb.) insafsızca uygulamaktadırlar.

Burada yeri gelmişken basma ilişkin görüşlerimizi de belirtelim. Genelde gürlük gazeteler bulunmaktadır. Bütün siyasi dergi ve gazeteler (Ülke vb.) bulunabilmektedir. Tabii yayınların bulunabildiği pek nadir fedakar kırtasiyecilerde, her türlü baskı altında tutulmakta, polis gelip maliyeci rolü oynayabilmektedir. Yerel yayınlara gelince, bunların Elazığ'ın nüfusuna oranla (TC açısından) sayısının fazla olması bir yana, tümünün adının hemen altına eklenen ibare şudur: "Günlük (haftalık) MİLLİYETÇİ GAZETE". Yine Elazığ'da basılan 10'larca dini dergiden bahsederek hiçte abartmış olmayız.

Bu Baskı Ve Çevreye Karşın Gençliğin Tutumu

Öğrenci gençlik derken Üniversite gençliğinden bahsediyoruz. Elbette lise gençliği de kendi çapında suskun kalmamıştır. Maddi ve manevi desteklemeler göstermişlerse de radikal bir eyleme girişmemişlerdir.

F.Ü. 1975 yılında kurulan genç bir üniversite. Genç diyoruz çünkü bir çok sorunu (diğer Üniv. oranla) oturmuş değil. Özellikle 12 Eylül'den nasibini alan üniversite, diğer üniversiteler gibi bu kabuğunu atamamıştır. Özellikle 12 Eylül'den sonra örnek bir faşist polis-idare işbirliği gerçekleştirilmiştir. Gerçekte

ağabeylerimiz, ablalarımız içler acısı şeyler anlatıyorlar. Örneğin, kızlar ancak '87'den sonra pantolon giyebilmişlerdir.

Bu çevre ve baskıya karşın, çeşitli saldırılara uğrayan demokrat üniversiteli öğrenciler hiçbir anlayış gözetmeksizin bir araya gelip (en fazla 15-20 kişi) kendilerini koruyabilmişlerdir (83-84'te).

Yine bu süre içerisinde demokrat öğrenciler, faşist idareye karşı susmamışlar, yükselen devrim yelpazesine veya halkın kendiliğindenci mücadelesine omuz vermek istercesine '86'da bir dernek başvurusu yapılmıştır. Bu kesinlikle reddedilmiş, başvuru yapan arkadaşlar hala mezun olamamıştır. (birkaçı 10 yıllık olan arkadaşımız vardır).

Bu başvurudan sonra polisin baskısı artarak devam etmiştir. Okul içerisinde birlikte aynı kantini paylaşan polisler gecede öğrencileri yalnız bırakmamışlardır. Gözdağı ve kovalamacaya karşın demokrat gençliğin toparlanması durmamıştır. Çeşitli kınamalar, akademik protestolar yapılabilmektedir. Bu dönemde polisin bazı öğrencileri almasını, günlerce işkence yapmasını kinayabilmişlerdir. Yine çeşitli yemek boykotları düzenlenmiş, üniversite senatosundan tek ders için bir telafi sınavının yapılması kararı çıkartılmıştır. Olumlu ve olumsuz yönleriyle bu olayların bir bütün teşkil ettiği bir gerçektir.

Bu nicel gelişmeler ışığında 89'un sonlarında 90 yılının başlarında anlayışlar belirginleşmiştir. Ve gerçekte bu dönem bu güne oranla daha fazla bir potansiyele sahipti. 16 Mart 1990'da bir platform çerçevesinde yapılan bir forumda öğrenciler hiçbir zorluk göstermeden teslim ol-

dular ve ikiyüzyetmişbeş kişi gözaltına alındı. 67 kişi tutuklanıp cezaevine gönderildi.

Peki neydi bu gözaltı ve tutuklamaların sebebi? Sebep Saddam'ın katlettiği (Halepçe'de) 10 binlerce Kürdün ve 16 Mart 1978'de İ.Ü.de yedi öğrencinin anısına bir forum. İşin tersliği şurada; sen kalkıp Saddam'ı kınıyorsun, devlet kalkıp "vay efendim devlete karşı geldin, Saddam'ı kınamaya ne hakkın var" diyecek ve ardından beş ay sonra savaş açacak, ambargo koyacak, savaş sürerkende utanmadan mahkemeyi bir yıl uzatacak.

Bu olaydan sonra ortaya çıkan tablo: 67 öğrenciye bir yıl uzatma, 15-20 belgelenme, 5-10 terk şeklindeydi. Olaydan bir yıl sonra TÖDEF'li arkadaşların eylemi sahiplenmesi de ayrı bir tartışma konusu.

Aradan iki yıl geçti. Yine geçen yıl '91 bahar döneminde TÖDEF'li arkadaşların önerdiği yemek boykotu katılsızlık sonucu başarısız oldu.

'91-' 92 Dönemindeki Gelişmeler

Bu döneme kadar düzenli bir yapımızın olmaması bizim için bir kayıptı. Gerek HDYG (ağırlıklı olarak) ve gerekse YDG'li arkadaşların çabalarıyla bir toparlanma gösterip kendi yapımızı oluşturup olaylar karşısında tavrımızı koyduk.

Yukarıda kısaca değindiğimiz olaylardan sonra, özellikle 16 Mart '90'da yapılan eylemin olumsuz sonuçlarından sonra sivil ve militarist faşist odakların durması beklenemezdi. Yeni gelen öğrencilere ajanlık teklif ediyorlar, kabul etmeyen arkadaşlarımızı okul içerisinde silahla tehdit edebilmektedirler. Öğrenci

evlerini zamanlı zamansız baskı insanları şehir dışına çıkararak aşağılık yöntemlerle korkutabiliyorlar vs...

En son olarak Aralık 1991'de yurtsever arkadaşlardan K.Y.'in polis kışkırtmaları sonucu sivil faşistlerin Veteriner Fakültesi kantininde saldırısına uğrayıp bıçaklanması sonucunda, Demokrat öğrenciler hiç bir anlayış gözetmeksizin kalabalık bir toplulukla rektörlüğe yürüdük. Bu arada toplanan polislerde bizden fazlaydı (siyasi polis) sözcü arkadaşlar rektörle görüştüler.

Burada rektöre yapılan açıklamada "K.Y. arkadaşımız Vet. Fak. kantininde bıçaklanmıştır. Saldırının bizzat polis tarafından düzenlendiği ispatla ortadadır. Ayrıca kantinlerde, gerici birçok dergi ve gazete satılırken, ilerici dergileri bırakalım, hiç bir burjuva gazetesi (Cum. Mil. Güneş) bile satılmıyor. Yine, F.Ü. Arş. Hastanesinde yatmakta olan hastamıza ameliyat, ilaç, tedavi parası ödenmediği takdirde, hastaya bakılmayacağı hastane yetkililerince belirtilmiştir. Ayrıca arkadaşımızı bıçaklayan cani elini kolunu sallayarak ortalıkta dolaşmaktadır. Sonuç olarak bu önlemler ya alınsın ya da biz alacağız" denilmiştir.

Dernek Girişimi Ve Yetkili Mercilerin (Emniyet Amir., Vilayet, Der. Masası) Tutumu

F.Ü. Derneği olmayan nadir üniversitelerden biridir. Ekim '91 de başlatılan dernek çalışmalarını yukarıdaki anlattığımız olay yüzünden sekteye uğratılmıştır. Ayrıca TÖDEF'li arkadaşların bir takım

yanlış hareketleri bir hayli gecikmeye sebep olmuş, bize karşı yapmış oldukları hatadan dolayı özür dilemişler ve özleştirilmiştir.

Yine bu dönemde yurtsever arkadaşların kişisel çıkışları oldu. Bu arkadaşlarımız Elazığ gibi bir yerde hiç bir hukuki dayanaklarının olmadığını, buradaki herhangi bir olayda kendilerini koruyacak demokratik bir mevzinin olmadığından yakınlarda dernek platformunda yer almadılar. Hatta bu arkadaşlara göre Dernek kurmak bunların burada işine gelmediği gibi, kendilerinin hiç bir yerde katılımı olmadığını, katılımın kârden çok zarar getireceği kanısındalar. Bizim cevabımız ise "O ZAMAN NE DURUYORSUNUZ" oldu.

Dernek çalışmaları yürütülürken gerçekte ders çıkarılması gereken birçok nokta olduğunu anladık. Her toplantıda erteleyici tavırlar yüzünden okul dönem tatiline girdi. Bur arada polis yine rahat durmuyordu. Bir takım asılsız haberlerle çalışmalarımızı başarısız kılmak istiyordu. Bu haberler "Gericilerin dernek kurduğu, artık hiçbir şeyin yapılamayacağı" şeklindeydi.

Okulun yeniden açılmasıyla çalışmalara hız verilmiş ve 11.3.1992 tarihinden Dernek başvurusu yapılmıştır. Başvuruya avukatla giden arkadaşlar gerçekte 91'in sonunda çıkarılan haberlerin polis kaynaklı birer hayali içerik taşıdığını anlamışlardır.

Dernekler maması Em. Gn. Md. de olduğu için oraya başvuran arkadaşlara bir alındı belgesi verilmiş ve F.Ü.de üç (3) tane derneğin kurulduğunu, bunlardan birinin merkezi diğer ikisinde birim

dernek olduğu belirtilmiştir. Arkadaşlar F.Ü.de altı (6) fakülte olduğunu söyleyince polis: "O zaman yedi (7) dernek kuruldu" diyerek bir açık daha vermiştir.

Arkadaşların "Bu derneğin adı nedir? Yeri neresidir? Kim kurmuş? Bize söyleyin üye olmak istiyoruz" şeklindeki önerilerine karşılık ise polisin cevabı şu olmuştur:

"Yer F.Ü.

Kimin kurduğunu söyleyemeyiz."

Arkadaşlar üsteleyince, Avukat devreye giriyor ve arkadaşlarımıza "Görmüyor musunuz her şeyi polis halletmiş" deyince, polisle avukat arasında bir tartışma çıkıyor ve arkadaşlar durumu yatıştırıyorlar.

Alındı belgesini ekte gönderiyoruz.* Bu belgede, 10.12.1991 tarihinde bir dernek başvurusu yapıldığını, bu amaçla yeni bir derneğin açılmayacağı belirtilmiştir. Ama dernekler yasasına göre bir derneğin kurulabilmesinin şartlarından biri de yer sorudur. Büro tutulmadan dernek başvurusu yapılamaz. Ama bu derneğin kim tarafından kurulduğu açıklanmalıdır.

Yine bu belgeyle, yaptığımız başvurunun incelemeye alındığı belirtilmektedir. Yani dernek şu anda tüzel kişilik kazanmakla birlikte keyfi uygulamalarla kapatılabilir denmektedir açıkça...

-Sivil ve militarist faşist saldırılar bizi yıldırılmaz!

-Yaşasın Demokratik Halk Üniversitesi Mücadelemiz!

-Faşist Polis-İdare işbirliğine son!

Fırat Üniversitesi HDYG

* Belge "bilinen nedenlerden dolayı bize ulaşmamıştır. H.D.

ULUDAĞ ÜNİVERSİTESİ'NDE HDYG'NİN MÜCADELESİ YÜKSELİYOR!

Uludağ Üniversitesi mücadelesine yepyeni bir gençlik yapılanması oturdu. 1987'den beri mücadele eden diğer gençlik grupları yanlışları ve doğrularıyla 1991 yılına kadar mücadele etmiş ve '91 yılında HDYG isimli olarak çıkış yapmış kendisini kitlelere tanıtmıştır. 91-92 öğrenim yılında Öncü'nün gençlik içindeki sesi olma perspektifi ile hareket etmiş, bütün imkansızlıklara rağmen bunu başarmış/başarmaktadır. Uludağ Üniversitesi öğrenci gençliği HDYG'nin mücadele ruhunu kabullenmiştir artık.

18 Aralık 91 tarihinde İFÖD kitle toplantısına dekanın direktifiyle saldıran faşist TC'nin kolluk güçleri onlarca devrimci-yurtsever-demokrat-ilerici ve duyarlı öğrenciyi yaralamış, 16'sını tutuklamıştı. (Bu konu hakkında geçmişte bir değerlendirme yaptığımızdan kısa geçiyoruz) bunun dışında bu öğrenciler faşist dekan Özer Serper'in hüsmuna uğra-

mış ve 70 öğrenci hakkında soruşturma açılarak 6 ile 12 ay arasında değişen okuldan uzaklaştırma cezasına çarptırılmışlardır.

derken ben boş mu duracaktım. Elbette jandarmayı çağıracaktım" ve "Ben pedagojiden anlarım" diyen bu faşist bozması genelde demokrasi

IIBF Dekanı'nın park yerindeki aracına molotof kokteyli atıldı...

Serper'in makam arabası yakıldı

Uludağ Üniversitesi İktisadi İdari Bilimler Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Özer Serper'in makam otomobili, molotof kokteyli saldırıda bulunuldu. Saldırı sırasında otomobil kısmen yanarken, ölen ya da yaralanan olmadı.

Makam otomobilinin ön camının kırılması, ön koltuklarının da yanmasına yol açan saldırı, yasa dışı bir örgüt adına üstlenen olmadı. Bir grup öğrenci, Serper'in jandarma ile işbirliği yaptığını iddia ederek olay yerinden kaçtı. Jandarma ile genciler arasında gözaltına alınırken, IIBF öğretim üyeleri ve yardımcıları, saldırıyı aiddetle kınadı.

IIBF öğretim üyeleri, "Siddetin ve silahın hakim klanmak istememesi sadece üniversite için değil, ülke geleceği için de temelseldir" derken, Uludağ Üniversitesi Yürütme Kurulu da, saldırıyı netleştirdi. Bu tür olayların, üniversite yöneticileri ve öğretim elemanlarını yitirmeyeceği vurgulandı. Nejat YILMAZ

Jandarmaya tepki

IIBF Dekanı Prof. Dr. Özer Serper'in makam otomobili ne saldırı üzerine jandarmaya olayta ilgili bulunmayan bir öğrenciyi gözaltına aldığı ileri sürüldü. Bir grup öğrenci, olaydan sonra jandarmaya yurt kantininde gelerek, daha önce gözaltına alındığı için tutuklanma hakkı talep etmiş ve gözaltına alındığı için tutuklanma hakkı talep etmiş öğrencilerin akabinde kendilerine vurulduğunu iddia etti. "Faiilleri bulamayınca, tanıdıklarını yakalayan jandarmaların haksız gözaltılarını kınıyoruz" dendi.

ZARAR 10 MİLYON Dekan Özer Serper'in IIBF önündeki park yerinde bulunan 16 AC 003 plakalı makam otomobili, dün saat 11.00 sıralarında, bir grup genç tarafından molotof kokteyli atıldı. Kantin yanar otomobile zarar 10 milyon lira civarında olduğu öğrenildi.

Bu konu hakkında basına (özelde Aktüel dergisine) yaptığı açıklamalarda "işçi, memur sokakta sendika için, okulda öğrenci dernek için yürürse bu devlet nasıl yönetilecek", "öğrenciler İFÖD toplantısında Lenin'i hatme-

ve özgürlük mücadelesine, özelde öğrenci gençlik mücadelesine bakış açısını koyuyor ve faşist terörü meşru kılmaya çalışıyordu. Fakat bizim bu faşist bozmasına cevabımız şudur ki; istediği kadar pedagojiden anlasın,

isterse bu uğurda gidip bir daha İsrail'de eğitim görsün ve yine gelsin patron-ağa devletine bilim adamı(!) olarak hizmette (biz buna yalalaklık diyelim varın sizde kukla deyin) bulunsun, bu uğurda karşımıza militarizmi salsın, faşist terör uygulansın bizde buna uygun cevap vermesini biliriz. Halkın mantığıyla "zora zorla karşı koymak".

Bursa'da HDYG bu perspektifle hareket etmiş ve ilk olarak bu faşist bozmasını cezalandırmaya yönelmiştir. Yüzlerce öğrencinin gözü önünde bu faşist bozmasının makam arabası molotoflanmış ve 10-15 milyon gibi bir zarara uğratılmıştır. Bu eylem 17 Mart günü 16 Mart anısına yapılmıştır. Bir gün sonrasında yapılmasındaki amaç 16 Mart'taki eylem birlikteliği yapan iki anlayışa zarar vermemektir. 17 Mart'ta saat 12 civarında bir yanda araba yanarken diğer yanda İ.I.B.F., Mühendislik, Felsefe, Fen-Fak, Tıp-Fakültelelerinde bildiriler dağıtılmakta, İ.I.B.F'de kuşlamalar yapılmaktaydı. Bu eylem üzerine okul idaresi olğanüstü toplantı yapmış, dersler o gün- lük iptal edilmiş ve birde açıklama yapılmıştı. Bu açıklamada "bilimselliğe(!) ve ülke bütünlüğüne saldırı" nitelmesi yapan okul idaresi kime hizmet ettiğini ve kimden yana olduğunu belirtmiştir. Bunun dışında 16 Mart anısına;

-16 Martların Hesabını Soracağız
-Halepçe Katliamının Hesabını DHD İle Soracağız

-Bımrı Koleti Biji Azadi
-16 Mart'ı Unutmadık, Unutmayacağız
-Halepçe Katliamını Unutmadık, Unutmayacağız
-Kahrolsun Faşist Diktatörlük, Yaşasın Halk Savaşı! gibi sloganlar kullanılmıştı.

Not olarak geçmek istiyoruz, yazılama anında olay yerine giden arkadaşlarımızın karşılaştıkları ilk şey daha önce yazılama yapmış olan bir anlayışın yazılarını silen bekçiler olmuş, bunlar gittikten sonra bir cemse askerinin gözlenmesi ve uygun anın beklenmesi olmuştur. Eyleme başladıktan sonra bekçiler engellemeye çalışmışsa da başaramamış, arkadaşlar tarafından taşlanarak olay yerinden uzaklaştırılarak etkisiz hale getirilmiş ve eyleme devam edilmiştir.

17 Mart (Dekanın arabasının molotoflanması) gününde Yurt kantinine nokta operasyonu çekilmiş ve bir devrimci arkadaş gözaltına alınmış 4 gün 3 gece gözaltında tutulmuş, bu süre içinde geceleri emniyette gündüzleri jandarmada tutulmuş, basına da jandarmada olduğu açıklaması yapılarak işkence olayını gizlemeye çalışmışlardır. Emniyette ifadesi alınmaya çalışılan bu arkadaşımız direnişiyle suratlarına bir şamar indirmiş ve ifade vermeyerek onurlu bir şekilde çıkmıştır. 18 Mart günü bir bildiri çıkaran HDYG molotoflama olayını tekrardan sahiplenmiş ve zora zorla karşı koyulacağını açıklamış, faşist köpekleri ve uşaklarını uyarmıştır.

21 Mart Newroz günü

çeşitli kutlamalar ve şenlikler yapıldı. Ancak "Newroz ve Piroz be" HDYG imzalı pankartımız yurt kantinine asılınca jandarma sinsice bir tavırla pankartı 15 dakika içinde indirdi. Kantine sessiz ve sedasız bir şekilde arka kapıdan giden jandarmanın amacı tepkiyi düşük tutmaktı.

Tüm bunlardan sonra jandarma-polis-idare işbirliğine rağmen öğrenci mücadelesini engellemeyince devreye sivil-faşistlerini soktular. 23 Mart akşamı başlayan olaylar; o gün 3 devrimcinin faşistler tarafından bıçaklanması ve sivil faşist çetelerin yalnız dolaşan kişilere saldırmaya başlaması. Bu olay henüz yaşanan bir süreç olduğundan bunun değerlendirmesini daha sonraki yazılarımızda yapacağız. Bunun dışında yaşanan çirkin senaryoları kamuoyuna duyurmak istiyoruz.

Olay günü (23Mart) bıçakla yaralanan arkadaşı Ş. Konak'ı hastaneye kaldıran A. Sönmez polis tarafından bacağı kırılarak (daha sonra bu karakol baskınında kırılmış diye açıklama yapıldı) gözaltına alınmışlardır.

Bıçaklanan Ş. Konak hakkında adi bir doktor (ki bu doktor mudur onun tanımlamasını yapamıyoruz) tarafından rapor hazırlanmış ve kurşun yarasına bıçak yarası süsü verilmiştir. Bu düzmece (senaryo) basına "karakol baskını yapan teröristler yakalandı" diye yansıtılarak (bir işe yaramayan) polisin ne işe yaradığını (iyi senaryo yazıyorlar zira) göstermişlerdir.

Bu konuda öğrenciler açlık grevi yaparak açıklama yapmışlar karakol baskını sırasında bu arkadaşlarının nerede (ki faşistlerle kavgadaydılar o sıralarda) oldukları açıklanmıştır.

Ayrıca gözaltına alınan

arındırılmış durumdadır. Bu olumlu yanıydı. Olumsuzluğu ise oluşturulan platformda anti-faşist mücadelede dahi o sağlam ilkel birlikteliğin oturtulamaması, bu doğrultuda Genç Kurtuluşçuların platformdan atılmasına kadar

varması üzücüdür. Bu konuda Genç Kurtuluşçu arkadaşlarımızın tavırlarının değişeceğini umuyoruz. Bu süreç henüz sürdüğünden daha sonra geniş bir açıklama yapacağız.

Bizim şimdi Türkiye öğrenci gençliğine çağırımız; Kırlarda tutuşturulan bozkır ateşinin şehirlerdeki ve üniversitelerdeki i maşalesi olmak için daha aktif, daha sağlam ve daha militan

bir mücadeleyi hep birlikte yaratalım, Kürdistan dağlarındaki gerillanın kızıl mermisi, serhıldanların sesi ve hepsinde öte Emperyalizmin ve Faşist diktatörlüğün beyninde patlayan birer kızıl mermi olalım. Tarafsızlık diye bir şey yoktur. Tarafsızlık emperyalizmden, faşist diktatörlükten yana olmak demektir. Saflarını netleştir! ML biliminin ışığında, bu-

lunduğun her yerde devrim ateşini körükle!

Ve diyoruz ki;

Zulmün ve vahşetin olduğu her yerde halka ayaklanmasını söylemeyen alçağın biridir!

Ve yine diyoruz ki;

Zulmün ve vahşetin olduğu her yerde isyan etmek meşrudur!

Zulüm, vahşet, katliam ve işte Kürdistanda isyan!

-Yaşasın Devrimci Adalet!

-Hiç bir Halk Düşmanı Cezasız Kalmayacaktır!

-Kahrolsun Faşist-Feodal-Şoven-Gerici Eğitim Sistemi!

-Yaşasın Özerk-Demokratik Üniversite Mücadelemiz!

Bursa HDYG

NOT: 18 Aralık 1991 günü gelişen olaylardan sonra kurulan eylem birlikteliğinde bütün anlayışların ortaklaşa gerçekleştirdiği Devrimci Gençlik dergisinde bu eylem sahiplenmişti. U. Üniversitesinde yöneltilen eleştirilere Dev-Genç'li arkadaşlarımızın bu yazının tekiyipini yapacaklarını söylemiş. Fakat geçen süreç içerisinde bu yazının tekiyip henüz yapılmamıştır. Bu arkadaşları bu konuda samimi ve dürüst olmaya çağırıyoruz.

DAYAĞA, NOT BASKISINA, TEKTİP ELBİSEYE VE OKULDAN ATILMALARA KARŞI BAŞKALDIRI KİTLESELLEŞEREK YÜKSELİYOR!

Günümüzde liseli öğrencilerin akademik ve demokratik sorunlarına sahip çıkıp mücadele etmesi ardından kitleselleşmeyi de getiriyor. Kitleselleşme arttıkça paralelinde Demokrati Lise için mücadele eden öğrenciler okullarından çeşitli bahanelerle bir bir atılıyor. Fakat liseli gençlik bu tür atılmaları sessiz kalmayarak çeşitli eylemliliklerle atılma olaylarını protesto ediyorlar. İşte geçen ay düzenlenen çeşitli eylemlilikler:

-Okullarında dayak atan hocasına karşı çıktığı için atılan arkadaşlarına sahip çıkan B. Evler Lisesi Ö.B. 11.3.92'de Bakırköy HEP'te açlık grevine başladı. Kocasinan Lisesi ve diğer liselerden destek alınan AG eylemi 8. gününden sonraki gün 19 Mart'ta İran Konsoloslğunun önünden İstanbul il Milli Eğitim Müdürlüğü önüne kadar yapılan yürüyüşle sona erdirildi. Yürüyüş sırasında "Yaşasın Demokratik Lise Mücadelemiz,, "Gerici-faşist Eğitime Son,, "Yaşasın Öğrenci Birlikleri,, sloganları atıldı. M.E müdürlüğü önünde okunan basın açıklaması sırasında öğrencilere polis saldırdı. 12 öğrenci göz altına alındı.

Bir atılma olayı da Kocasinan Lisesinde meydana geldi. Edebiyat dersinde ŞOVENİST propaganda yapan METİN KÖSE adlı hocaya karşı çıkıp HALKLARIN KARDEŞLİĞİNİ savunan M.D. adlı öğrenci okul idaresince okuldan atıldı. MD'nin ve tüm okuldan atılmaları protesto etmek için HDYLG ve LMG 3 Nisan Cuma günü okulun önünde saat 7.55 civarı bir gösteri düzenledi. Gösteriye HDYLG ve LMG'nin yanı sıra bir kaç anlayış daha katıldı. Gösteride ortak bir pankart açılıp Liseli Öğ-

renci Birliklerinin öğrencileri boykota çağıran bildirileri dağıtıldı. Bunun yanı sıra her grup kendi kuşlamasını yapıp, bildirisini dağıttı. Göstericiler dağıldıktan sonra okulun çevre sokaklarında polisle göstericiler arasında kovalamaca başladı. Kovalamaca sonucu 3 öğrenci gözaltına alındı.

Şu an ise Kocasinan Lisesi'nden "Okuldan Atılmaları Hayırlı!" deyip gösteriye katılan 10 öğrenci okuldan atılmak isteniyor. Soruşturma hala sürüyor.

-Bağcılar Naci Ekşi Lisesi öğrencileri iki arkadaşının dövülmesi ve okuldan atılmakla tehdit edilmesi üzerine okullarında meydana gelen gerici-faşist uygulamaları protesto etmek için 13 Nisan'da basın açıklaması yaptılar.

"Basına ve Kamuoyuna

Bizler Naci Ekşi Lisesi öğrencileri olarak, okulumuzda meydana gelen gerici-faşist uygulamaları protesto etmek için 13 Nisan'da yapacağımız basın açıklamasında polisin saldırısı ile karşılaştık. Okulumuzda bir süreden beridir idare tarafından uygulanan sistemli baskı, yıldırma ve saldırılara her gün bir yenisi ekleniyor. İleri-Demokrat öğrencilere ve onlarla yakın ilişkide bulunan öğrencilere yönelik baskılar da giderek artıyor. Öğrenci ailelerine mektup gönderilerek "çocuğunuz örgütsel faaliyetlere katılıyor ve teröristlerle ilişkide, okuldan alın. Aksi takdirde kelepçeleyp polise vereceğiz" tehditini savurmaktadırlar. İki öğrencinin dövülmesi ve okuldan atılmakla tehdit edilmesi, bardağı taşıran son damla oldu."

Bu durumu protesto etmek için, okulun önünde topl-

nup basın açıklaması yapmak isteyen öğrenci ve aileleri polis saldırısı ile karşılaştı. İki öğrenci ve bir öğrenci yakını gözaltına alındı. Ailelerin ve öğrencilerin baskısı sonucu 2-3 saat sonra öğrenciler bırakıldı. Öğrenci yakını ise işkence ve hakaretlerden sonra Terörl Mücadele dairesine gönderildi. Burada baskı ve hakarete maruz kalan öğrenci yakını aynı günün akşamı serbest bırakıldı.

Olay yerine giden sosyalist basın mensuplarının makineleri polis tarafından alınıp içindeki filmler imha edildi.

"Okulumuzda, İmam hatip yurtlarında kalan öğrencilerde okuyor. Boş derslerde din derisi işliyorlar. Okul hademesinin evinde dini toplantılar yapılmakta, bu yetmiyormuş gibi, ramazan ayında öğrencilere zorla oruç tutturmaya ve okul kantinini kapatma gibi girişimlerde oldu. Orta öğrenim gençliğinin ortak sorunu olan gerici-ırkçı eğitim, not baskısı ve dayakla sürdürülüyor.

Bizler Naci Ekşi Lisesi öğrencileri olarak, yapılan saldırılara, baskılara boyun eğmeyeceğimizi bildiriyor, uygulanan gerici-faşist-politikaları tüm kamuoyu önünde protesto ediyoruz" dediler.

Bağcılar Naci Ekşi Lisesi Öğrencileri ve Aileleri!"

Bu tür baskılardan bilinçli olarak pohpohlanmakta ve öğrencileri robotlaştırmaya yönelmiştir. Bu aynı zamanda düşünmeyen, üretmeyen, araştırmayan, toplumsal sorunlardan uzak bir gençlik neslini yaratmaya yöneliktir. Duyarlı olan ve bu tür gerici girişimleri boş çıkarmaya çalışan öğrencilerde, yukarıda dile getirilen baskılarla karşı karşıya kalmaktadırlar.

17 arkadaşımız 7 gün boyunca içerde tutulmuş ve hergün işkenceye maruz kalmışlardır.

Bunun dışında gelişen olaylar içinde olumsuzluklar barındırmışsa da olumlu sonuçlanmış, jandarmanın desteğiyle yurdu üç gün kontrolünde bulunduran sivil faşistler yurttan çıkmak zorunda kalmışlardır. Dolayısıyla tüm kampüs sivil faşistlerden

DERSİM'DE NEWROZ COŞKUyla KUTLANDI!

Yüzyıllardır ortadoğu halkları tarafından zulme karşı isyan ateşi olarak yakılan ve yeni yıl anlamında da kutlana gelen Newroz, aynı zamanda uluslararası alanda da ırkçılığa karşı mücadele günü olarak kutlanmaktadır. Newroz tarihte Med halkının Dehak zulmüne karşı Demirci Kawa önderliğinde başkaldırmasıyla başlayan bir gelenektir. Bu gelenek her yıl çeşitli şenliklerle gizli/yarı-gizli kutlanmakta idi. Çünkü Newroz; zulme karşı mücadele ve savaş günü olarak benliklere kazanmış ve buna uygun olarak kutlanıyordu. DYP, SHP koalisyon hükümeti ile birlikte "saydamlık" ve "kürtlere sevk" politikaları yeniden cilalanarak piyasaya sürüldü. TC tarafından ne zaman "sevk", "saydamlık" söylemlerini sıkça kullanmışsa ardından katliam ve soykırım hamleleri hız kazanmıştır ve nitekim bu kezde öyle oldu. Newroz kutlamaları bir çok yerde kana bulandı. T.C güçleri kitlelere saldırdı, yüzlerce insan öldü, yezlencesi yaralandı ve binlerce insan tutuklanıp işkenceli sorgulardan geçirildi. TC'nin "Newroz resmi olarak kutlanacak" açıklamalarına karşın, bir çok yerde kutlamalara izin verilmedi, ya da içi boşaltılarak, özünden saptı-

ılarak kutlanmasına izin verildi. Bu eksen çerçevesinde Dersim'de de Newroz kutlandı.

21 MART 1992 günü Dersim'de Newroz ateşleri alazlandırılıp, dağların yüceliklerinde tutuşturulan sosyal kurtuluş ateşiyle bütünleştirildi. Zulme, zorbalığa, haksızlığa ve her türlü adletsizliğe karşı Demirci Kawa'nın yaktığı isyan ateşi Med halkından bu yana canlı bir şekilde yanmaya devam ediyor. Tarihin derinliklerinden gelen bu gelenek, Dersim halkı tarafından bu yılda karanlığa ve zulme karşı ihtiyarından gencine kadar büyük bir coşkuyla kutlandı.

Dersim'de Newroz nasıl Kutlanacak (?) sorusu ortaya atılmış ve bu sorunun cevabı için, varolan tüm demokratik kitle kurumlarıyla ortak toplantılar yapılmıştır. Sendikaların, işyeri temsilcilerinin ve HEP'in katılımıyla yapılan toplantılarda, Newroz'un aktif bir şekilde kutlanması yönünde karar çıkmadı. (Özellikle HEP yöneticilerinin tavrı sonucu Newroz'un salon toplantısı ile kutlanması ağırlık kazanmıştı ve bu eğilim karar haline geldi. Hep yöneticilerinin kendi aralarında yaptığı toplantı ile Newroz'un salonda kutlanması için karar alıyor

ve bu kararı da kitleye duyurarak bir anlamda kendini kitlelerden koparmışlardır.)

Demokratik kitle kurumlarının bu ilk etapdaki olumsuz kararına karşılık, öncünün ve diğer devrimci gurupların insiyatifinde Newroz'un alanlarda kutlanması için adım atılmış ve ilk olumsuz tavra karşı olumlu yönde gelişmeler başlamıştır. 21 Mart günü halk yavaş yavaş kutlama alanına gelmiş ve Newroz'un isyan ateşi hep birlikte yakılmıştır. "Biji Newroz" sloganları dağlardan gelen özgürlük sesi ile birleşip yankılanmıştır Dersimde.

Newroz kutlamasının insiyatifini daha sonra tamamıyla ele geçiren proletarya partisinin güçleri, Devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşundan sonra, günün önemini ve anlamını belirten konuşmalar yapılmıştır. Yapılan konuşma ve atılan sloganlarla kitlenin coşkusu yükseltilmiş ve "Önder İbo", "İktidar Namlunun Ucundadır" sloganlarıyla kitle coşturulmuştur. Daha sonra alana davul-zurna eşliğinde "Dağlarda Düğün Var, Savaşa Selam" ve diğer halk oyunları oynanmış, slogan ve halk oyunları dönüşümlü olarak devam etmiş. "Halkımız Saflara sloganı sık sık tek-

rarlanarak, katılımın yoğun olması sağlanmıştır.

Öncü güçlerin kitleye önderlik etmesiyle, HEP tarafından düzenlenen salon toplantısının yapıldığı yere doğru kitle yürütüldü ve o ana kadar pasif bir biçimde devam eden salon toplantısı aktifleştirilmiştir. "İbo Haydar Zülfikar, Namludadır İktidar", "Yaşasın Halk Savaşı" sloganları dağlardan gelen sesle bütünleştirildi. O ana kadar pasif geçen şenlik hareketlenmiş ve milliyetçi partinin taraftarları da öncünün güçlerinden cesaret alarak, kendi sloganlarını haykırmaya başladılar.

Bütün bu coşkunun yanısıra, daha önce, salonda bulunan kitleye sık sık uyarılarda bulunan HEP yöneticileri, akıl almaz bir biçimde sloganların atılmasına karşı çıkmışlardır. Bu tavırları daha önceki olumsuz tavırlarıyla birleştirdiğinde, olumsuzluk daha da artmıştır. Newroz kutlamaları sırasında HEP yöneticilerinin olumsuz tavrı dışında herhangi ciddi bir olumsuzluk yaşanmadı. HEP yöneticileri, kitlenin coşkusu önüne geçemedikleri için, ses cihazları arızalandı diyerek toplantıya son verdiler. Bu olumsuz tavır üzerine kitle toplu olarak

dışarı çıkmış ve sloganlar eşliğinde belli bir mesafe yürümüş ve daha sonra kendiliğinden dağılmıştır.

Öncü'nün insiyatifinde kutlanan Newroz, yeni bir yılın başlangıcı, yeni bir atılımın habercisi olarak dağlarda, ovalarda, okullarda, fabrikalarda özgürlük sesinin devamıdır.

TC nin Kürdistanın çeşitli yörelerinde gerçekleştirdiği soykırım katliamını ve Türkiye'deki Newroz kutlamalarına insanlık dışı saldırılarını bir kez daha lanetliyoruz.

Dersim'den Bir Grup Devrimci

DERSİM'DE İNSAN HAKLARI DERNEĞİ BÜNYESİNDE GERÇEKLEŞTİRİLEN 'DERSİM HALKIYLA DAYANIŞMA VE DOSTLUK GEÇESİ'NDEN İZLENİMLER

Gece başlangıcında en çok dikkati çeken sahnenin hemen arkasına asılı duran "YAŞASIN HALK DEMOKRASISI" pankartı idi.

Halkda dayanışma ve dostluk gecesi, beklenenin üstünde coşkulu bir halk kitlesinin katılımıyla gerçekleşti. Bu coşkulu katılım 1978'li yıllara taş çıkartıncasına Dersim halkının bu

tür faaliyetlere susamışlığının bir göstergesi idi. Dersim halkının bu coşkulu ve kitlesel katılımı geceye anlam veren esas etkendi. Çünkü gecenin amacı; halkla dayanışma ve bütünleşmeyi sağlamak, ayrıca siyasi ve toplumsal konularda halka gerekenleri verebilmektir. Bu coşkuya bütün ilçelerden ve Elazığ'dan devrimci kesimler katılım-

larıyla gerekli destek ve sorumluluklarını göstermişlerdir.

Sunucu arkadaşın kısa açılış konuşmasıyla gece, Dünya işçi sınıfının nihai hedefini gerçekleştirmek için ve bu uğurda şehit düşen enternasyonal proletaryanın şehitleri ve tüm devrim şehitleri için saygı duruşu Enternasyonal marşı eşliğinde yapılmıştır. Saygı

duruşundan sonra bir arkadaşın yaptığı konuşma kitle üzerinde büyük bir coşku ve etki yaratmıştır.

Gecede okunan yazının genel içeriği ise; Dünyadaki durum, genel olarak değerlendirilmiş, emperyalist haydutların "yeni dünya düzeni" taranesiyle dünyanın mazlum halkları üzerinde oynamak istedikleri sömürü ve talan girişimlerine değinilmiş, işçi sınıfı önderliğindeki işçi-köylü temel ittifakı üzerinde gelişecek olan sosyal kurtuluş mücadelesinin önemini ve Marksizm-Leninizm, Mao Zedung yoldaşın aydınlık yolu ve bilimine dikkat çekilmiştir. Emperyalizmin kalelerine yeniden proletaryanın kırmızı bayrağını çekmenin günümüzde taşıdığı önem özellikle vurgulanmıştır. Bütün bu düşünceler ışığında Türkiye'deki durumun değerlendirilmesi yapılarak T. Kürdistan'ında TC güçleri tarafından uygulanan soykırım politikaları eleştirilmiş, özeldede ise Dersim'e bakış açılarıyla Dersim halkının onurlu direnişçi geleneğine yapılan saldırılar cevaplandırılmış, genel olarakta Milliyetçi ve küçük-burjuva önderlikli hareketlerin Dersim halkına kara çalma anlayışları yerilmiştir. Proletarya partisinin on yıllardır sürdürdüğü can bedeli mücadeleyi görme me körlüğünü gösteren ve

Dersim'deki bir cenaze törenini örnek gösterip, "Dersim Korku Tüneline hap solmuş, Korku tüneline çıkış yeni başlıyor" gibi başlıklar altında öne çıkarılanlara ve çeşitli şairler tarafından da gereken cevap verilmiştir.

Konuşmacı arkadaş, konuşmasının son bölümünde, toplumsal kurtuluşun yolu ve Türkiye devriminin yolu hakkında proletarya partisinin düşüncelerine yer vererek şu sözlerle bitirdi:

**Avunmasın ağrılar
söyleşeceğimiz daha
gözbebeği diye ateşe
kansın gözleriniz
aksın yeraltı ırmakları
iç denizimize
öyle kesin
daha dövüşeceğiz
tetik dursun kalbimiz"**

**"... Avunmasın
sızlanmasın kimse
dolmasın gözleriniz
daha çok dövüşeceğiz
haydi hep bir ağızdan
On'lar ölmediler
Onlar yaşamdır
yaşam kavgadır
kavga dağdadır
dağ yürekte
yürek her yerededir..."**

"İnsanlık onuru işkenceyi yenecek! Kürdistan'da milli zulme son! İşkencecilerden hesap soracağız!/Bütün halklar kardeşdir/Yaşa-

sın Halk savaş! sloganıyla sonuçlanmıştır.

Sunucu arkadaş, geceye gelen mesajları okumuş ve gelen mesajların çoğunluğu "Halk Demokrasisi Yolunda Gençlik", "Halk Demokrasisi Okurları" tarafından gönderilmiştir.

Gecenin programı gereğince sanatçı arkadaşlar ve koro grupları devrimci türküler ve marşlarla geceye ayrı bir renk kattılar. Tiyatrocu arkadaşlar ise, ABD emperyalizminin (1945) ikinci dünya savaşında Japonya'nın Hiroşima kentine atom bombası atması sonucu, Hiroşima ve Nagazaki'de işlediği insanlık dışı suçunu yeren bir oyun sahneye koydular. İkinci oyun ise, Körfez savaşı sonrası emperyalizmin Orta doğu ve ülkemizde oynamak istediği çirkin emellerini anlatan ve emperyalizmin karakteristik özelliklerini teşhir eden bir oyunu estetik bir biçimde sahnelediler. Gecede şiirler okundu ve özellikle Manuel'e Mektup şiiri kitle üzerinde büyük bir etki yarattı ve şiiri okuyan arkadaşları kitle ayakta alkışladı.

Aynı program bir gün sonra da tekrarlanarak gece 18 Mayıs marşı ile son buldu. 18 Marşını bütün salonlarında mumlarla ve ayakta hep birlikte söyleyerek apayrı bir anlam katarak noktalandı.

"ŞEFFAFLIK-SAYDAMLIK" POLİTİKASI MI, TERÖR POLİTİKASI MI?

Kürdistan'da insan hakları sürekli olarak ihlal edilmektedir. "Şeffaflık ve saydamlık" politikası adı altında devlet yeni terör metodlarını uygulamaktadır. Ulusal baskı, zulüm ve işkence sistematik olarak devam ediyor. 12 Eylül askeri faşist cuntası döneminde uygulanan ve insanlarımızın birer kobay olarak kullanılması yeni hükümet döneminde de devam ediyor. Baskı, sömürü ve işkence altında halk inim inim inletilmektedir. Tunceli-Ovacık'ta yaşanan insanlık dışı olayları kamuoyuna aktarmak, bu açıdan devrimci görev ve sorumluluğun bir gereğidir.

Tunceli-Ovacık'ta son dönemlerde yoğunlaşan saldırılar ilk olarak insan haklarının ihlali ile başladı. PTT aracılığıyla gelen mektup ve koliler asker, polis, ve MİT üçgenine takılıyor, bunlar tarafından açılıyor, okunuyor ve daha sonra ya veriliyor, ya da yakılıp atılıyor. Çoğu zaman da ellerindeki listelere göre bu mektupların alımı dosyalandığını öğrendik. Açılıp incelenen mektuplardan edindikleri bilgiler doğrultusunda insanlar sözde ihbar

edilmişler gerekçesiyle gözaltına alınmakta ve sorgulanmaktadır. Bu uygulamalar TC. yasaları açısından sakınca taşımaktadır. TC. Anayasasının 22. maddesinde; "hiç kimsenin gönderisi açılmaz, okunamaz, el konulamaz ve delil olarak kullanılmaz" denilmektedir. Kendi yasalarını bile pervasızca çiğnemektedirler. PTT görevlileri bu durum karşısında çaresizlik içinde olduklarını dile getiriyorlar. Bu duruma tepki gösteren vatandaşlara PTT görevlileri; "burada yasalar sökmüyor, Olağan Üstü Hal Kararnameleri söküyor. Bunun Dersim olduğunu unuttunuz mu?" cevabını veriyorlar. Evet burası Dersim! Burada her türlü çağ dışı kanunun ve uygulamanın geçerli olduğu yer. Burada caniler caniliklerini, sadistliklerini ispatlamak için, namlarına nam kattıkları eşi görülmez yer. Kulaksızlar, sakallılar, savunmasız yoksul halka işkence ve zulüm yaparak ne yaman uşak olduklarını ortaya koydular. Kulaksızlar, sakallıların yoğun tepki görmesi sonucu, bu kez de dile ve kulağa daha hoş gelebilecek isimler kul-

lanmaya başladılar. İki ayaklılar yerine de dört ayaklı olanları ortalığa sürdüler. "YUMOŞ" okşayıcı bir isim. "Yeni" politika ile birlikte yeni isimler. Yumoş, dört ayaklı bir köpektir. Ama öyle sıradan bir köpek değildir. Yumoş, A. Hitler'den daha cani, daha yaman biri.

Ülkede "demokrasi, insan hakları" ve daha bilmem neler var ya, isimlerin de buna uygun olması gerekiyor. Kamuoyu sakallıyı, kulaksızı, tanıdı, ama yumoşu tanımıyor. Yumoş çok iyi eğitilmiş bir polis köpeğidir. "Tut" deyince halka saldırıyor, yakaladığında da parçalıyor. Yumoş saldırdığı zaman, halk ancak elektrik direklerine çıkarak canını kurtarabiliyor. Bu durumu (Yumoşun zulmünü) protesto edenlerde çıkmıyor değil. En son Hıdır Yerlikaya 9 yaşındaki oğluyla birlikte, donma tehlikesini göze alarak saatlerce karakolun karşısında karın üzerinde bekledi. Yumoşa karşı tepkilerin yükseldiğini gören ilçenin mülkü amiri, Yumoş hakkında ölüm kararını verdi. Ölüm emri yerine getirilmedi, Hıdır Yerlikaya hakkında dava açıldı

yargılanıyor, Yumoş ise serbest geziyor. Yumoşa verilen tek ceza sadece sokağa çıkma yasağı. Ovacık Emniyet Amir, Yumoş'un sokağa çıkmasına çok üzülmiş olmalı ki, halka küfürler yağdırmaktadır.

Dört Ayaklı Yumoş Gözaltında, İki Ayaklı Yumoşlar Görev Başında!

16 Şubat 1992 günü, Yumoş'la bir yere varamayacaklarını anladılar ki, politikada değişiklik yaptılar. Yatılı Bölge okulunda okuyan öğrencilerin evlerine giderken Yoncalı Köyü ile Çayüstü köyü arasında kurşun yağmuruna tutuldular. Kurşun yağmuru sonucu A.A.Y. ağır yaralanırken, üç öğrenci de şans eseri yara almadan canlarını zor kurtardılar. Olay sonrası, yatılı bölge okulu öğrencilerine yoğun biçimde baskı yapılarak, savcılığa verecekleri ifadenin ne olması gerektiği yönünde telkinlerde bulundular. Öğrenciler savcılığa verdikleri ifade "bize teröristler ateş etti" demek zorunda kaldılar.

Olayın iç yüzü ise çok daha farklıdır. 16 Şubat 1992 günü satılmış bir ihbarcı tarafından dağıtılan gerillalar ihbar edilmişti ve bölgede resmi güçler tarafından pusu kuruluyor. Pusu bölgesine giden bir başka askeri gurup ise, korkusundan öğrencileri kendilerine siper edinerek ilerliyor ve pusuda olanları gelenleri gerilla sanıyor. Bunun üzerine her iki taraf birden öğrencileri hedef alarak ateşe başlıyorlar. "Biz öğrenciyiz, ateş etmeyin" bağırtıları kurşun sesleri arasında çılgınca

dönüşüyor. Her ne kadar "biz terörist sandık, ondan ateş ettik" diyorlarsa da, bilerek ve kasıtlı olarak öğrenciler katledilmek istenmiştir. Çünkü gündüz saat 9'da 11 yaşındaki öğrenciyle silahlı gerillayı birbirinden ayırt edemeyecek kadar bakan kör değillerdir. Bu olaydan kısa bir süre sonra, PKK gerillalarıyla askerler arasında çatışma başlıyor. Çatışma sonucu 1'i kız, 8 PKK'lı savaşı şhit düştü. Bir gerilla sağ yakalandı. 3 astsubay ile 4 askerde çatışma sonucu öldü. Olaydan sonra yöre halkına karşı saldırı harekati başlatıldı. Başlatılan bu saldırı Ovacık halkı için ne ilk ne de son saldırıydı. Yıllardır aynı saldırı ve baskılar altında yaşamalarını sürdürüyorlardı. Kışın dondurucu soğuğu altında ve karnın üzerinde saatlerce bekletilen halka hakaret ve dayak faslı eksiksiz olarak devam etti. Doğum sancıları çeken bir kadın, dayak sonucu düşük yaptı. İnsan katilleri böylece doğmamış bir bebeğin kanına girerek bir kez daha katil oldular.

Geçmişte olduğu gibi, bu operasyonda da köylüleri zorla kılavuz olarak kullandılar. Kılavuzluğa zorlanan köylülerin daha sonra yaptıkları açıklamada; "Bize hakaret ettiler, karnın üzerinde beklettiler, ölen askerlerin cesetleri bize taşındı, 20 tane asker cesedi taşıdık. 'ölülerimizi açıklarsanız sizi öldürürüz' diye tehdit ettiler."

Çöp Kamyonları Ve İnsana Verilen Değer!

Çatışma sonucu vurulan gerillalar, Ovacık Belediyesi

çöp kamyonları ile taşınıp morga atıldılar. Devlet hastanesi kordon altına alındı. Hastaneye kimse yaklaştırmayarak psikolojik baskı yaratmaya çalıştılar. Gerillalar çırılçıplak, soyularak teşhir edildiler. Çırılçıplak soyulup gösterilen gerillaların cesetleri teşhisçiler tarafından teşhis edilemedi. Özellikle bayanın çırılçıplak soyulması teşhisçileri etkiledi ve teşhislerini engelledi. Kadın gerilla köylüleri tarafından alınıp köyünde toprağa verildi. Diğer gerillalar Ovacık Belediyesi tarafından toprağa verildi. Halkın cenazeleri almasını ve tören yapmasını jandarma ve polis birlikte engelledi. Mezarlığa hiç kimseyi sokmadılar.

Halkımıza reva görülen bütün bu baskılar, ancak Demokratik Halk Devrimi sonucu kurulacak olan Demokratik Halk iktidarı ile son bulacaktır. Faşist devlet zoruna karşı, ancak halkın silahlı gücü karşı koyacak, bu çürümüş ve her tarafından irin akan düzeni hak ettiği yere gömecek, özgürlük, demokrasi, aydınlık günler karanlığın yerini alacaktır. Parlamento oyunları bizi kurtarmayacaktır, bizi kurtaracak olan; proletarya partisi önderliğinde yürütülen gerilla savaşındadır. Demokrasi, özgürlük ve kısıcası iyiden, güzelden yana olan herkesin proletarya partisi saflarında mücadele etmeye çağırıyoruz.

Ovacık'tan bir grup

HALK DEMOKRASİSİ
Okuru.

BASINA VE KAMUOYUNA

Sermayenin top yekün saldırıya geçtiği ve düzen sahiplerinin Kürt-Türk emekçi sınıflarına karşı katliamlar gerçekleştirdiği bir tarihi süreci yaşamaktayız. Emperyalistlerin yeminli uşakları olan komprador-feodal egemen güçler, emperyalizmin çıkarları için ülkemizi çöktürdü ve yozlaşma içine soktular. Yabancı tekellerin daha çok kâr-daha ucuz işgücü ve daha düşük maliyetler uğruna, biz işçilerin kanı bu sülükler tarafından hep emildi.

Türkiye de genelde biz işçilerin ekonomik ve sosyal hakları son derece sınırlıdır. Ama özellikle konfeksiyon dalında ise sömürü daha katmerli, sosyal haklar ise hak getirer. Sigorta yok, sendika yok, çalışma saatleri genellikle 10-11 saatir. İşten atılmaları keyfi ve sorumsuzcadır. Bütün bunların bir benzeride çalıştığımız Görüm firmasında vuku bulmaktadır.

Görüm Konfeksiyon firması son dönemlerde kendi mahkuz tarihini yıkmaya başladı. Sosyal haklar için, sendika için, sigorta için, daha doğrusu insanca yaşam için bir dönem başladı. Ancak böylece bir faaliyet tabiki işverenin hoşuna gitmeyecekti ve gereken tedbir tez elden alacaktı. İlk başta 18.3.1992 günü, kendisine göre ileri konumda olan 9 arkadaşımızı işten atmak istedi. Hatta arkadaşlarımızı tehdit için, silah çekmeye kalkıştı. Direnişin güçlü olacağını sezince, bu arkadaşlarımızı atmaktan vazgeçti.

Bugün ise, sessiz ve sedasız arkadaşlarımızı tek tek işten atıyor. Böylece "zararlı otları" temizleyecek ve sömürsünü sürdürülecek. Biz işçileri hayvan yerine koymaya devam etmek istiyor. Servis arabaları-ımız sağlığa zararlı ve havalandırması bulunmayan mal taşıma araçlarıdır. Bu da gösteriyor ki, işçilere hiçbir değer verilmiyor.

Mesai ücretlerimiz zamanında ödenmiyor. Gerekeşi sorulduğunda da "burası ihracat yapan bir firmadır, 2-3 ay gecikmeyle bir şey olmaz" diyor. Ama bizlerin 2-3 ay nasıl yaşamımızı sürdüreceğimizi düşünmüyor. Ev sahibi, kasap, bakkal bekler mi? Beklemez. O halde hakkımızı aradığımızda neden suçlu oluyoruz? Onlar böyle istiyor diye, böyle davranmak zorunda değiliz.

Görüm işçileri; hep birlikte hareket edersek, birbirimizi desteklersek, işveren bize saldıramaz, ama eğer birbirimizi desteklemezsek,

bundan sonra daha azgınca saldıracaktır. Bunun için;

1- İşten atılmaları son verilsin. Atılmak istenen arkadaşlarımızın işlemleri derhal durdurulsun.

2- Mesai ücretleri ve maaşlar her ayın birinde ödenmeli.

3- Servis araçları düzeltilmelidir. (Kamyon değil, insanca ulaşım)

4- 8 saatlik iş günü uygulanmalı.

5- Mesai saati yüzde 50 zamlı olmalıdır.

6- Bütün işçiler sigortalı olmalıdır.

7- Yemekler düzeltilmeli ve besleyici olmalıdır.

Bütün bu haklarımızı elde edinceye kadar kararlı bir biçimde direnişi sürdüreceğiz.

GÖRÜM'den işten atılan 5 işçi

TARIM, ORMAN, KÖYİŞLERİ KAMU ÇALIŞANLARINA AÇIK MEKTUP

Biz kamu çalışanlarının, üç yıldan beri sürdürdüğü sendikal mücadele; işkolumuzda Tarım-Sen'in kurulması, tüzel kişiliğini kazanması ve sendikamızı yasalar karşısında da meşru konuma getirmemizle yeni bir aşamaya gelmiştir.

Sendikaların "İKİ ANAHTAR"ı olan Toplusözleşme ve grev hakkının kazanılması için,

Sendikalarımız üzerindeki her türlü baskı ve yıldırma politikalarına son verilmesi için,

TARIM-SEN, "HAK VERİLMEZ ALINIR" ilkesinden hareket etmektedir.

Tarım - Sen, Ana tüzüğünde belirtilmiş olduğu gibi; dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din ve mezhep farkı gözetmeksizin tüm üyeleri arasında, amaçları doğrultusunda birlik ve dayanışmayı geliştirmeyi amaçlar.

Fakat bugün için, işverenler eliyle ve onların güdümünde başlamış ve "Kamu Çalışanları Vakfı" adı altında, finansmanı da işverenler tarafından karşılanan; ve Tarım - Sen'in Demokratik Hak ve Özgürlük mücadelesine zit, sarı bir sendikamın kuruluşu için çalışmalar yürütülmektedir.

Bu da göstermektedir ki; çalışanların demokratik hak ve özgürlüklerini sağlayacak amaç ve ilkelere bünyesinde toplamış olan Tarım - Sen'in bu niteliğini üyelerin istifadesinden ayırıp işverene bağımlı bir

kitlenin oluşmasını ve lütf ile yetinen bir tabakanın bu sendikaya çekilmesi amaçlanmıştır.

Tarım işkolunda çalışan tüm üye veya üye olmayanların bu konuda gerekli duyarlılığı göstererek gerçek sendikal hak ve özgürlükler ilkesine uyan Tarım - Sen ile, bunun karşısındaki sarı sendika girişimi olan "Kamu Çalışanları Vakfı"nu ayırdececeklerine inanıyoruz.

Bu anlayış, çetin mücadeleler verilerek bugünlere taşınan memur mücadelesinden,

Sendikamızın gün geçtikçe gelişip güçlenmesinden,

Kamuyunun geniş kesimlerinde desteklenmesinden, Biz memurların "Hakların örgütlü mücadele ile kazanılacağı" anlayışıyla hareketlenmesinden ve böylece bir geleceğin kökleşmesinden,

Sendikamızın kendi özgücüne dayanmasından, gücünü kendi kitlesinin mücadele azminden almasından,

Tabanın söz ve kararının sendikamızda yansıtılmasından,

Mevcut memur sendikalarını ve sendikamızı çeşitli yöntemlerle baskı altına alma, yıpratma, yasadışı gösterme ve sürgünlerle yıldırma yolu tutmayınca TELAŞA DÜŞMÜŞLERDİR.

İşte bu kez tüm bunlar tutmayınca, İŞVEREN ELİYLE, İŞVEREN GÜDÜMÜNDE SARI BİR SENDİKA kurma yolunu seçmişlerdir.

Biz memurların iradesini hiçe sayan, bizlerin söz ve kararına kapalı, tamamen işveren eliyle, sendikamızı yok sayan bir anlayışla her işkolunda bir İŞVEREN SENDİKASI kurmayı denemektedirler.

Bizleri, mücadele ile hakların alınacağı gerçeğinden uzaklaştırmaya; edilgen, pasif ve uyuşuk kitleler haline getirmeye çalışan bu anlayışa karşı uyanık olmalıyız

İşveren eliyle, işveren güdümünü, işveren yönetimli sendikalara karşı TARIM - SEN'de kenetlenmeliyiz.

İŞVEREN GÜDÜMLÜ, İŞVEREN YÖNETİMLİ SARI SENDİKAYA HAYIR!

YAŞASIN TÜM KAMU ÇALIŞANLARININ BİRLİK, DAYANIŞMA VE MÜCADELESİ.

YAŞASIN DEMOKRATİK SENDİKAMIZ.

YAŞASIN TARIM - SEN.

TARIM-SEN

İSTANBUL İL TEMSİLCİLİĞİ

2. YIL ŞENLİĞİ'NDE BULUŞALIM!

☆ Grup Kızılırmak

☆ Kadir Demir

☆ Yılmaz Çelik

☆ Nazım Tanca

☆ Haydar Bayar

☆ Grup Munzur ☆ Sürprizler